

Април, мај, јун 2023.

ТРИ КОСМИЧКЕ ПОРУКЕ

1. Исус побеђује, сотона губи	5
2. Судбински тренутак	13
3. Вечно еванђеље	21
4. Бојте се Бога и дајте Му славу	29
5. Добра вест о суду	37
6. Дође час Његовог суда	45
7. Обожавање Створитеља	53
8. Субота и време краја	61
9. Град звани пометња	69
10. Сотонине завршне обмане	77
11. Печат Божји и жиг звери – 1. део	85
12. Печат Божји и жиг звери – 2. део	93
13. Обасјани пламеном Божје славе	101

ТРИ КОСМИЧКЕ ПОРУКЕ

Аутор: Марк Финли

Број 2/2023.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2300

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2023] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Дана 15. октобра 1844, недељу дана пре Великог разочарања, у једној побожној лутеранској породици у Немачкој родио се дечак. Његово име било је Фридрих Ниче, и он је постао један од најутицајнијих атеиста модерног доба. Пошто је веровао да хришћански Бог на Западу умире, Ниче је критиковао постојећи морални утицај хришћанске религије, исмевајући га као „ропски морал“ – морал слабих који су, у покушају да се заштите од јачих, смислили тако будаласте пароле попут оне: „Волите своје непријатеље“. Према Ничеу, модерно доба је требало да превазиђе застареле појмове о „добру и злу“. Лик из једне од његових књига (*Тако је говорио Заратустра*) поручује: „Разбијте старе плоче закона!“ (мислећи, наравно, на Десет заповести).

Година 1844. била је важна и за Карла Маркса, оснивача комунизма. Он је те године написао дело под називом „Економски и филозофски рукописи из 1844. године“, мада је оно објављено тек 1932. године у Совјетском Савезу. Ти рукописи показују рани развој Марксове идеологије. Он се ту залаже за успостављање једне потпуно материјалистичке стварности, кроз различите фазе економског развоја, све док се радници целог света не уједине, не збаци своје капиталистичке тлачитеље, и не створе неку врсту утопије на земљи.

Година 1844. била је важна и за Чарлса Дарвина. У рукопису који је постао познат као „Есеј из 1844. године“ Дарвин је изнео једну од најранијих верзија своје еволуционе теорије, мада тај рад није одмах објављен. Тек 1859, објавивши књигу *О пореклу врста*, Дарвин је јавно обзнанио своје мишљење да су сви облици живота на земљи настали од заједничког претка, деловањем искључиво природних и насумичних процеса.

С друге стране, та 1844. година означила је, такође, испуњење пророчанства о 2300 дана из текста Данило 8,14 а те исте године је, од оних који су преостали након Великог разочарања, посејано семе

које ће израсти у светски покрет, чија основна порука у потпуности оповргава марксистичку, ничеовску и дарвинистичку идеологију.

Насупрот Марксу, покрет адвентиста седмог дана тврди да велика борба између Христа и сотоне, а не материјалистички ток историје, објашњава светску историју, која се неће завршити комунистичком утопијом створеном од стране човека, већ натприродним успостављањем Божјег вечног царства.

Насупрот Дарвину, покрет адвентиста седмог дана учи да живот није настао процесом насумичних мутација и природне селекције, већ силом Бога Творца који је за шест дана створио живот на земљи, а седмог дана се одморио.

Насупрот Ничеу, покрет адвентиста седмог дана објављује не само да Бог постоји већ да је Његов универзални морални кодекс („старе плоче Закона“), Десет заповести, обавезујући за цело човечанство, и да још увек представља врховно мерило на Божјем суду.

Да ли је то чиста случајност што су се сви ти догађаји одиграли управо 1844. године? На то не треба ни помишљати.

Маркс, Ниче и Дарвин су три утицајне личности чији је рад човечанству нанео непоправљиву штету. Међутим, и поред свих тих заблуда, Бог није оставио свет без сведока своје истине, тако да је у време тих деструктивних идеологија подигао покрет који је с временом прерастао у Цркву адвентиста седмог дана и који свету објављује Његову истину за последње дане – поруке три анђела. То су поруке које суштински негирају грешке и заблуде промовисане од стране те тројице тешко обманутих људи.

Поруке три анђела су, у извесном смислу, план деловања Цркве адвентиста седмог дана. А у својој суштини, оне представљају еванђеље, чисто и једноставно – еванђеље представљено у контексту „садашње истине“ (2. Петрова 1,12).

И управо то – те три анђеоске поруке биће предмет нашег проучавања у току овог тромесечја.

Родом из Конектиката у Сједињеним Државама, Марк Финли, светски познати еванђелиста, био је потпредседник Генералне конференције у периоду од 2005–2010. И након пензионисања, остао је помоћник председника Генералне конференције са пуним радним временом. Пастор Финли и његова супруга Ернестина имају троје деце и петоро унучади.

ИСУС ПОБЕЂУЈЕ, СОТОНА ГУБИ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 12; Ефесцима 5,25-27.32; Филиљанима 3,9; Данило 7,25; Исаија 14,12-14; Откривење 13,14-17.

Текст за памћење: „И разгњеви се змија на жену, и отиде да се побије са осталијем сјеменом њезинијем, које држи заповијести Божије и има свједочанство Исуса Христа“ (Откривење 12,17).

У својој књизи Бројчано надјачани: Невероватне приче о највећим историјским преокретима на бојном пољу, Кормак О’Брајен износи приче о армијама које су, мада бројчано знатно слабије, ипак победиле. Он ту говори о Ханибаловој војсци од 55.000 војника из Картагине, која је савладала римску „непобедиву“ армију од 80.000 војника. Такође наводи и невероватну причу о грчкој војсци Александра Великог која је победила Персијско царство.

И ми водимо борбу на живот и смрт са лукавим непријатељем. Бројчано смо надјачани и суочени са изузетно неповољним односом снага. Силе зла су наизглед непобедиве. По свему судећи, чека нас сигуран губитак. Пораз делује неизбежно. Победа се нигде не назире. Из чисто људске перспективе, рекло би се да ће нас сотонске силе надвладати.

Али, хвала Богу, мада смо бројчано надјачани, мада су сви изгледи (људски говорећи) увелико против нас, мада су сотонски напади жестоки – захваљујући Исусу, ми ћемо на крају победити. Тема последње библијске књиге, Откривење, своди се на следеће: Исус побеђује, сотона губи. Срж ове битке приказана је у тексту Откривење 12, што је фокус наше поуке за ову седмицу. Ова поука ће нам пружити добру припрему за разумевање 14. поглавља Откривења и порука три анђела.

БИТКА НА НЕБУ

Откривење 12 приказује низ драматичних епизода, кратких увида у вековни сукоб између добра и зла, који је отпочео на небу, али ће се завршити овде на земљи. Те епизоде нас воде уназад кроз време, од почетног призора сотонине побуне на небу до његових зловних напада на Божји народ на крају времена.

Прочитајте текст Откривење 12,7-9 који описује тај космички сукоб између добра и зла. Како је могуће да се тако нешто догоди на небу? Шта нам ти стихови посредно говоре о стварности слободне воље и слободе избора?

Слобода избора је основни принцип Божје владавине како на небу, тако и на земљи. Бог није створио роботе ни на небу ни на земљи. Створени по Божјем обличју, ми људи можемо да доносимо моралне одлуке.

Моћ избора уско је повезана са способношћу да се воли. Ако људима одузмете моћ избора, лишавате их способности да воле, јер љубав никад не може бити присилна нити изнуђена. Љубав је израз слободне воље. Сваки анђео на небу био је суочен са избором да одговори на Божју љубав, или да је одбије препуштајући се себичности, ароганцији и гордости. И баш као што су небески анђели из љубави били суочени са вечним избором, Откривење свакога од нас ставља пред вечни избор у коначном сукобу на земљи.

У великој борби никад није било неутралности (видети Лука 11,23), а неће је бити ни у последњем рату на земљи. Као што је сваки анђео морао да се определи за Исусову или за Луциферову страну, цело човечанство ће на крају времена бити доведено до свог коначног, неопозивог избора. Ко ће задобити нашу оданост, наше обожавање, нашу послушност? За људе је то одувек представљало спорно питање, а тако ће бити, само још много драматичније, и у последњој кризи земаљске историје.

Али, ево једне невероватно добре вести: Откривење 12 описује Христов тријумф у том сукобу, а једино што ми, служећи се својом слободном вољом, треба да урадимо јесте да изаберемо да будемо на Његовој, победничкој страни. Како је добро што у тој бици можемо да изаберемо страну за коју унапред знамо да ће победити.

Размислите о томе колико слободна воља и слобода избора морају бити свете за Исуса, који нам је, знајући да ће га то одвести на крст (видети 2. Тимотију 1,9), ипак дао ту слободу. С колико пажње би онда требало да се служимо тим светим, али скупим даром?

СОТОНИН НАПАД

Сотона је од почетка (видети Откривење 12,4.5) настојао да уништи Христа. Међутим, у сваком од тих покушаја доживео је неуспех. Приликом Христовог рођења, на пример, анђеоло је упозорио Јосифа и Марију на Иродове опаке планове и они су побегли у Египат. У пустињи, Исус је сотонина најпримамљивија искушења дочекао речима: „Писано је“, и тако нашао заштиту у Божјој Речи. Својом смрћу на крсту, Он је открио величину своје љубави избављајући нас од осуде и казне за грех. А својим васкрсењем, као наш живи Првосвештеник, избавио нас је од силе греха у нашем животу.

Прочитајте следеће текстове: Откривење 12,4-6.9; Ефесцима 5,25-27.32 и Псалми 2,7-9, а затим дефинишите следеће симболе:

Аждаја _____

Жена _____

Мушко дете _____

Гвоздена палица _____

У Библији, штап је симбол доминације или владавине. Гвоздена палица је, према томе, симбол несаломиве, свемоћне, непобедиве владавине. Исус се суочио са сваком искушењем које и ми доживљавамо, али је изашао као победник. Ђаво је, дакле, поражени непријатељ. Христос га је победио за живота, приликом смрти и, коначно, својим васкрсењем. А пошто је Исус већ победио ђавола на голготском крсту, и ми можемо бити победници. Међутим, и поред тога што је Христова победа над сотоном била потпуна, велика борба између њих још увек није завршена.

Ипак, када ми вером прихватимо оно што је Христос учинио за нас, наш греховни дуг се поништава и греси нам бивају опроштени. Стојимо савршени пред Богом, покривени Христовом праведношћу. Као што Павле пише: „Да се нађем у њему, не имајући своје правде која је од закона, него која је од вјере Исуса Христа, правду која је од Бога у вјери“ (Филипљанима 3,9). Ако нам је опроштено, нема ничега за шта би могли да нас оптуже. Исус је победио и заувек надвладао оно најгоре што су грех и зло могли да Му учине. Он је извршио фронтални напад на зло и победио га. А када ми вером прихватимо Исуса, Његова победа постаје наша.

Зашто је сигурност спасења, захваљујући Христовој победи над сотоном, од тако кључне важности за нас? На који начин оно о чему је Павле писао у Филипљанима 3,9 може постати наше лично искуство?

ПРИХВАТАЊЕ ИСУСОВЕ ПОБЕДЕ

Као што је описано у Библији, Исус никад није изгубио ниједну битку са сотоном. Он је моћни освајач – Победник над силама зла. Међутим, једно је веровати да је Исус одолео сотониним искушењима, а сасвим нешто друго веровати да је Његова победа истовремено и наша победа.

Прочитајте Откривење 12,10. Које охрабрење би требало да црпемо из чињенице да је наш опадач „збачен“?

Мада битка на земљи још увек бесни, сотона је већ поражен. И тачка. То се не односи само на Христову коначну победу на врхунцу људске историје, већ и на битку над поглаварствима, властима и управитељима таме у нашем личном животу. Неки хришћани живе са осећајем фрустрирајућег пораза. Они се надају победи над неким ставом или навиком, али не успевају да проникну у стварност победе коју је Христос извојевао за њих у њиховом личном животу.

Прочитајте Откривење 12,11. Какву сигурност у победу нам Христос даје у том стиху?

У Откривењу, у порукама за седам цркава, седам пута налазимо израз „који победи“. И овде у стиху Откривење 12,11 поново налазимо тај концепт савлађивања зла. Реч „победи“ на оригиналном језику тог текста је *никао* и она се може буквално превести као „победити“, „надвладати“, „тријумфовати“, или „извести победоносни пробој“. А запазите на који начин ми можемо да будемо победници. Текст Откривење 12,11 потврђује да је победа могућа искључиво „крвљу Јагњетовом“.

У тексту Откривење 5,6, у пророчкој визији, Јован гледа у небо и види „јагње (које) стајаше као заклано“. Христова жртва налази се у центру пажње целог неба. Нема ничег узвишенијег што би Божју бескрајну, недокучиву љубав могло да дочара боље од крста.

Кад вером прихватимо оно што је Христос учинио за нас, наш дуг бива поништен и ми стојимо савршени пред Богом. Греси нам бивају опроштени (Колошанима 1,14; Ефесцима 1,7; Колошанима 2,14), а „опадач браће наше“ збачен (Откривење 12,10). Ми смо искупљени, спасени и побеђујемо, не на основу сопствених заслуга, већ захваљујући Христовим победама у нашу корист.

ЖЕНА У ПУСТИЊИ

Прочитајте Откривење 12,6 и упоредите га са текстом Откривење 12,14-16. Посебно обратите пажњу на временски период, сотонин напад на „жену“ (Божју цркву), и Божје старање за Његов народ. О чему говоре ти стихови?

Период од 1.260 дана из текста Откривење 12,6 паралелан је са временом, временима и половином времена из стиха Откривење 12,14. Такво исто временско пророчанство, које описује исти временски период, налазимо у текстовима Данило 7,25, Откривење 11,2,3 и Откривење 13,5. Пошто су то пророчки симболи (никаква жена са крилима није дословно побегла у пустињу), ми на та пророчанства примењујемо пророчко време, односно принцип „дан за годину“ (видети, на пример, 4. Мојсијева 14,34 и Језекиљ 4,4-6). То једноставно значи да један пророчки дан одговара једној години. Коментаришући тај исти пророчки период из текста Откривење 11,2, *Студијска Библија Универзитета Ендрус* наводи: „Историцистички тумачи, дакле, генерално схватају да период од 1.260 пророчких дана означава 1.260 буквалних година, од 538. до 1798. године“ (стр. 1.673 коментара на текст Откривење 11,2). У том периоду, корумпирана црква, заједно са корумпираном државом, угњетавала је, прогонила и повремено убијала Божји верни народ.

Тај жестоки, сотонски прогон хришћана који верују у Библију био је само наставак велике борбе између добра и зла. Пошто су изашли из таме средњег века, у време реформације, људи су били сучени са избором. Да ли ће бити верни Божјој Речи, или ће прихватити учења свештеника и прелата? Истина је још једном тријумфовала, и Бог је опет имао народ који Му је био веран упркос моћном противљењу.

У тим стиховима има неколико задивљујућих и изузетно охрабрујућих израза који описују Божје старање за Његов народ. Откривење 12,6 користи израз „мјесто приправљено од Бога“. Откривење 12,14 наводи да је жена „храњена“ у пустињи, а Откривење 12,16 каже: „Поможе земља жени.“ У време тешког прогона, Бог се старао за своју цркву. А као што је то чинио тада, тако ће чинити и за свој остатак на крају времена.

Опишите неки период искушења и потешкоћа у свом животу када сте лако могли да се обесхрабрите, али вам је Бог обезбедио уточиште и хранио вас у тренуцима изазова. Како вам је Бог пружао подршку онда кад вам је била најпотребнија?

БОЖЈИ ОСТАТАК ПОСЛЕДЊЕГ ВРЕМЕНА

Ђаво је у рату са Христом још од своје побуне на небу (Откривење 12,7). Сотонин циљ је и тада био, као и сада, да преузме контролу над свемиром (видети Исаија 14,12-14). У средишту његове пажње у последњим данима земаљске историје наћи ће се Божји народ. Откривење 12,17 недвосмислено тврди да се аждаја (сотона) разгневила на жену (цркву) и отишла да зарати „са осталијем сјеме-ном њезинијем“. Тај остатак њеног потомства се, у неким преводима Библије (King James Version), означава једноставно као „остатак“. Божји остатак, дакле, остаје одан Христу, послушан Његовој истини и веран Његовој мисији.

Прочитајте Откривење 12,17. Која обележја Божјег остатка, Његове цркве последњег времена, налазимо у том стиху?

У стиху Откривење 12,17 сотона (аждаја) се гневи на жену, Божју цркву. Ђаво је бесан на људе који држе Божје заповести, и учиниће све што је у његовој моћи да би их уништио.

На крају ће издејствовати доношење декрета према којем они неће моћи ни да купују ни да продају, према којем ће бити хапшени и затварани, а суочиће се и са смрћу (видети Откривење 13,14-17). Пошто не може да уништи Христа, сотона ће покушати да уништи предмет Христове најдубље наклоности – Његову цркву. Жариште последњег рата на Земљи неће бити Блиски исток и разни тамошњи сукоби, већ умови припадника Божјег народа расејаног по целом свету. То је битка између две супротстављене силе, Христа и сотоне. И опет, нико неће моћи да остане неутралан.

Главно питање у том последњем рату биће: „Коме припада наша лојалност? Коме смо одани?“ Небо тражи вернике који су очарани Христовом љубављу, откупљени Његовом милошћу, посвећени Његовим циљевима, оснажени Његовим Духом и толико послушни Његовим заповестима да су спремни да се суоче са самом смрћу ради Његовог дела.

Наш свет иде у сусрет великој кризи. Али у Исусу, преко Исуса, кроз Исуса и због Исуса, наша победа је загарантована све док смо повезани с Њим путем вере – вере која нас наводи на послушност. А све се то у крајњој линији своди на наш лични избор.

Како видите да се стварност стиха Откривење 12,17 испољава у вашем животу, у вашем личном хришћанском искуству? Односно, на који начин се, према вашим сазнањима, велика борба одиграва у вашем животу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У извесном смислу, могло би се рећи да Бог није имао избора – ако је желео бића која су способна да воле Њега и друге, морао је да их створи слободнима. Јер, да нису слободна, не би могла да воле, а какав би то свемир био без љубави? Био би управо онакав каквим га неки замишљају – само бездушна машинерија која функционише према стриктним узрочно-последичним законима, у којој не бисмо имали слободну вољу, ни слободу избора, већ бисмо били обични смотуљци од крви и меса, састављени од субатомских честица, који следе само законе физике. То није баш пријатна слика, и не одражава на одговарајући начин оно што, у дубини душе, знамо да је истина. Ко од нас може да помисли, на пример, да наша љубав према родитељима, деци и супружницима не представља ништа друго до специфичан распоред одговарајућих атома?

„Пошто је закон љубави темељ Божје владавине, срећа свих разумних бића зависи од њихове савршене усклађености с Његовим узвишеним начелима праведности. Од свих својих створења Бог очекује службу из љубави – службу која проистиче из поштовања према Његовом карактеру. Он не ужива у изнуђеној послушности; и Он свима признаје слободну вољу да би Му могли добровољно служити.

Савршени склад је владао у целом Божјем свемиру, све док су сва створена бића живела у оданости из љубави. Небеске чете радосно су испуњавале жеље свога Створитеља. Уживала су да одсјајују Његовом славом и да Му упућују изразе хвале. И док је љубав према Богу била на првом месту, међусобна љубав била је несебична и пуна поверења. Ниједна неусклађена нота није нарушавала небеску хармонију.“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 34, 35 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је Откривење 12 прикладан увод у поруке три анђела, посебно кад узмемо у обзир предстојећи сукоб у времену краја?
2. На који начин Откривење 12 вас лично умирује у тешкоћама и искушењима с којима се свакодневно суочавате?
3. Има неких који верују да су наши поступци у великој мери одређени нашим наслеђем и окружењем. Да ли се слажете с тим или не? Какву улогу имају наши избори и одлуке у одређивању нашег понашања? Разговарајте о односу између наших одлука и избора и Божје силе која делује у нашем животу.

СУДБИНСКИ ТРЕНУТАК

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 24,14; Откривење 14,14-20; Матеј 16,27; Дела 1,9-11; Марко 4,26-29; Откривење 16,1.

Текст за памћење: „И видјех, и гле, облак бијел, и на облаку сјеђаше као син човјечиј, и имаше на глави својој круну златну, и у руци својој срп оштар. И други анђеол изиђе из цркве вичући великијем гласом ономе што сједи на облаку: замахни српом својијем и жњи, јер дође вријеме да се жње, јер се осуши жито земаљско“ (Откривење 14,14.15).

Бог се увек јављао свом народу, откривајући им све битне истине које је у то време требало да чују. Од упозорења о потопу (1. Мојсијева 6,7), преко првог Исусовог доласка (Данило 9,24-27) и преадвентног суда (Данило 7,9.10; Данило 8,14), до завршних догађаја пре Христовог повратка (Откривење 12-14), Бог нам је све то открио. А у овим последњим данима људске историје, Он је послао посебну поруку свету и свом народу, осмишљену тако да одговара потребама овог времена. Он нам је то дочарао сликом три анђела који лете посред неба, носећи хитну поруку у вези са последњим временом, упућену целом свету.

Поруке три анђела су Исусова последња порука милости, позив који нас води од уздања у сопствену праведност до уздања у Исусову праведност, да нас она оправда, посвети а, на крају времена, и да нас прослави.

Међутим, као и увек, морамо да се одредимо за Христа, да Му се предамо и покоримо, а одлуке које сада доносимо несумњиво ће утицати на одлуке које ћемо доносити у последњој кризи која је пред нама.

Дакле, сада је тренутак да се припремамо.

ОДЛУКЕ СА ВЕЧНИМ ПОСЛЕДИЦАМА

Откривење 14 је Исусова последња порука милости палом и побуњеном свету – свету који је већ око шест хиљада година огрезао у греху и злу. Међутим, доћи ће дан када ће свако људско биће на планети Земљи донети своју коначну, неопозиву одлуку за или против Исуса. До тог тренутка ће порука о Христовој праведности, коју налазимо у књизи Откривење, и која нас избавља од осуде греха, али и стеге греха у нашем животу, одјекивати уздуж и попреко планете.

Прочитајте стих Матеј 24,14 и упоредите га са стихом Откривење 14,6. Које обећање је Исус дао својим ученицима у вези са ширењем еванђеља по целом свету непосредно пре Његовог повратка?

Исусово обећање: „И проповједиће се ово јеванђеље о царству по свему свијету“, дато у стиху Матеј 24,14, налази своје коначно испуњење у Христовој последњој поруци, у стиху Откривење 14,6 који каже да се еванђеље објављује „свакоме племену и језику и кољену и народу“ .

Три пута у тексту Откривење 22 Исус каже да ће доћи ускоро (Откривење 22,7.12.20). У контексту свог скорог повратка, наш Господ додаје: „Ко чини неправду, нека чини још неправду; и ко је поган, нека се још погани; и ко је праведан, нека још чини правду; и ко је свет, нека се још свети“ (Откривење 22,11). Откривење достиже свој величанствени врхунац у тренутку када сваки човек бива наведен да се определи за или против Христа.

Наравно, сваког дана, својим изборима чак и кад је реч о такозваним „ситницама“, ми се опредељујемо за или против Исуса. Мало је вероватно да ће неко ко сада прави погрешне изборе у свом животу, изненада, у последњој кризи, стати на страну Исуса, посебно када све снаге зла овог света буду против њега. Управо сада, данас и сваког наредног дана морамо одлучивати да останемо верни Христу и Његовим заповестима. „Јер је ово љубав Божија да заповијести његове држимо“ (1. Јованова 5,3). Као што је Елен Вајт приметила: „Исус неће променити наш карактер приликом свог доласка. Дело преображења мора да се обави сада. Наш свакодневни живот одредиће нашу судбину.“ – *Догађаји последњих дана*, стр. 295 (оригинал).

Како Бог обликује наш карактер? Која средства Он користи да би нас подстакao да растемо у благодати? Шта можемо предузети да бисмо потпуније дозволили Светом Духу да нас преобрази и учини још сличнијим Исусу?

ПОВРАТАК СИНА ЧОВЕЧИЈЕГ

Откривење 14 садржи кључне текстове у вези са Господњом по-руком за последње време, упућеном Његовом народу и целом све-ту. У средишту свега тога је Исусов повратак – испуњење Његовог обећања: „Видећете сина човјечијега гдје сједи с десне стране силе и иде на облацима небескијем“ (Марко 14,62).

Прочитајте Откривење 14,14. Који се назив ту користи да би се описао Исус у тренутку свог повратка на земљу? Шта мислите, зашто Јован користи управо тај назив за Исуса?

Исус је у Еванђељима, говорећи о себи, 82 пута употребио израз „Син човечији“. Била је то једна од његових омиљених титула. Користио га је као израз наклоности, да би се поистоветио с нама. Он је Спаситељ који нас разуме, био је кушан као и ми, и прошао је кроз исте невоље кроз које и ми пролазимо. Он је „Син човечији“ који се враћа да би нас одвео кући. Исус који долази по нас је онај исти Исус који је живео међу нама. Он је способан да нас искупи јер је постао један од нас, и као један од нас је, мада суочен са свом жестином со-тониних искушења, изашао као победник.

Шта сазнајемо из следећих библијских стихова о Исусу, Сину чо-вечијем?

Матеј 16,27 _____

Матеј 24,27.30 _____

Матеј 25,31.32 _____

Запазите неке појединости у тим текстовима:

(1) Исус, Син човечији, долази у слави са својим анђелима. (2) Он ће одвојити овце од јараца (што је, у суштини, сцена суда). (3) Судбина народа и читавог човечанства биће заувек одлучена.

Размислите о изразу „Син човечији“ и о томе шта он говори о Христовој људској природи. Иако Бог, Он је постао један од нас, исти као и ми, али за разлику од нас, никада није згрешио. Какву невероватну наду нам то пружа кад је реч о (1) спознаји Божје љубави према нама; (2) сазнању да Он може да саосећа с нашим слабостима и да нам обезбеди победу над њима?

НЕБЕСКИ СУД

Прочитајте следеће текстове: Откривење 14,14 и Дела 1,9-11. Које сличности налазите у њима?

Јован каже: „И видјех, и гле, облак бијел, и на облаку сјеђаше као син човјечиј“ (Откривење 14,14). Док се Исус узносио на небо, а ученици стајали и посматрали, Лука у стиху Дела 1,9 бележи: „Видјеше они гдје се подиже и однесе га облак из очију њиховијех.“ Исус се вазнео на облаку анђела, и вратиће се на облаку анђела. Анђели су тада рекли запањеним ученицима: „Овај Исус који се од вас узе на небо тако ће доћи као што видјесте да иде на небо“ (Дела 1,11). У те речи уткана је једна божанска истина која у први мах можда није очигледна. „Овај Исус“, „Син човечји“, Онај који је ходао прашњавим улицама Назарета, проповедао у препуном Јерусалиму, исцељивао болесне у селима Израела и поучавао народ на травнатим обронцима Галилеје – Он је тај који ће поново доћи.

Син човечји се такође помиње у светлу суда у тексту Данило 7.

Прочитајте текст Данило 7,9.10.13.14. Зашто Данило назива Исуса „Сином човечјим“ у вези с нечим тако озбиљним као што је небески суд? С обзиром на оно што смо већ размотрили, какву утеху можемо наћи у сазнању да „Син човечји“ има тако кључну улогу на небеском суду?

У тексту Данило 7,9.10 пророк посматра заседање небеског суда са десет хиљада пута десет хиљада анђеоских, небеских бића окупљених око престола. Суђење почиње, и књиге – небески извештаји о нашем животу – отварају се пред целим свемиром. У тексту Данило 7,13.14 Син човечји се приближава Старцу, Оцу, и прима Његово вечно Царство. Суђење обелодањује пред читавом васионом да су Отац, Син и Свети Дух учинили све што је било могуће како би спасили читав људски род. На том суђењу бивају оправдани не само свети, већ и Божји карактер бива одбрањен од сотониних лажних оптужби (видети Јов 1-2; Псалми 51,1-4).

Размишљајте о чињеници да ће читав ваш живот бити пажљиво испитан пред Богом. А када до тога дође, у чему ће се састогати ваша једина нада? (Видети Римљанима 8,1)

ПОБЕДНИЧКА КРУНА

Јован описује Исуса као Сина човечијег, који „имаше на глави својој круну златну, и у руци својој срп оштар“ (Откривење 14,14). Реч за „круну“ је *стефанос*. То је у ствари победнички венац. Када би спортиста победио на неком важном такмичењу, добијао је *стефанос*, венац части, славе и победе.

Исус је у једном тренутку понео круну од трња која је симболизовала срамоту и ругло. Тада је био презрен и одбачен од људи. Вређали су Га, исмевали, плували, тукли и бичевали. Али сада Он носи круну славе и долази поново, али овог пута као Цар над царевима и Господар над господарима.

Прочитајте следеће текстове: Откривење 14,15 и Марко 4,26-29. Које сличности запажете између њих? О чему оба та текста говоре?

Анђео долази из Божјег присуства у слави храма. Бог гледа у тог анђела и каже: „Време је. Жетва је потпуно сазрела.“ Анђео лети из храма ка Исусу и гласно узвикује: „Време је. Жетва је сазрела. Иди по своју децу и доведи их кући.“

Исус у Новом завету више пута користи илустрације из света пољопривреде. Он у више наврата користи симболику жетве која сазрева како би илустровао раст семена еванђеља у животу Његовог народа.

„Клијање семена представља почетак духовног живота, а развијање биљке је сјајна слика хришћанског растења. Као што је у природи, тако је и са божанском добротом; нема живота без растења. Биљка мора да расте или да пропадне. И као што она тихо и неприметно, али стално расте, тако се развија и хришћански живот. У свакој етапи развоја наш живот може да буде савршен; али ако се у нама испуни Божја намера, непрестано ћемо напредовати. Посвећење је дело које траје целог живота. Како се наше могућности буду умножавале, тако ће се ширити наше искуство и увећавати наше знање.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 65, 66 (оригинал).

Сазревање златног зрна симболизује све оне који су преображени милошћу, мотивисани љубављу и живе послушним животом у славу Христовог имена. Њихова срца су једно са Исусовим срцем, и они желе само оно што и Он жели.

Како разумете изјаву Елен Вајт да „у свакој етапи развоја наш живот може да буде савршен“? Шта то значи, посебно кад можемо да видимо своје садашње мане и недостатке карактера?

СВАКО СЕМЕ ДОНОСИ ЖЕТВУ

У тексту Откривење 14 помињу се две жетве. Жетва златног зрна представља праведне, а берба крвавог грождја представља неправедне или изгубљене. Обе жетве су потпуно сазреле. Свако посејано семе је сасвим зрело.

Прочитајте Откривење 14,17-20. Шта значи израз „каца великога гњева Божијега“? Погледајте и следеће текстове: Откривење 14,10; Откривење 15,1; Откривење 16,1.

„И други анђеолози изиђу из олтара, који имаше област над огњем“ (Откривење 14,18). Ево анђела који заповеда огњем коначног Божјег суда. Жетва је сазрела. Грех је достигао своје крајње границе. Побуна је превршила меру Божје милости. Колико год нам околности данас изгледале зле и лоше, постаће још горе пре него што се све заврши. Бог пун љубави учинио је све што се могло учинити за нас, што је укључивало и приношење Себе на крст као жртве за наш грех. „Јер онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у њему“ (2. Коринћанима 5,21; видети такође Галатима 3,13).

Шта је Бог могао да учини више од тог крста? Не постоји ништа више што би благодат могла да учини за искупљење оних који увек изнова одбацују Светог Духа.

То је хитна пророчка порука текста Откривење 14. Свако семе је приспело за жетву. Жито је потпуно сазрело, а и грождје је потпуно сазрело. Божји народ показује Његову благодат, саосећање, милосрђе и љубав пред целим свемиром. Деца злога показују похлепу, пожуду, љубомору и мржњу. Једна група открива Исусов карактер, а друга карактер сотоне.

Свемир ће у Божијем народу видети оличење праведности какву можда ниједна претходна генерација никад није видела. Али, на супрот Христовој праведности откривеној у Његовом народу, свемир ће такође сагледати и крајњи резултат побуне против Бога. Изопаченост, зло, грех и безакоње приказаће се у потпуности пред људима и анђелима. Супротност између добра и зла, исправног и погрешног, послушности и непослушности биће очигледна целом свемиру – и људима и анђелима.

Колико јасно успевате да уочите супротност између добра и зла? Зашто је важно да то радимо? (Видети Јеврејима 5,14.)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Закон наше интелектуалне и духовне природе је да се мењамо посматрањем. Ум се постепено прилагођава темама којима му је допуштено да се бави. Он постаје обузет оним што је навикао да воли и поштује. Човек се никад неће уздићи изнад свог мерила непорочности, доброте и истине. Ако је сопствено 'ја' његов највиши идеал, он никад неће постићи ништа узвишеније. Напротив, стално ће тонути све дубље и дубље. Једино Божја благодат има моћ да уздигне човека. Препуштен самоме себи, он неминовно назадује.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 555 (оригинал).

Суптилно, постепено, у почетку готово неприметно, наш карактер и наша личност мењају се на основу семена којим засејавамо свој ум. Посејте добро семе и донећете добре плодове. Посејте зло семе овог света, и у вашем карактеру ће се испољити плодови овог света. Ако сејемо равнодушност према Богу, духовним вредностима и приоритетима, онда у свом духовном животу жањемо плодове равнодушности – апатију, духовно самозадовољство и фрустрацију. Зато они који мисле: *Знам да ће једног дана доћи коначно прогонство, „жиг звери“ и тако то, па кад то дође, онда ћу се сабрати* – бирају веома опасан пут. Бог нас позива да Му сада, у овом тренутку, предамо свој живот. Што дуже неко одлаже да се одазове Светом Духу, то његова душа постаје тврђа према Божјим подстицајима, а спремна да наседне на лажи злога и поверује у њих.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Какав однос постоји између спасења благодаћу и растења у благодати, у контексту стихова Откривење 14,14-20 и начела жетве?
2. Разговарајте о елементима неопходним за раст биљака и упоредите то с нашим духовним растењем. Које сличности постоје? Односно, шта можемо научити из начина на који биљке расту, што бисмо могли да применимо у сопственом животу?
3. Постоји ли разлика између снаге воље и наше Богом дане способности да слободно одлучујемо? Зашто је разумевање те разлике важно за хришћанина који расте?
4. Зашто назив „Син човечји“ представља такво охрабрење док размишљамо о судњем часу, ишчекујујући Христов други долазак? Зашто је утешно знати да се један Човек, једно људско Биће, налази тамо горе и заступа нас на суду?

ВЕЧНО ЕВАНЂЕЉЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 14,6-12; 1. Коринћанима 15,1-4; Римљанима 3,24-26; 1. Петрова 1,18-20; Матеј 28,19.20; Дела 1,8.

Текст за памћење: „И видјех другога анђела гдје лети посред неба, који имаше вјечно јеванђеље да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и кољену и народу“ (Откривење 14,6).

Древни Израел је, у време кад су незнабошци око њега били политеисти и обожавали многобројне „богове“ од дрвета и камена, имао јасну, препознатљиву, моћну изјаву вере, коју налазимо у стиху 5. Мојсијева 6,4: „Чуј, Израилу: Господ је Бог наш једини Господ!“

Током векова, певање „Шеме“ (како су скраћено називали ту изјаву, на основу јеврејске речи за „чуј“) подсећало је Јевреје на духовну визију која их је ујединила као народ, и оснажила њихову решеност да сачувају свој засебни идентитет као поклоници јединог истинитог Бога.

За адвентисте седмог дана, „Шема“ су поруке три анђела из 14. поглавља Откривења. Оне су наша препознатљива изјава вере. Оне дефинишу ко смо ми као народ и описују нашу мисију у свету. Укратко, наш јединствени пророчки идентитет приказан је у тексту Откривење 14,6-12, и управо ту налазимо покретачку снагу за објављивање еванђеља свету.

У поуци за ову седмицу, започећемо детаљно проучавање текста Откривење 14,6–12, али ћемо то чинити кроз призму благодати, док слушамо како се Бог обраћа нашем срцу.

КЊИГА НАДЕ ПУНА БЛАГОДАТИ

Већина људи, кад размишља о последњој библијској књизи, Откривењу, нема на уму Божју милост. Кад људи разматрају Божју поруку за последње време, њихове мисли обично се одмах окрећу застрашујућим зверима, тајанственим симболима и необичним створењима. Књига Откривење неким људима улива страх у истој мери у којој другима пружа умирење, што је права штета, јер је она заправо прожета милошћу и пуна наде. Односно, и поред свих тих страшних звери, упозорења на прогонство и тешка времена која су пред нама, Бог нам и даље даје разлоге да се радујемо Његовом спасењу.

Прочитајте Откривење 1,1-3 и Откривење 14,6. Шта нам ти стихови, посматрани заједно, говоре не само о књизи Откривење, већ и о „вечном еванђељу“?

Откривење је у суштини књига о Исусу. То је порука коју Он упућује свом народу и може се посебно применити на Његову цркву последњег времена. То је порука пуна милости и наде за нас који живимо у последње време. У целој тој књизи Христос се описује као заклано Јагње, а благослов је обећан онима који је читају, разумеју и поступају у складу са истинама откривеним у њој.

Према тексту Откривење 1,5.6, Исус је Онај „који нас љуби, и уми нас од гријеха нашијех крвљу својом; и учини нас цареve и свештенике Богу и оцу својему“. У Христу нам је опроштено. Благодат нам опрашта грехе из прошлости, оснажује нас у садашњости и пружа нам наду за будућност. Што ће рећи, у Христу смо ослобођени казне и силе греха, а једног дана, ускоро, бићемо ослобођени и присуства греха. То је порука последње библијске књиге, Откривење.

А то је такође и хитна порука, најпре представљена у виду анђела који лети посред неба носећи „вечно еванђеље“.

Еванђеље? Спасење вером у Христа? Христова искупитељска смрт за нас? Обећање о вечном животу, не на основу онога што сами можемо да учинимо, већ на основу онога што је Христос учинио за нас? Све се то налази на самом почетку порука три анђела? Управо тако!

Није, дакле, никакво чудо што су то поруке пуне милости, наде и обећања за нас као пала, напаћена бића.

Мада је лако усредсредити се на звери и упозорења о последњем времену, какво је приказано у Откривењу, како да научимо да све то уравнотежимо са оним што је, неоспорно, најважнија порука Откривења – Христова самопожртвована смрт у нашу корист?

„ВЕЧНО ЕВАНЂЕЉЕ“

Запазите чиме почиње стих Откривење 14,6, који се налази на почетку порука три анђела – „вечно“ еванђеље. Дакле, ако не разумемо дубину еванђеља, пропустићемо сав смисао порука три анђела. Ако не разумемо еванђеље, нећемо моћи у потпуности да разумемо битне ставке у Божјој поруци о судњем часу, о паду Вавилона и о жигу звери.

Прочитајте 1. Коринћанима 15,1-4; Римљанима 3,24-26 и Римљанима 5,6-8. Како је „вечно еванђеље“ представљено у тим текстовима? Каква нам је велика нада ту понуђена?

Еванђеље је невероватно добра вест о Христовој смрти за наше грехе, о Његовом славном васкрсењу и увек присутној љубави и бризи за нас. Вером у Његову проливену крв и Његову моћ васкрсења, бивамо ослобођени и казне за грех и силе греха. Христос је обузимао мисли апостола Павла, и налазио се у средишту његовог учења и проповедања. Распети Христос искупио га је од осуде и кривице за његову прошлост. Васкрсли Христос давао му је снагу у садашњости, а Христос који се враћа пружао му је наду за будућност.

Запазите четири појединости у наведеним текстовима из Римљанима посланице:

1. Бесплатно смо оправдани благодаћу.
2. Благодат је показатељ Божје праведности.
3. Благодат оправдава оне који вером прихватају Исуса.
4. Божја љубав се показала према нама док смо још били грешници.

Христова милост је незаслужена, нестечена и незарађена. Исус је умро мучном, болном смрћу каквом ће умрети изгубљени грешници. Доживео је пунину Очевог гнева и осуде за грех. Био је одбачен да бисмо ми били прихваћени. Умро је смрћу какву смо ми заслужили, да бисмо ми имали живот какав је Он заслужио.

Да ли је онда чудно што се спасење може постићи само вером, без дела закона? Шта бисмо ми уопште могли томе да додамо? Шта би наша дела, чак и она најдобрамернија, дела испуњена Светим Духом, могла да додају ономе што је Христос учинио за нас на крсту?

А тај план, план спасења, донет је још пре почетка времена (2. Тимотију 1,9; Титу 1,2; Ефесцима 1,4), што нам помаже да објаснимо зашто је он проглашен „вечним“ еванђељем. Јер, пре него што је свет створен, Бог је знао шта ће се догодити, и зато је осмислио план спасења, како би се с том кризом суочио када до ње коначно дође.

ПРИЧА О БЛАГОДАТИ

Поруке три анђела су прича о благодати. Оне су прича о Спаситељевој неизмерној љубави – прича о Исусу који нас толико воли да би радије сам прошао кроз пакао, него да изгуби некога од нас. Оне су прича о безграничној, недокучивој, необјашњивој, бесмртној, бескрајној љубави.

Бога ништа не може да изненади. Он није подложен утицају променљивих људских одлука. Као што смо већ видели, Његов план да нас избави из царства греха није био нека накнадна мисао, зачета тек након што је грех подигао своју ружну главу. Бог није био затечен том страшном драмом греха.

Прочитајте текстове Откривење 13,8 и 1. Петрова 1,18-20. Чему нас ти стихови уче у вези са планом спасења?

Израз „вечно еванђеље“ у стиху Откривење 14,6 односи се на прошлост, садашњост и будућност. Када је створио људски род са способношћу да доноси моралне одлуке, Бог је могао да очекује да ће они направити и неке погрешне изборе. Када су Његова створења добила могућност да бирају, добила су могућност и да се побуне против Његове природе љубави. Једини начин да се та реалност избегне, био би стварање роботских бића којима ће се управљати и манипулисати у складу с неким божанским космичким планом. Међутим, присилна оданост је нешто супротно самој Божјој природи. Љубав захтева слободу избора, а кад се та слобода некоме пружи, постоји могућност да он донесе и неке погрешне одлуке. Зато је план спасења зачет у Божјем уму још пре побуне наших прародитеља у Едему.

„План за наше спасење није била накнадна мисао, план начињен после Адамовог пада. Он је био откривење ’тајне која је била сакривена од постања света’ (Римљанима 16,25). Он је откривење начела која су од вечности била темељ Божјег престола.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 22 (оригинал).

„Вечно еванђеље“ се не односи само на прошлост и садашњост – оно је темељ наде у будућност. Оно говори о вечном животу са Оним чије срце болно жуди да заувек буде са нама.

Прочитајте Ефесцима 1,4. Размислите о томе шта значи то што сте, још „прије постања свијета“, били „изабрани“ за спасење у Христу. Зашто би та истина требало да вам пружи тако много охрабрења?

ПО ЦЕЛОМ СВЕТУ

Поново прочитајте Откривење 14,6. Колики је опсег ширења вечног еванђеља и зашто је одговор на то питање важан за нас, нашу мисију и позив који смо као црква примили?

Према хитној поруци за последње време првог од ова три анђела, „вечно еванђеље“ треба да се објави сваком племену, језику, колени и народу. Та мисија је тако значајна, тако велика, тако широка и тако обимна да је свеобухватна. Она захтева наше најбоље напоре и нашу потпуну посвећеност. Она нас води од заокупљености сопственим интересима до одушевљења Христовом службом. Надахњује нас нечим што нас превазилази, води нас од уских граница сопственог ума до једне много шире визије.

Прочитајте текст Матеј 28,19.20. Како се ти стихови надовезују на поруку првог анђела?

У својој књизи *Трагање за нечим вишим: Живети за нешто веће од нас* (Paul David Tripp, *A Quest for More: Living for Something Bigger Than You*), Пол Дејвид Трип говори о психолошкој потреби сваког људског бића да буде део нечега већег од њега самог: „Људска бића су створена да буду део нечега што превазилази њихов лични живот. Грех нас наводи да свој живот сведемо на ниво сопственог битисања, али нас Христова благодат избавља из клаустрофобичних оквира нашег личног, скученог света усредсређеног на себе, и ослобађа нас да живимо за вечне циљеве и богате ужитке Божјег царства.“

Нема ничег што више надахњује, испуњава и награђује од могућности да будемо део једног духовног покрета, божанским провиђењем позваног да изврши задатак далеко већи и обухватнији него што би иједно људско биће икада могло самостално да обави. Божји налог описан у 14. поглављу Откривења представља најзначајнију дужност икада поверену Његовој цркви. То је свесрдан позив да свој живот посветимо највећем подухвату неба – да Божју несхватљиву љубав обелоданимо непосредно пре Исусовог повратка.

Какво је ваше искуство у вези са учешћем у нечему већем од вас самих? Како вам то искуство помаже да разумете смисао данашњег проучавања? Осим тога, шта би могло бити веће од могућности да вас Творац свега употреби како би учинио нешто од вечне важности за читав свемир?

МИСИОНСКИ ПОКРЕТ

Захваљујући пажљивом, дубоком проучавању Библије, рани адвентисти су све боље разумевали значај ових порука. Осећали су да Бог има поруку прилагођену потребама ове генерације – хитну поруку за последње време, која се мора објавити сваком племену, колену, језику и народу, како би се свет припремио за Христов повратак. Поруке три анђела биле су покретач адвентистичке мисије од самог почетка.

Године 1874. Генерална конференција послала је нашег првог мисионара у Европу. Елен Вајт је Џона Ендруса назвала „најспособнијим човеком у нашим редовима“. Ендрус је говорио најмање седам језика и могао је напамет да понови цео Нови и већи део Старог завета. Био је бриљантан мислилац, плодан писац, моћан проповедник и компетентан теолог.

Зашто је таквог човека требало послати у место где је било врло мало верника? Зашто би „најспособнијег човека“ ког имате упутили у непознато мисионско поље? И зашто је он био вољан да иде? Жена му је умрла неколико година раније. Зашто је био спреман да остави породицу и пријатеље у Америци, и са двоје деце отплови у непознату земљу, ризикујући све за Христово дело?

Постојао је само један разлог. Веровао је да ће Исус ускоро доћи, и да вест истине за последње време мора да стигне до целог света.

Током целе наше историје, најспособнији и најбољи међу нама путовали су с краја на крај света да би објавили Божју поруку за последње време. Било је међу њима учитеља, медицинског особља, пастора, земљорадника, механичара, столара и трговаца свих врста. Неки су били службеници Цркве, али многи нису. Били су то лаици који су веровали да ће Исус ускоро доћи.

Прочитајте следеће стихове: Откривење 14,6; Дела 1,8 и Матеј 24,14. Које сличности запажете међу њима?

Проповедање вечног еванђеља прекорачује географске границе. Продире у најудаљенија подручја Земље. Допире до људи свих језика и култура. На крају, оно ће извршити утицај на цео свет. Како је фасцинантно знати да је наша порука до сада стигла у више од 210 од укупно 235 земаља света признатих од стране Уједињених нација!

Какву бисте улогу ви могли да одиграте, и како бисте могли боље да је одиграте, да бисте допринели ширењу порука три анђела до сваког „племена, језика, колена и народа“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Задржите се више на идеји из проучавања предвиђеног за среду, о нашој потреби да будемо део нечега већег од нас самих и нашег скученог, краткотрајног, често упропашћеног и незадовољавајућег живота (ко од нас није искусио нешто од тога у животу?). У тој идеји има тако много смисла. Физички гледано, шта смо ми ако не обични пакетићи меса који носају околу сопствени мозак – неколико килограма органске материје на бази угљеника, по саставу ближег кофици пржене пилетине него чврстом диску.

Шта значе ти мали, појединачни пакети меса у односу на бесконачност која их окружује? Живети само за себе, живети за нешто што није веће од тебе, када свуда око тебе и изван тебе постоји толико тога – то је као да си доживотно закључан у самици усред великог града чије вибрације осећаш кроз зидове. А за који бисмо већи, узвишенији, славнији и значајнији циљ могли да живимо него што је објављивање обећања о вечном животу који нам је дат у Исусу?

„Божје слуге, лица озарених светим посвећењем, журиће од места до места да објаве вест са Неба. Хиљаде гласова, по целој Земљи, објављиваће опомену. Догађаће се чуда, болесници ће оздрављати, а знаци и велика чуда пратиће вернике. Сотона ће, такође, деловати и чинити лажна чуда, учиниће да и огањ с неба падне на земљу пред људима (Откривење 13,13). Становници Земље на овај начин биће присиљени да се одреде.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 612 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. „Неколико њих ми је писало, постављајући питање да ли је порука о оправдању вером исто што и порука трећег анђела, и ја сам одговорила: ”То је порука трећег анђела у правом смислу речи.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1. april 1890. Какав однос постоји између оправдања вером и порука три анђела?
2. Задржите се у мислима на изразу „вечно еванђеље“. Шта је вечно у вези са еванђељем?
3. Шта значи то што су адвентисти седмог дана присутни у тако много земаља света? Шта нам то говори о благословима којима је Бог до сада наградио наше напоре? У исто време, како би ваша локална црква, чак и ваша локална суботна школа, могла да одигра већу улогу у „довршењу дела“?

БОЈТЕ СЕ БОГА И ДАЈТЕ МУ СЛАВУ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 14; 1. Мојсијева 22,12; Проповедник 12,13.14; Колошанима 3,1.2; Јеврејима 12,1.2; 1. Коринћанима 3,16.17.

Текст за памћење: „Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12).

Дански писац Серен Кјеркегор изрекао је једну параболу о времену краја, која гласи отприлике овако:

Иза сцене у једном великом позоришту избио је пожар. Кловн, који је био део представе, изашао је да упозори публику: *Излазите! Ово место гори!* Међутим, публика је мислила да је то нека шала, део представе и ништа више, тако да је само аплаудирала. Кловн је поновио упозорење: *Излазите! Излазите!* Али што их је он жустрије упозоравао, то је аплауз био јачи. Према Кјеркегору, тако ће доћи и крај света – уз општи аплауз интелигенције која ће сматрати да је то шала.

Међутим, крај света и догађаји који му претходе, као што знамо, нису шала. Свет се суочава са најозбиљнијом кризом од Потопа наовамо. Заправо, и сам Петар користи извештај о Потопу као симбол краја, упозоравајући да ће, као што је стари свет страдао од воде, у последње време, „небеса с хуком проћи, и стихије ће се од ватре распасти а земља и дјела што су на њој изгорјеће“ (2. Петрова 3,10). А пошто смо упозорени на оно што долази, треба да будемо и спремни за то.

БОЈТЕ СЕ БОГА

Сврха књиге Откривење у нашој генерацији јесте да припреми народ за Исусов скори повратак, и да се удружи с Њим како би свету пренела Његову поруку за последње време. Књига Откривење открива Божје планове и разобличује планове сотоне. Она износи последњи Божји позив, Његову хитну, вечну, свеобухватну поруку за цело човечанство.

У тексту Откривење 14,7 прочитајте хитно обраћање апостола Јована у вези са последњим временом. (Видети такође 1. Мојсијева 22,12; Псалми 89,7; Приче 2,5; Проповедник 12,13.14; Ефесцима 5,21.) Које нам конкретно упутство он даје?

Грчка новозаветна реч за „страх“ у стиху Откривење 14,7 је *фобо*. Овде се не користи у смислу страха од Бога, већ у смислу дубоке оданости и страхопоштовања. Она преноси мисао о апсолутној верности Богу и потпуном предању Његовој вољи. То је став ума који је усредсређен на Бога, а не на себе, супротан Луциферовом ставу изнетом у тексту Исаија 14,13.14, кад он у свом срцу каже: „Изаћи ћу на небо, више звијезда Божијих подигнућу пријесто свој, и сјешћу на гори зборној на страни сјеверној; изаћи ћу у висине над облаке, изједначићу се с вишњим.“

То је став Исуса Христа, који је, мада „је и био у обличју Божијему... понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове“ (Филипљанима 2,6.8).

У средишту велике борбе је питање потчињавања Богу. Луцифер је био егоцентричан. Одбио је да се потчини било којој власти осим сопствене. Уместо да се потчини Ономе који је на престолу, Луцифер је желео да влада са престола. Једноставно речено, бојати се Бога значи дати Му прво место у нашем размишљању. То значи одрећи се своје егоцентричности и поноса, и живети у потпуности за Њега.

А то је очигледно веома важно, јер су то прве речи из уста првог од три анђела.

Дакле, на то морамо обратити пажњу.

Како је ваше искуство са страхом од Бога? Како бисте некоме на позитиван начин објаснили зашто је „страх Господњи“ нешто добро?

БОЈАТИ СЕ БОГА И БИТИ МУ ПОСЛУШАН

Чему нас још Библија учи кад је реч о томе шта значи бојати се Бога?

Прочитајте следеће текстове: 5. Мојсијева 6,2; Псалми 119,73.74; Проповедник 12,13.14. Шта нам ти текстови откривају о последицама „страха Господњег“?

Ти стихови откривају везу између страха Господњег и држања Његових заповести. Страх од Бога је став дубоког поштовања који води послушности. Небо упућује хитан апел да они који су спасени благодаћу буду послушни Божјим заповестима (Ефесцима 2,8-10). Благодат не укида обавезу да се покоравамо Божјим заповестима. Еванђеље нас ослобађа осуде закона, а не одговорности да га поштујемо.

Осим што нас ослобађа кривице за дела учињена у прошлости, благодат нам даје и снагу да живимо побожно и послушно у садашњости. Апостол Павле изјављује да ми „примисмо благодат и апостолство, да покоримо све незнабошце вјери имена његовога“ (Римљанима 1,5).

Неки људи имају чудну идеју да спасење благодаћу на неки начин негира Божји закон или умањује потребу за послушношћу. Они сваки разговор о послушности сматрају легализмом, па тако кажу: *Исус је све што ми треба*. Међутим, питање је: „Који Исус?“ Исус каквог смо сами замислили или Исус из Светог писма? Христос из Светог писма никад нас не наводи да омаловажавамо Његов закон, који је заправо препис Његовог карактера. Христос из Светог писма никад нас не наводи да умањујемо значај библијских учења, која јасније откривају ко је Он заправо и какав је Његов план за овај свет. Христос из Светог писма никад нас не наводи да Његово учење сведемо на верске флоскуле у којима нема суштине. Христос је утеловљење целокупне доктринарне истине. Исус је оваплоћена истина. Он је доктрина преточена у живот.

Откривење нас, у свом последњем обраћању, позива да кроз веру у Исуса прихватимо пунину свега што нам Он нуди. Позива нас да се „бојимо Бога“, што се изражава вером у то да Његова искупитељска сила може да нас оспособи да живимо побожно, у послушности.

Како нам следеће Исусове речи: „Не бојте се онијех који убијају тијело а душе не могу убити; него се бојте онога који може и душу и тијело погубити у паклу“ (Матеј 10,28) – помажу да разумемо шта значи бојати се Бога?

ВОДИТИ ЖИВОТ УСРЕДСРЕЂЕН НА БОГА

У доба конзумеризма, када секуларне вредности постављају људски его у средиште свега, Небо нас позива да се одвратимо од тираније егоцентричности и робовања надуваној самоважности, и да Бога поставимо у средиште свог живота. За неке је новац средиште живота. За друге је то задовољство или моћ. За неке, опет, то може бити спорт, музика или забава. Међутим, порука Откривења је јасан позив да страхопоштовање и одавање части Богу учинимо истинским средиштем свог живота.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 6,33; Колошанима 3,1,2; Јеврејима 12,1-2. Шта нам они говоре о томе како да Бога учинимо правим средиштем свог живота?

Главно питање у коначном сукобу на Земљи биће битка за ум. То је заправо битка за оданост, ауторитет и посвећеност Божјој вољи.

Последња битка у оквиру Велике борбе водиће се између сила добра и сила зла за контролу над нашим мислима. Апостол Павле нам упућује следећу опомену: „Ово да се мисли међу вама што је и у Христу Исусу“ (Филипљанима 2,5). Ум је тврђава нашег бића. Он је извориште нашег деловања. Израз који Павле овде користи значи дозволити или изабрати, одлучити. Реч је о свесном чину воље. Одлука да имамо ум Христов је одлука да Му дозволимо да обликује наш начин размишљања тако што ће наш ум испунити оним што је од вечне важности. Наши поступци откривају куда воде наши мисаони процеси. Бојати се Бога значи дати Му прво место у свом животу.

Размислите о томе колико је, у извесном смислу, лако контролисати своје мисли, бар кад сте свесни тога да треба да их контролишете. Често је проблем то што, ако не уложимо свестан напор да се бавимо оним што је исправно, „што је горе а не што је на земљи“, наш ум, пао и грешан какав јесте, природно ће тежити ономе што је приземно, стварима овог света. Треба дакле, као што Павле каже, свесно и с намером да одлучимо, служећи се светим даром слободне воље, да се бавимо оним што је небеско.

**„А даље, браћо моја, што је год истинито, што је год поштено, што је год праведно, што је год пречисто, што је год прељубазно, што је год славно, и још ако има која добродјетел, и ако има која похвала, то мислите“ (Филипљанима 4,8). Како да на-
учимо да чинимо то о чему нам Павле овде говори?**

ДАВАЊЕ СЛАВЕ БОГУ

Једна студија о употреби израза „дати славу Богу“ у Старом завету показује да се он, што је посебно занимљиво, често (али не искључиво) појављује у контексту божанског суда (Исус Навин 7,19; 1. Самуилова 6,5; Јеремија 13,15.16; Малахија 2,2), баш као у поруци првог анђела (Откривење 14,7). Ту идеју видимо такође у тексту Откривење 19,1.2: „Алилуја! спасеније и слава и част и сила Господу нашему; јер су истинити и прави судови његови!“

Прочитајте следеће текстове: 1. Коринћанима 3,16.17; 1. Коринћанима 6,19.20; 1. Коринћанима 10,31. Како нам они помажу да разумемо један од начина на који можемо славити Бога?

Према апостолу Павлу, наше тело је светилиште у ком обитава Дух Божји – храм освештан Божјим присуством. Свето писмо нам упућује јасан позив да славимо Бога сваким аспектом свог живота. Када се Бог налази у средишту нашег живота, онда је наша једина жеља да Га прослаavimo, било својом исхраном, одећом, начином на који се забављамо или односимо према другима. Богу дајемо славу кад Његов карактер љубави откривамо свету кроз своју посвећеност вршењу Његове воље. То постаје још важније у светлу суда над овим светом на крају времена.

Прочитајте Римљанима 12,1.2. Какав позив нам апостол Павле упућује у вези са нашим свеукупним животним изборима?

Новозаветна грчка реч за „тјелеса“ у овом одломку је *сомата*, што је боље превести као целина онога што ми јесмо – тело, ум и емоције. У једном од превода Библије израз „духовно богомољство“ тумачи се као „чин интелигентног обожавања“. Другим речима, када се потпуно препустите „страху Господњем“ и величате Га свим оним што радите, када Му посветите свој ум, тело и емоције, то је онда чин интелигентног обожавања. Осим тога, у светлу Божјег суда, обратити пажњу на послушност заиста је добра идеја.

Размислите о томе како се односите према свом телу. Шта можете предузети да бисте били сигурни да својим телом заиста прослављате Бога?

ПОБЕДНИЦИ О КОЈИМА ГОВОРИ ОТКРИВЕЊЕ

„Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12). То је слика Божјег верног народа на крају времена. А опет, једини начин на који ће неко моћи да држи Божје заповести, у то време као и сада, јесте вером у Исуса. Међутим, запазите да наш текст не помиње „веру у Исуса“, мада је и то изузетно важно, већ израз „вјеру Исусову“ што представља ипак нешто више. То је онај квалитет вере који је Христу омогућио да победи најжешћа сотонина искушења. Вера је дар који се даје сваком вернику. Када показујемо веру коју Свети Дух ставља у наше срце, та вера расте. Тада побеђујемо, не снагом своје воље, већ силом живог Христа који делује преко нас. Не побеђујемо на основу тога ко смо ми, већ на основу тога ко је Он.

Ми можемо да победимо зато што је Он победио. Можемо да будемо победници зато што је Он био победник. Можемо да савладамо искушења зато што их је Он савладао.

Прочитајте Јеврејима 4,14-16 и Јеврејима 7,25. Шта је то што нам омогућује да превазиђемо искушења, да живимо „бојећи се Бога“ и славећи Га?

Исус, пресвети Божји Син, одолео је лукавствима ђавола. Суочио се са искушењима уздајући се у Божја обећања, потчињавајући своју вољу Очевој и ослањајући се на Очеву силу. Уздајући се у Њега, гледајући у Њега, верујући у Њега, и ми можемо да победимо. Исус је за нас све у свему, а поруке три анђела у суштини говоре о Њему. Порукa Откривења је вест о победи, а не о поразу. Она говори о народу који побеђује Његовом благодаћу и Његовом силом.

Реч „победити“, у овом или оном облику, користи се 11 пута у књизи Откривење. У визији о седам цркава које представљају хришћанску цркву од првог века до нашег времена, у свакој генерацији постоје верници који су, како Јован каже, „победили“. На крају времена они који „победо“ наследиће све (Откривење 21,7). То није легализам. То је победа посредством Исуса Христа, чији је живот савршене праведности једино што нам пружа обећање о вечном животу. То је вера на делу. То је чудесна благодат у животу верника, која оплемењује и мења живот.

Постоји ли нешто у вашем животу што желите да превазиђете? Како да своје жеље преточимо у дело? Које практичне коракe можемо предузети да бисмо били један од „победника“ о којима говори Откривење?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Размислите о дивним Павловим речима у стиху Јеврејима 7,25, који, говорећи о Исусу као нашем Првосвештенику, каже да Он „може сасвим да спасе оне који његовим посредством прилазе Богу“ (Чарнић). *Сасвим да спасе!* Грчка реч која се ту користи значи „обилно, потпуно, у целини“. Исус је тај који нас спасава, а наша дужност је да Му се предамо, позивајући се на Његову победу у нашу корист. Морамо се уздати у Њега, а не у себе саме.

„Снагу израза ‚бојте се Бога‘ у Откривењу можемо сажето окарактерисати као последњи Божји позив човечанству да изабере Њега за свог славног и величанственог Бога... који ће победити силе зла супротстављене Њему и Његовом плану за људски род (упоредити са текстом Откривење 14,9-11). Тај страх се не испољава, бар не за сада (упоредити са текстом Откривење 6,14-17), у виду неке престрављености и ужаса, већ у виду радосног, из љубави, потчињавања Божјем закону, и обожавања искључиво Њега. Ниједна друга сила не треба да буде призната као вредна такве привржености и лојалности. Других могућности и нема, јер оно што се на хоризонту космичког сукоба назире као могућност, заправо је само деловање демонских сила које су осуђене на нестанак (Откривење 16,13.14; 17,14; 20,11-15). Зато је позив да се бојимо Бога у ствари позитиван божански позив... да станемо на Божју страну у космичком сукобу, како бисмо могли да стојимо у Његовом славном присуству, испуњени радосћу у вечном заједништву са Њим (Откривење 21,3-4; Откривење 22,3-5).“ – Ángel Manuel Rodríguez, „The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages“, p. 27.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите о невероватној сили Бога, Онога који је створио и одржава читав космос. Ми једва успевамо да појмимо и саму идеју космоса, а како тек да разумемо Створитеља свега тога? Размислите о томе колико је Он већи и моћнији од нас. И тај Бог ће нам једног дана судити!/? Како нам те чињенице помажу да разумемо идеју „страха Господњег“ и шта он заправо представља?
2. Како можемо избећи легализам када разговарамо о библијским појмовима као што су светост, превазилажење греха и победа? Зашто увек морамо имати на уму да је Христова победа за нас, извојевана на крсту, једини темељ наше наде у спасење, без обзира на наше победе (или чак неуспехе) овде и сада?
3. Зашто ми, чак и уз сва обећања о победи над грехом, често падамо и не живимо у складу са мерилом праведности које нам је Исус поставио сопственим примером, и дао нам обећање да и ми можемо да га достигнемо? Које грешке правимо кад не допуштамо Богу да у нама изврши дело које је обећао?

ДОБРА ВЕСТ О СУДУ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 14,7; Псалми 51,1-4; Откривење 20,12; Данило 7,9.14.26; Откривење 4,2-4; Откривење 5,1-12.

Текст за памћење: „И говораше великијем гласом: бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда његова; и поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7).

Ако је Библија у ичему потпуно јасна, онда је то чињеница да је Бог – Бог суда, и да ће пре или касније, на овај или онај начин, до суда – суда који толико недостаје овде и сада – на крају ипак доћи, и да ће суђењем управљати Бог лично, „Судија целе земље“ (1. Мојсијева 18,25; видети такође: Псалми 58,11; Псалми 94,2; Псалми 98,9). И као што је Павле писао: „Тако ће дакле сваки од нас дати Богу одговор за себе“ (Римљанима 14,12).

Страшна помисао, зар не? Мораћемо да положимо рачун пред Богом – Богом који зна и оно најскривеније, Богом који ће „свако дјело... изнијети на суд и сваку тајну, била добра или зла“ (Проповедник 12,14)?

А опет, на крају, тај суд ће обелоданити Божју доброту и милост, као и чињеницу да је Он истовремено праведан и милостив у свом поступању према спасенима, па чак и према изгубљенима.

Ове седмице истражићемо дубље теме суда и њихову повезаност са великом борбом која бесни у свемиру, а посебно ћемо се осврнути на то шта се дешава кад се и сам Божји верни народ сучи са неизбежним судом „који ће бити“ (Дела 24,25).

ЗНАЧАЈ СУДЊЕГ ЧАСА

Последња књига Библије, Откривење, усредсређује се на врхунац вековне борбе између добра и зла. Луцифер, побуњени анђео, довео је у питање Божју доброту, правичност и мудрост. Он је тврдио да Бог на неправедан и некоректан начин управља свемиром. Завршно суђење, о ком говори Откривење, чини саму срж тог сукоба који се води око Божјег карактера.

Текст Откривење 14,7 гласи: „Бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда његова; и поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене.“ Зашто је значајно то што нам порука првог анђела, одмах након што је поменуто „вечно еванђеље“, скреће пажњу на Божји суд? Какве везе „вечно еванђеље“ има са Божјим судом?

И еванђеље и суд су део поруке првог анђела, и нераскидиво су испреплетени. Да није било „вечног еванђеља“, не би било ни наде да ће до тог суда уопште доћи. У ствари, као што ћемо видети, „вечно еванђеље“ је заиста наша *једина* нада да ће се то суђење одржати. Нема никакве сумње да је део садржаја еванђеља заправо најавна суда.

Током тог суђења, светови који нису пали увериће се да је Бог учинио све што је било могуће како би спасао свако људско биће. Тај суд открива Божју правду и милост. Он говори нешто о Његовој љубави и Његовом закону – о Његовој спасоносној благодати и моћи избављења.

Тај суд је део Божјег коначног решења за проблем греха. У оквиру велике борбе између добра и зла у васиони, Бог је на крсту пружио одговор на сотонине оптужбе, али тек ће се на суду показати да је Он учинио све што је било могуће да би нас спасао и довео до крста.

Небески бесконачни, прецизни, детаљни извештаји биће отворени (видети Данило 7,10). Ми смо за Бога толико драгоцени да ће цео универзум застати да размотри одлуке које смо доносили у светлу нежних позива Светог Духа и искупљења које нам је Христос на крсту Голготе тако великодушно обезбедио.

Пажљиво прочитајте текст Псалми 51,1-4, а посебно 4. стих. Како ти стихови расветљавају значење и сврху тог суда?

БОЖЈА МИЛОСТ И СУД

И крст и суд откривају да је Бог праведан и милостив. Прекршени закон захтева смрт грешника. Правда објављује да је „плата за гријех смрт“, а милост одговара да је „дар Божиј... живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему“ (Римљанима 6,23). Да је Божји закон могао да се промени или укине, било би потпуно непотребно да Исус умре. Христова смрт потврђује вечну природу закона, а закон је основа суда.

Прочитајте стих Откривење 20,12. На основу чега нам се суди? Какве везе наша добра дела имају с нашим спасењем?

Наша дела откривају какве смо одлуке доносили и колико смо били одани Богу. Према тексту Ефесцима 2,8.9, „благодању /сте/ спасени кроз вјеру... не од дјела, да се нико не похвали“. Међутим, када нас Христос спасе, Он нас и промени. „Јер смо његов посао, саздани у Христу Исусу за дјела добра“ (Ефесцима 2,10).

Наша добра дела, надахнута Светим Духом, не спасавају, али сведоче да је наша вера права. Божји коначни суд разоткрива свако претварање, свако лицемерје, сваку лаж; он прониче у саму дубину нашег бића. Описујући наш положај пред Богом на суду, Елен Г. Вајт нам пружа следећи моћан увид у то како еванђеље и суд иду руку подруку:

„Чињеница да је Божији изабрани народ представљен као да пред Господом стоји у прљавим хаљинама требало би да доведе до понизности и дубоког испитивања срца свих који исповедају Његово име. Они који заиста чисте своје душе послушношћу истини имаће најскромније мишљење о себи. Што помније буду посматрали Христов беспрекорни карактер, то ће јача бити њихова жеља да постану слични Њему, и утолико мање ће видети било какву чистоту и светост у себи. Међутим, иако треба да будемо свесни свог грешног стања, ми треба да се ослањамо на Христа као на нашу праведност, наше посвећење и искупљење. Не можемо се ничим одбранити од оптужби које сотона износи против нас. Само Христос може да упути делотворну молбу у наше име. Он је у стању да ућутка тог тужиоца аргументима заснованим не на нашим, већ на Његовим сопственим заслугама.“ – *Testimonies for the Church*, vol. 5, pp. 471, 472.

Како ви, на основу њених речи, видите неодвојивост еванђеља и суда? Какву наду вам може донети увиђање те везе између еванђеља и суда?

ВЕЛИЧАНСТВЕНИ ПРИЗОР

Пророчке књиге Данило и Откривење узајамно се допуњују и упућују на догађаје који ће се одиграти у последњим данима земалске историје. Откривење објављује да је дошао час Божјег суда. Књига пророка Данила открива када је тај суд отпочео.

У тексту Данило 7, Бог је пророку открио историју света. Народи ће се уздизати и пропадати. Прогонитељске силе угњетаваће Божји народ. Пошто је описао Вавилон, Медо-Персију, Грчку, Рим, распад Римског царства и прогонство цркве у периоду од 1260 година означених у тексту (Данило 7,25; видети Откривење 12,14), Бог скреће Данилу пажњу на величанствени небески догађај којим ће се све довести у ред. Пророкова пажња се са успона и пада народа и тлачитељских сила на земљи усмерава ка престоној дворани свемира и Божјем коначном суду, на ком ће Он исправити сваку неправду и успоставити своје вечно царство праведности.

Из хаоса и сукоба на земљи Бог је Данила, у пророчкој визији, пренео у славу небеског светилишта, на заседање врховног суда васионе, где ће Христос, истински Владар овог света, од свога Оца примити Царство које Му с правом припада.

Прочитајте текст Данило 7,9.10.13 и опишите шта је Данило видео у тим стиховима. Какав ће бити коначан исход тог суђења? Видети текст Данило 7,14.26.27.

Судбина целог човечанства одлучује се у небеској судници. Ту правда побеђује. Истина тријумфује. Праведност влада. То је један од најчудеснијих, најупечатљивијих и најспектакуларнијих призора у целом Светом писму. А добра вест је да ће се то суђење завршити веома повољно по Божји верни народ – оне који су обучени у Христову праведност.

Исус прилази свом небеском Оцу у присуству читавог свемира. Небеска бића се окупљају око Божјег престола. Огромно мноштво бића која нису пала стоји у страхопоштовању пред тим призором суда. Дуготрајна борба, вођена хиљадама година, ускоро ће се завршити. Битка за престо свемира најзад ће бити у потпуности одлучена.

Данило је имао право у вези са царствима која су долазила и пролазила, баш као што је проречено. Зашто, дакле, има толико смисла веровати Божјој Речи кад говори о коначном, „вечном царству“ које никада неће „проћи“?

ЛЕТИМИЧАН ПОГЛЕД НА НЕБО

У 4. поглављу Откривења Јован гледа отворена врата на небу и добија позив: „Попни се амо, и показаћу ти шта ће бити за овијем“ (Откривење 4,1). Исус је позвао апостола да кроз отворена врата погледа у небеско светилиште, да види вечне призоре велике борбе између добра и зла. И ми можемо, заједно са Јованом, да погледамо кроз та отворена врата, и стекнемо увид у вечни план спасења. Ми смо сведоци спорних питања о којима се одлучује на небеском суду. Пред нашим очима решавају се темељна питања у оквиру велике борбе између добра и зла.

Прочитајте Откривење 4,2-4. Које сличности запажете са сценом суда из текста Данило 7?

То је очигледно приказ из престоно дворане. Бог Отац седи на престолу окружен небеским бићима. Грме громови и севају муње, што симболизује Божје судове. У тексту Откривење 4,4 запажамо да су око Божјег престола присутне и 24 старешине.

Ко су те 24 старешине? У древном Израелу постојала су 24 реда левитских свештеника. Они су представљали народ пред Богом. У стиху 1. Петрова 2,9, апостол изјављује да су новозаветни верници „избрани род, царско свештенство“. Те 24 старешине би, претпоставља се, могле да представљају све откупљене који ће се једног дана радосно окупити око Божјег престола. Или можда представљају људе који су васкрсли заједно са Христом, и заједно с Њим се вазнели на небо (Матеј 27,52; Ефесцима 4,7.8).

У сваком случају, то је добра вест. Има неких који су откупљени са земље и налазе се око Божјег престола. Они су се суочавали са искушењима баш као и ми. Благодаћу Христовом и силом Духа Светога победили су. Обучени су у „беле хаљине“, што означава Христову праведност која покрива и чисти њихове грехе. На глави имају златну круну, што потврђује да су постали победници у борби са злом и део небеске царске лозе оданих верника.

Видимо небески престо на ком седи Бог. Небеска бића окружују престо, и ускоро цело небо почиње све гласније да пева: „Достојан си, Господе, да примиш славу и част и силу; јер си ти саздао све, и по вољи твојој јест и створено је“ (Откривење 4,11).

ИСУС ЈЕ ДОСТОЈАН

У тексту Откривење 5,1-3 поново видимо престо. Појављује се свитак исписан са обе стране. Он је запечаћен божанским печатом, и нико ни на небу ни на земљи не може да га отвори. Небеска бића дрхте. Проблем је озбиљан. Ниједно анђеоско биће не може да представља људски род на коначном суду над земљом. Јован плаче јер нико не може да отвори свитак. Тада један од старешина, један од оних који су откупљени са земље, изговара речи охрабрења Јовановом срцу. Исус, Јагње Божје, достојно је да отвори свитак.

Јован посматра коначно решење за проблем греха у стиху Откривење 5,5. Ту остарели пророк види једини начин на који било ко може да се одржи на коначном суду пред Божјим престолом.

„И један од старјешина рече ми: не плачи, ево је надвладао лав, који је од кољена Јудина, коријен Давидов, да отвори књигу... И видјех, и гле... јагње стајаше као заклано“ (Откривење 5,5.6).

Прочитајте Откривење 5,8-12. Како цело небо реагује на најаву да је Исус достојан да отвори судски свитак и да нас искупи?

Исус, Јагње Божје које је жртвовало свој живот за спасење целог човечанства, узима судски свитак и отвара га. Цело небо се пролама усхићеним повицима хвале. Његова победа над сотониним искушењима, Његова смрт на крсту Голготе, Његово васкрсење, Његова првосвештеничка служба, пружају спасење свима који одлуче да вером одговоре на Његову милост. Тај суд је невероватно добра вест за Божји народ. Она говори о завршетку владавине греха и ослобођењу Божјег народа.

Може ли ишта да нас охрабри више од тога? Исус нас заступа на суду. Његов савршено праведни живот нас покрива. Његова праведност делује унутар нас да би нас обновила. Његова милост нам опрашта, преображава нас и даје нам снагу да живимо побожно.

Не треба да се плашимо. Исус нас заступа на суду, а силе зла су поражене. Пресуда се доноси „у корист“ Божјег народа (Данило 7,22). Сврха суда није да утврди колико смо ми лоши, већ колико је Бог добар.

Размислите поново о великој нади коју нам пружа тај суд – Исуса као нашу замену. Зашто је то наша једина нада?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Обратите пажњу на моћне увиде које нам Дух пророштва даје у вези са стањем Божјег народа у последњим данима, у време суда и краја света.

„Њихова једина нада биће милост Божја, а њихова једина одбрана – молитва. Као што се првосвештеник Исус молио пред Анђелом (видети Захарија 3), тако ће се и Црква остатка, са сломљеним срцем и искреном вером, молити за помиловање и ослобођење преко Исуса, свог Заступника. Они су потпуно свесни грешности свог живота, увиђају своју слабост и недостојност, и све док гледају на себе, обузима их очајање. Кушач стоји поред њих спреман да их оптужи, као што је стајао поред првосвештеника Исуса да би му се супротстављао. Он указује на њихову прљаву одећу, на недостатке њиховог карактера. Износи на видело њихову слабост и непромишљеност, њихов грех незахвалности, њихову несличност са Христом, чиме наносе срамоту свом Искупитељу... Божји народ у много чему увелико греши. Сотона тачно зна на које грехе их је наводио, и сада их представља у преувеличаном светлу, изјављујући: 'Хоће ли Бог мене и моје анђеле протерати из свог присуства, а ипак наградити оне који су криви за исте грехе? О Господе, не можеш то да учиниш по правди. Твој престо, у том случају, неће почивати на праведности и суду. Правда захтева да им се изрекне казна.' Међутим, Христови следбеници, иако греше, не предају се у потпуности владавини зла. Они одбацују своје грехе, и у понизности и скрушености срца траже Господа, и божански Заступник се залаже за њих. Онај кога је њихова незахвалност највише погодила, ко познаје њихове грехе, али и њихово покајање, изјављује: 'Господ да те укори, сотоно!' Дао сам свој живот за те душе. Оне су урезане на длановима Мојих руку.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, pp. 473, 474.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како сазнање да „дође час суда његова“ утиче на наш свакодневни живот? Ако смо искрени, већина нас ће вероватно рећи да не утиче баш много, зар не? Како можемо да се променимо?
2. Зашто је суд добра а не лоша вест? Разговарајте у разреду о улози коју Исус има на том суду кад је реч о нама. Како нас то може мотивисати да Му будемо верни, пошто знамо да само захваљујући томе што је Он учинио за нас можемо имати наду у спасење?
3. Задржите се у мислима на тој идеји суда, који открива Божји карактер пред свемиром. На који начин се та идеја уклапа у читав сценарио велике борбе?

ДОЂЕ ЧАС ЊЕГОВОГ СУДА

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 8; Данило 9; Јездра 7; Матеј 3,13-17; Римљанима 5,6-9; Марко 15,38; 3. Мојсијева 16,16.

Текст за памћење: „И знајући ово вријеме да је већ час дошао да устанемо од сна; јер нам је сад ближе спасеније неголи кад вјеровасмо. Ноћ прође а дан се приближи: да одбацимо дакле сва дјела тамна, и да се обучемо у оружје видјела“ (Римљанима 13,11.12).

Пре неколико година, часопис *Национална географија* писао је о једном шумском пожару у националном парку Јелоустон у Сједињеним Државама. Након што је пожар угашен, шумари су се попели на планину да процене штету. Један од њих је пронашао птицу која је била дословно спржена у подножју дрвета. Потрешен тим страшним призором, куцнуо је птицу штапом.

У том тренутку, три сићушна птића излетела су испод крила своје мртве мајке. По свему судећи, мајка пуна љубави, предосетивши предстојећу катастрофу, пренела је своје птиће у подножје дрвета и скупила их под своја крила. Могла је да одлети на неко сигурно место, али је одбила да напусти своје младунце. Како лепа слика верника, који је потпуно безбедан у Христу!

Огањ Божјег суда догорео је на Њему, на Голготи, и сви који су у Христу заувек су сигурни у Његовом наручју. На крсту је Христос осуђен као грешник да бисмо на суду ми били проглашени праведним грађанима небеског царства. Он је осуђен као злочинац да бисмо ми били поштеђени разорног огња вечног губитка, како у фигуративном, тако и у дословном смислу.

ЧИШЋЕЊЕ СВЕТИЊЕ

Као што смо већ видели, суд се мора одиграти пре него што Христос дође. Анђео гласно објављује да „дође час суда његова“ (Откривење 14,7). Књига пророка Данила открива нам време почетка тог суђења.

Прочитајте стих Данило 8,14. Који конкретан временски след нам Данило даје у вези са очишћењем Светиње?

Сваки Јеврејин је јасно разумео шта значи чишћење земаљске Светиње. То се догађало на Дан помирења, што је заправо био дан суда. Тако је и Данило разумео појам суда и чишћења Светиње, али га је збуњивало тих 2300 дана.

Прочитајте следеће текстове: Данило 8,27 и Данило 9,21.22. Како је Данило реаговао на визију о 2300 дана, и какав одговор му је Бог дао у вези с тим?

На крају 8. поглавља Данило каже: „Чудих се утвари, али нико не дозна“ (Данило 8,27) – мислећи на визију о 2300 дана (јер је остатак визије већ био протумачен; видети Данило 8,19-22). Следеће поглавље, Данило 9, бележи како је анђео Гаврило дошао да објасни Данилу пророчанство о 2300 дана. „Данило, сада изидох да те уразумим“ (Данило 9,22).

Пророк остаје задивљен, док му Гаврило даје много шири одговор на молитву него што је могао и да замисли. Анђео води Данила кроз време и открива му истину о доласку Месије, наводећи тачне датуме почетка Његове службе и Његове сурове смрти, догађаја који су директно повезани са чишћењем Светиње, о чему говори текст Данило 8. Другим речима, Христова смрт је нераскидиво повезана са судом.

Зашто је значајно то што је Исусова смрт, проречена у тексту Данило 9,24-27, директно повезана са судом из текста Данило 8,14? Коју велику истину сазнајемо на основу те повезаности?

ПЕРИОД ОД 2300 ДАНА И ВРЕМЕ КРАЈА

Прочитајте текст Данило 8,17.19.26. На који временски период се, према тумачењу анђела, односи визија из текста Данило 8 и 2300 дана, и зашто је важно то разумети?

Неки тврде да се период од 2300 дана односи на дословне дане. Они такође сматрају да се „мали рог“ из текста Данило 8 односи на селеукидског војсковођу Антиоха Епифана (216 –164. пре Христа), који је напао Јерусалим и оскрнавио јеврејски храм, мада се 2300 дана уопште не уклапа у временски оквир његове владавине. Такво тумачење је у раскораку са јасном напоменом анђела да се та визија односи на „време краја“. Антиох свакако није живео у време краја.

У тексту Данило 8, Гаврило почиње своје тумачење пророчанства о 2300 дана. Он именује овна као оног који представља Медо-Персију, а руњавог јарца као представника Грчке (Данило 8,20.21). И мада није конкретно именован као две силе пре њега, следећи ентитет, мали рог, очигледно представља Рим (Данило 8,9.23.24). Он затим описује неку врсту верско-политичке фазе Рима, за који каже да ће да „обори истину на земљу“ (Данило 8,10-12.25) и да ремети Христову небеску службу (Данило 8,10-12). Очишћење Светиње у тексту Данило 8,14, што је врхунац тог поглавља, представља Божји одговор на дрскост земаљских и религиозних сила које ће покушати да узурпирају Божју власт. То је део Божјег решења за проблем греха.

Гаврило је дошао с намером да објасни појединости Божјег пророчког временског распореда. На крају 8. поглавља јасно се види да Данило није разумео део визије о 2300 дана (Данило 8,27). Претходни део о овну, јарцу и малом рогу објашњен је у целини, при чему се прве две силе чак наводе и конкретно по имену (Данило 8,20.21). Очишћење Светиње, међутим, није објашњено.

Анђео Гаврило, који се јавља у 8. поглављу, јавља се поново у 9. поглављу Данилове књиге и каже му: „У почетку молитве твоје изиде ријеч, и ја дођох да ти кажем, јер си мио; зато слушај ријеч, и разумиј утвару“ (Данило 9,23). Коју утвару (визију)? Као што ћемо сутра видети, визију о 2300 дана, једини део претходне визије, из 8. поглавља, који Данилу још увек није био разјашњен.

Анђео каже Данилу да је „мио“. Шта нам то говори о присној вези између неба и земље?

АНЂЕЛОВО УПУТСТВО ДАНИЛУ

Прочитајте текст Данило 9,23. Које конкретно упутство анђеодаје Данилу? Зашто је то важно да бисмо разумели значењеочишћења Светиње о ком је реч у тексту Данило 8,14?

Анђео је Данилу јасно рекао: „Пази добро на реч да би разумео виђење“ (Данило 9,23, Милин). На коју реч и које виђење? Пошто у 9. поглављу није забележена ниједна визија, Гаврило је несумњиво говорио о делу визије из 8. поглавља који пророк није разумео – визије о 2300 дана (Данило 8,27).

Гаврило наставља своје објашњење у тексту Данило 9,24-27. О којим догађајима из Исусовог живота и службе је ту реч?

Први део тог пророчанства односи се на Божји народ, Јевреје. „Седамдесет је недјеља одређено твоме народу“ – јеврејском народу (Данило 9,24). У библијском пророчанству, један пророчки дан одговара једној дословној пророчној години (Језекиљ 4,6; 4. Мојсијева 14,34). У књигама Данило и Откривење, када имате симболичну слику, обично имате и симболично временско пророчанство. Један од разлога што можемо бити сигурни да је ту употребљен принцип „дан за годину“ јесте то што се, када га применимо на Данилово пророчанство, сваки догађај на временској скали савршено уклапа (погледајте сутрашњу поуку). Кад применимо тај принцип, закључујемо да се 70 седмица састоји од 490 дана. А будући да један пророчки дан одговара једној дословној години, 490 дана би, дакле, било 490 дословних година.

Гаврило каже Данилу да је 490 година „одсечено“ (дословно значење јеврејске речи *chathak*, која се понекад преводи као „одређено“). Одсечено од чега? То може да се односи само на неко друго временско пророчанство, а једино друго временско пророчанство које се у вези с тим помиње је 2300 дана из текста Данило 8,14. Тих 490 година, које и саме представљају временско пророчанство, директно су повезане са временским пророчанством из текста Данило 8,14, јединим делом визије који је остао необјашњен у 8. поглављу, а такође и јединим временским пророчанством у том поглављу. Дакле, видимо да Гаврило долази са тим пророчанством да би помогао Данилу да разбере оно што није разумео у претходном поглављу – 2300 дана.

МЕСИЈА „ПОГУБЉЕН“

Гаврило је као почетак тог 490-огодишњег пророчанства означио догађај од изузетне важности за Данила и Јевреје – заповест да се Јерусалим обнови и сазида. Мада су кад је реч о Јерусалиму доношене разне уредбе, у тексту Јездра 7 сазнајемо да је декрет донет 457. године п.н.е. дозволио Јеврејима не само да се врате у своју домовину, већ и да поново успоставе своје верске обичаје (видети Јездра 7,13.27).

Значајно је напоменути да је Артаксерксов декрет издат у јесен 457. године п.н.е. Дакле, од његовог издавања, 457. године п.н.е, до Месије би, према Данилу, требало да прође 69 седмица, односно 483 године. Ако почнемо од 457. п.н.е, и кренемо унапред дуж историјске временске скале, стижемо до 27. године нове ере.

Реч *Месија* значи „помазаник“. Двадесет седме године нове ере крштен је Исус Христос – Месија. (Видети текст Матеј 3,13-17.) Дакле, Данило је стотинама година унапред предвидео тачну годину Христовог крштења – тренутак када ће Исус отпочети своју троипогодишњу службу.

Прочитајте Римљанима 5,6-9 упоредо са стихом Данило 9,26. Које су велике истине ту откривене?

„А после те шездесет и две седмице Помазаник ће бити одсечен али не због себе“ (Данило 9,26, превод са енглеског /NKJV/). Месија ће бити „одсечен“ односно разапет. У стиху се додаје „али не због себе“. Другим речима, Христос је умро на голготском крсту због нас, а не због себе, на основу чега је Павле могао да напише: „Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас“ (Римљанима 5,8).

У стиху Данило 9,27 читамо да ће усред те седмице – последњих седам година, Христос укинути „жртву и принос“. Средином те седамдесете седмице, 31. године нове ере, Христос је својом крвљу потврдио вечни завет када је умро на крсту, чиме је жртвени систем изгубио сваки пророчки значај.

Дакле, та пророчанства су открила да ће Христос, Месија, бити разапет, и да ће жртвени систем изгубити свој пророчки значај у пролеће 31. године нове ере. Та предвиђања су се испунила до најситнијих појединости. Управо на Пасху, када је првосвештеник приносио пасхално јагње на жртву, Христос је жртован за нас.

Имајући на уму све што је горе написано, прочитајте стихове Марко 15,38 и Матеј 3,15.16. Како нам ти стихови помажу да разумемо пророчанство из текста Данило 9,24-27?

ГОДИНА 1844.

Првих 490 година из пророчког ланца у трајању од 2300 година било је посебно одређено за древни јеврејски народ и долазак Месије. Преостали део периода од 2300 година имао је везе са Божјим народом – Јеврејима и обраћеним паганима – са чишћењем небеске Светиње и, коначно, са Христовим другим доласком.

Дакле, првих 490 година односило се на Месијин први долазак и завршило се 34. године нове ере. Одузимањем 490 од 2300 година, добијамо 1810 година. Тих 1810 година односило се на Божји народ. Ако кренемо од 34. године нове ере и додамо 1810 година, долазимо до 1844. године.

У светлу очишћења, односно обновљења истине о Светињи и небеском суду на крају времена, Бог упућује свој последњи позив целом човечанству, забележен у тексту Откривење 14,6.7 – позив да одговори на Његову љубав, да прихвати Његову милост и да живи побожно, у послушности.

Прочитајте стих 3. Мојсијева 16,16. Који је био разлог чишћења Светиње и чему нас то учи у вези са еванђељем?

Због греха и безакоња народа Светиња је морала да се чисти, а то се радило искључиво крвљу животиња. Исти је случај и са нама. Потребан нам је Спаситељ, чији су живот симболички представљале животиње жртване на Дан помирења, што је једини начин да будемо помиловани на суду.

Прочитајте текст 3. Мојсијева 23,26-29. Шта је Бог заповедио свом народу да чини на тај дан суда, и шта би то требало да значи за нас данас?

Требало је да Израелци „муче своје душе“. Тај израз указује да је требало да се понизе, да преиспитају своје срце, да признају грехе, покају се и замоле Бога да их очисти, као што је првосвештеник чистио земаљску Светињу.

Пророчки текстови из Књиге пророка Данила, од 7. до 9. поглавља, као и Откривење 14, посебно нам скрећу пажњу на хитне позиве да се припремамо за судњи час. Од 1844. године живимо у време суда, а порука првог анђела из Откривења гласи: „Дође час суда његова“ (Откривење 14,7). Како да, с тим у вези, ми данас „мучимо своје душе“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Ево једног брзог и једноставног прегледа пророчанства о 70 седмица из текста Данило 9,24-27:

Прво се помињу 70 седмица (Данило 9,24).

Затим, седам седмица и 62 седмице, односно 69 (Данило 9,25) од укупно 70 седмица.

А онда, ту је последња, седамдесета седмица (Данило 9,27).

И, коначно, та последња седмица бива подељена „у половину не-дјеље“ (Данило 9,27) – на два одсека од по три и по године.

То је то. Седамдесет седмица, које се састоје од шездесет девет седмица и једне седмице. А та једна седмица је подељена на пола. Сад само додајте почетни датум – 457. година пре нове ере, и једноставном рачуницом – да, заиста, долазимо до 1844. године на временској скали.

Додуше, у 8. поглављу Данилове књиге, када је реч о 2300 дана, уопште се не помиње када тај период почиње. „До двије тисуће и три стотине дана и ноћи; онда ће се светиња очистити“ (Данило 8,14). До две хиљаде и триста дана – али од када? Зашто не од тренутка кад је Данило добио ту визију – „треће године царовања Валтасарова“ (Данило 8,1)?

Међутим, то се не уклапа. Визија у тексту Данило 8 не укључује Вавилон. Она почиње догађајима који су се одвијали после њега – од Медо-Персије, преко Грчке и Рима, све до „краја“. Зашто би се један догађај – чишћење Светиње – који је део визије, временски везивао за нешто (Вавилон) што није део те визије? Почетни датум за нешто што представља врхунац визије треба да потиче из саме те визије, а она је почела од Медо-Персије и протеже се до самог „краја“. А то је много година.

Када је тај период отпочео? То нам није речено у 8. поглављу Данилове књиге. Речено нам је у 9. поглављу.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о блиској повезаности између еванђеља и суда, какву видимо у та два дела онога што у ствари представља једно пророчанство. Зашто та повезаност између њих представља тако добру вест за нас? Како би та повезаност требало да ублажи страх који многи осећају при помисли на суд?
2. Задржите се у мислима на истини, откривеној у тексту Данило 9,26, да је Месија одсечен, али „не због себе“. О чему је ту реч? Због кога је Он одсечен и зашто?
3. Прочитајте поново текстове 3. Мојсијева 16,16 и 3. Мојсијева 23,26-29. Разговарајте о разлогу чишћења Светиње (3. Мојсијева 16,16) и о томе како народ треба да се понаша док се то дешава (3. Мојсијева 23,26-29). Какав однос постоји између онога што се ту дешава и онога што би то требало да значи за нас данас?

ОБОЖАВАЊЕ СТВОРИТЕЉА

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 1,9; Исаија 40,26; 2. Коринћанима 5,17; Колошанима 1,17; Откривење 4,11; Јован 19,16-30.

Текст за памћење: „Достојан си, Господе, да примиш славу и част и силу; јер си ти саздао све, и по вољи твојој јест и створено је“ (Откривење 4,11).

Лако је помишљати да нам неке ствари сасвим нормално припадају, посебно кад је реч о нечему што нам је добро познато и што смо одувек доживљавали. Како је лако, на пример, малој деци да на своје родитеље гледају као на нешто што се подразумева, јер их познају од почетка свог кратког живота. Како је лако и нама да сунце, небо, ваздух и тло под ногама посматрамо као нешто сасвим природно.

А да ли сте икад застали да размислите у којој мери ми и само постојање схватамо као нешто што се само по себи разумје? Односно, колико често застанемо и поставимо оно чувено филозофско питање: *Зашто постоји нешто а не ништа?*

Као прво, зашто уопште постоји свемир, са свим тим величанственим и задивљујућим појавама у њему? До како би велике логичке противречности дошло кад би се испоставило да наш свемир, заједно с нама у њему, уопште не постоји? Према најновијој научној теорији (а те теорије имају тенденцију да се мењају), наш свемир некада није постојао. Другим речима, наше постојање је чиста случајност, и право је чудо што смо уопште овде. Али упркос свакојаким митовима о свемиру који настаје апсолутно ни из чега, или из неке врсте математичке једначине, наш свемир постоји зато што га је Бог, Творац, довео у постојање заједно са свим што је у њему.

САПУТНИК У НЕВОЉИ

После свог вазнесења на небо (Дела 1,9), Исус је посетио последњег преживелог апостола, Јована, на острву Патмос, где је био прогнан од стране немилосрдног римског цара Домицијана.

Прочитајте Откривење 1,9. Погледајте такође и текстове: Матеј 13,21; Дела 14,22 и Јован 16,33. Која порука се ту налази за све оне који желе да следе Исуса у овом свету?

Мада лишен подршке своје породице, пријатеља и хришћанске заједнице, Јован ипак није остао сам у страдањима и невољама с којима се суочавао као Исусов следбеник. Његова служба још увек није престала. Његово сведочанство није било довршено. Анђеоски посетилац блиставе спољашњости појавио се пред Јованом на том усамљеном острву и донео му поруку директно са Божјег престола. Та порука од Исуса требало је да одзвања коридорима времена кроз све векове. Била је то порука наде за сваку генерацију али, у посебном смислу, порука која је требало да припреми Божји народ последњег времена за Исусов долазак. То је озбиљна порука упозорења, у истој мери колико и порука охрабрења, док се спремамо за суочавање са искушењима последњих дана (или било којим другим искушењима с којима се можда тренутно суочавамо).

Ако бисте ушли у пећину у којој је Јована, како се тврди, посетио небески анђеол, доносећи му пророчку визију, одмах бисте запазили речи записане на плочи која је постављена на њеном улазу – речи које сажимају читаву књигу Откривење: „Бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда његова; и поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7).

Главна тема књиге Откривење је обожавање. Ми смо створени као бића склона обожавању. И зато свако од нас некога или нешто обожава. Право обожавање, обожавање Створитеља, омогућава нам да откријемо истинску сврху живота. Оно нам даје разлог за живот. Оно нам пружа нешто за шта треба не само да умремо, већ, што је још важније, нешто за шта треба да живимо и, ако је потребно, да трпимо невоље. И заиста, када коначне кризе буду наступиле, боље ћемо разумети речи „да нам кроз многе невоље ваља ући у царство Божије“ (Дела 14,22).

Ако су се тако верне Божје слуге, попут Јована, суочавале с патњом и невољама, зашто мислимо да се и ми сами нећемо суочити с њима? (Видети 1. Петрова 4,12-15.)

ПОКЛОНИТЕ СЕ СТВОРИТЕЉУ

Прочитајте Откривење 14,7. Чиме се завршава порука првог анђела? Какав коначни позив нам упућује та порука о судњем часу? (Видети такође и следеће текстове: Исаија 40,26; Јован 1,1-3; Римљанима 1,20.)

Текст Откривење 14,7 завршава се јасним позивом на обожавање Створитеља. Тај позив је посебно важан сада, када је већина научног, па чак и хришћанског света, прихватила теорију еволуције, учење које погађа у саму срж свега што је библијско и хришћанско. Кад би та теорија била истинита, наша вера би, нужно, била лаж. Толико су оштро супротстављени ти ставови.

Последњи позив Откривења се, према томе, темељи на првој књизи Библије, Постању. Никад нећемо у потпуности разумети предмет дебате у тој космичкој борби око богослужења, уколико не разумемо значај Стварања. „У почетку створи Бог небо и земљу“ (1. Мојсијева 1,1). Тај стих је темељ целог Светог писма. „У почетку створи Бог.“ Јеврејска реч за „створити“ у овом тексту је *бара*, глагол који се користи једино и искључиво када је вршилац радње сам Бог.

Да бисмо стекли макар и најмању представу о неограничености Божје силе, размотримо само једно дело Његовог стварања – сунце. Сунце емитује више енергије у једној секунди него што је човечанство произвело уз помоћ нафте, гаса, угља или ватре од почетка времена.

Сунце има пречник од приближно милион и четиристо хиљада километара и могло би да обухвати милион планета величине Земље. Међутим, сунце је само једна од најмање 100 милијарди звезда у нашој галаксији, Млечном путу. На пример, звезда по имену „Пиштољ“ (на енглеском: Pistol star) емитује чак десет милиона пута више енергије у односу на наше сунце. Милион звезда величине нашег сунца може лако да стане у сферу те звезде. Како уопште да појмимо стварање таквих размера?

Стварање говори о Богу страховите моћи и безграничне силе. Али Његова стваралачка моћ није само довела у постојање небо и земљу, већ је вековима деловала у корист Његовог народа. Он је Бог који је зачео овај свет, који је увек присутан у овом свету, и који никад неће напустити свој народ на овом свету.

Како те огромне размере Стварања још више наглашавају стварност Божје љубави, показујући да је Христос, упркос томе колико смо сићушни у односу на читав створени свет, ипак умро за нас?

БОГ КОЈИ ЈЕ БЛИЗУ

Бог Створитељ, који је довео у постојање сунце, месец и звезде, који је својом задивљујућом силом обликовао ову планету и испунио је животом, исто тако је Бог који се интересује за свакога од нас. Он је Бог који је свој народ избавио из египатског ропства, који их је водио у њиховом лутању кроз пустињу, обасипао их маном са неба, срушио зидове Јерихона и победио непријатеље Израела. Исти Бог који је својом бесконачном силом створио свемир, користи ту бесконачну силу да би победио снаге зла које воде битке за наше душе.

Прочитајте следеће текстове: 2. Коринћанима 5,17; Псалми 139,15-18; Дела 17,27; Колошанима 1,17. Чему нас ти стихови уче о Божјој близини?

Теолози говоре о Божјој трансцендентности. То је идеја да Бог постоји изнад и изван целокупног створеног света. Али такође говоре и о Божјој иманентности. То је идеја да Бог, на неки начин, пребива и унутар нашег света и, као што библијска историја показује, блиско је повезан с њим. Мада Господ борави „на висини и у светињи“, Он је такође „с онијем ко је скрушена срца и смјерна духа“ (Исаија 57,15). Као што је сам Исус рекао, говорећи о својим верним следбеницима: „Ја у њима и ти у мени: да буду сасвијем уједно, и да позна свијет да си ме ти послао и да си имао љубав к њима као и к мени што си љубав имао“ (Јован 17,23). Нема ничег што је присније и блискије од тога.

Дивна вест о нашем Богу гласи да су Његова величина и моћ тако огромне да сежу с краја на крај васионе, а залазе и у живот свакога од нас. Он обећава да ће нас обновити, обликовати и преобразити у своје обличје. Размислите шта то значи. Бог који је створио и одржава милијарде галаксија, исти је Бог у коме не само да „живимо, и мичемо се, и јесмо“ (Дела 17,28), већ Он делује и унутар нашег срца да би га обновио, да би нас очистио од греха и претворио у ново створење у Христу. Како је моћна и утешна мисао да нас наш Бог, Бог такве снаге и моћи, воли и брине се за нас.

Како можемо научити да црпемо наду и утеху из разумевања Божје иманентности? Или вас то можда плаши, јер Бог зна и ваше најмрачније тајне? Како би еванђеље требало да вам пружи мир у том контексту?

ЕВАНЂЕЉЕ, СУД, СТВАРАЊЕ

Погледајте поруку првог анђела. *Вечно еванђеље. Судњи час. Поклоните се Творцу.* Погледајте колико су те идеје блиско повезане. Кад будемо стајали пред нашим Створитељем на суду, једино ће еванђеље моћи да нам пружи наду. „Никаква дакле сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по тијелу него по Духу“ (Римљанима 8,1). Никаквог осуђења нема сада, а свакако не ни на суду.

Порука о Богу као Створитељу од пресудне је важности за садашњу истину, посебно с обзиром на то да теорија еволуције, чак и кад је преобучена у „хришћанско“ рухо, прети да сруши сам темељ хришћанске вере.

Наиме, усред тог наглог напредовања еволуционе мисли, Бог је подигао цркву – народ чије и *само име* сведочи против еволуционе идеје – народ који треба да објави темељну истину о Богу као нашем Створитељу и Искупитељу.

Прочитајте следеће текстове: Ефесцима 3,9; Колошанима 1,13-17; Откривење 4,11; Римљанима 5,17-19. Чему нас ти текстови уче о Исусу као Створитељу и Искупитељу?

Погледајте како је Исус као Створитељ блиско повезан са Исусом као Искупитељем. Чим се Његова улога као Створитеља унизи, што теорија еволуције неминовно чини, одмах се и Његова улога као нашег Искупитеља доводи у питање. Исус долази да нас искупи од греха, смрти, патње и насиља – док према теорији еволуције, грех, смрт, патња и насиље представљају само средство стварања? Испада, према томе, да нас Бог искупује од самог оног процеса којим нас је и створио? То је опасна лаж.

Али најгоре од свега је то што се теорија еволуције руга самој идеји о Исусовој смрти на крсту. У ком смислу? Апостол Павле (видети Римљанима 5,17-19) нераскидиво повезује увођење греха на овај свет од стране Адама са Исусовом смрћу. Према томе, постоји директна веза између Адама и Исуса. Међутим, ни према једном еволуционом моделу, никакав безгрешни Адам није могао да уведе смрт, јер је умирање – милиони година умирања – било, наводно, средство и сила неопходна за само Адамово стварање.

Дакле, теорија еволуције од самог почетка руши библијски темељ крста. Насупрот томе, адвентисти седмог дана, позивајући свет да обожава Створитеља, стоје као живи сведоци против те заблуде.

СТВОРИТЕЉ НА КРСТУ

Колико год ми обожавали Господа као свог Творца, колико год Му се дивили, увек можемо и више од тога. Оно што смо већ запазили, али вреди поновити, јесте идеја да је наш Створитељ такође и наш Искупитељ. Бог који нас је створио, исти је онај Бог који нас је искупио. Бог који је рекао: „Да начинимо човјека по својему обличју, као што смо ми“ (1. Мојсијева 1,26), исти је Онај који је на крсту завапио: „Или! Или! лама савахтани? то јест: Боже мој! Боже мој! зашто си ме оставио?“ (Матеј 27,46). То много говори о разлозима из којих би требало да се бојимо Бога, или, чак и више, да Га слаavimo и да Му се клањамо!

Како ми, као пала људска бића, можемо адекватно да реагујемо на једну тако невероватну истину? Шта бисмо могли да урадимо као одговор на то? У поруци првог анђела речено нам је шта да радимо: „Бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда његова; и поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7).

Прочитајте текст Јован 19,16-30 – Јованов извештај о Исусу на крсту. Док будете читали, сетите се библијских текстова које смо навели о Исусу као Створитељу, као Ономе чијим посредством је „саздано све што је на небу и што је на земљи, што се види и што се не види, били пријестоли или господства или поглаварства, или власти: све се кроза њ и за њ сазда“ (Колошанима 1,16). Како да одговоримо на тај невероватан израз Божје љубави?

Порука првог анђела – да се клањамо Створитељу – стигла је после крста, након што је Христовим следбеницима и свемиру који је то посматрао постало јасно да је Онај „који је створио небо и земљу и море и изворе водене“, заправо исти Онај који је, мада је био Бог, „понизио сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи и на очи нађе се као човјек, понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове“ (Филипљанима 2,7.8).

Како је то био невероватан призор за оне који су познавали Исуса пре него што је дошао на земљу као људско биће. Није ни чудо што Га и небеска бића обожавају. А што се тиче нас, искупљених Његовом крвљу, шта бисмо друго и могли учинити, осим да се поклонимо свом Творцу и Искупитељу?

Зашто је, у светлости крста, идеја да би пала људска бића могла ишта да додају ономе што је Христос учинио на крсту, у основи јеретичка? Које би се наше дело могло додати ономе што је Створитељ већ учинио за нас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Богослужење има средишње место у Светом писму и одувек је представљало „кост за гложење“ међу људима као и унутар Божјег народа. Кроз цео Стари завет пророци су укоравали Божји народ зато што се клањао другим боговима или обожавао Господа држећи се богослужбених обичаја паганског света. Сукоб између обожавања Господа и служења другим боговима налази се у самом средишту велике космичке борбе и увек је праћен непоштовањем Божјег закона.

„Богослужење се обраћа најосновнијем аспекту људског постојања, бавећи се оним што би људи, као жива бића, требало да раде кад се нађу у присуству Створитеља... Само они који су живи могу да се клањају Господу. Мртви не могу да Га хвале ни да Га обожавају... Онај који нас је створио позива нас да Му свој живот предамо у чину богослужења, да бисмо га примили на траг, обogaћеног тако да послужи за добробит других. Богослужење има везе са самом природом и сврхом нашег постојања, као и са нашом потребом да имамо неки ослонац изван себе самих, који нас ослобађа од себичности. Не обожавати Бога значи изгубити разлог свог постојања. То значи живети у стању дезоријентисаности, те стога умирати, односно, кретати се ка потпуном одумирању, јер се тиме одвајамо од самог извора живота.“ – Ángel Manuel Rodríguez, „The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages“, p. 42.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите још једном о тој идеји да у палом свету није довољно бити створен од Бога. Зашто нам је ипак потребно и обећање о искупљењу?
2. Сетите се неког искуства кад сте непогрешиво видели како Божја сила делује у вашем животу, и то на начин који вам је јасно открио Божју љубав према вама лично. А онда се задржите у мислима на чињеници да је то исти Бог који је створио цео космос! И тај Бог вас воли довољно да би се бринуо о вашем животу. Зашто би та чињеница требало, не само да нам пружи утеху, већ и да изазове у нама осећај понизности?
3. Замислите да је теорија еволуције истинита, и да смо позвани да обожавамо Створитеља који се послужио милијардама година умирања, насиља, уништења, патње и масовног истребљења да би нас створио, а онда нам, у 1. Мојсијевој, понудио потпуно другачији извештај о томе како смо створени. А ипак би, наводно, требало да Га обожавамо? Да Га обожавамо због чега? Зато што нас је хиљадама година лагао о томе како смо овде уопште доспели?

СУБОТА И ВРЕМЕ КРАЈА

Текстови за проучавање у току седмице: Јаков 2,8-13; 5. Мојсијева 5,12-15; Псалми 33,6.9; Откривење 14; 2. Петрова 3,13; Откривење 21,1.

Текст за памћење: „И да откријем свима што је служба тајне од постања свијета сакривене у Богу, који је саздао све кроз Исуса Христа“ (Ефесцима 3,9).

Суштина људског достојанства огледа се у нашем стварању. Чињеница да смо на јединствен начин створени од Бога је нешто што даје вредност сваком људском бићу. Нерођено дете у мајчиној утроби, тинејџер са квадриплегијом, млада одрасла особа са Дауновим синдромом и бака оболела од Алцхајмерове болести имају огромну вредност пред Богом. Бог је њихов Отац. Они су Његови синови и кћери. „Бог који је створио свијет и све што је у њему, он будући господар неба и земље, не живи у рукотворенијем црквама... И учинио је да од једне крви сав род човјечиј живи по свему лицу земаљскоме“ (Дела 17,24-26).

Ми имамо заједничко наслеђе. Припадамо истој породици. Ми смо браћа и сестре које је начинио и обликовао исти Бог. Стварање нам пружа истински осећај сопствене вредности. Кад су се гени и хромозоми спојили да би формирали јединствену биолошку структуру ваше личности, Бог је бацио тај образац. Зато не постоји нико други попут вас у целом свемиру. Ви сте јединствено, непоновљиво створење, биће тако огромне вредности да је Бог који је створио космос, преузео наше физичко тело и принео себе на жртву за вас и ваше грехе!

СУД, СТВАРАЊЕ И ОДГОВОРНОСТ

Ако смо ми само скуп насумично насталих ћелија, обичан производ случајности, напреднији облик афричког мајмуна и ништа више, онда живот нема много смисла. Ако смо само једно од приближно осам милијарди људских бића која се међусобно грабе за животни простор на планети званој Земља, онда живот губи сваку сврху осим пуког опстанка. Насупрот томе, библијско Стварање пружа нам разлог и морални императив за живот. Створио нас је Бог и Њему смо одговорни за своја дела. Наш Творац нас сматра одговорнима. Он успоставља апсолуте, чак и у свету „моралног релативизма“.

Прочитајте следеће текстове: Откривење 14,7; Римљанима 14,10 и Јаков 2,8-13. Шта суд подразумева кад је реч о питањима као што су дужност и одговорност? На који начин су суд, Божје заповести и богослужење повезани?

Порука три анђела који лете посред неба у Откривењу 14 најављује долазак „суда његова“ (Откривење 14,7). Пошто нас је Бог створио са способношћу да правимо моралне изборе, ми смо одговорни за одлуке које доносимо. Кад бисмо били само насумичан скуп ћелија, само производ свог наслеђа и окружења, наши поступци би у великој мери били одређени силама над којима немамо контролу.

Међутим, суд подразумева моралну одговорност. У овом кризном часу земаљске историје, часу суда, Бог нас позива да доносимо одлуке у светлу вечности. Озбиљан позив првог анђела да се клањамо „ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7) потврђује да је основ сваког богослужења чињеница да нас је Бог створио.

С друге стране, наше држање седмог дана, Суботе, јасно показује наше веровање да је Исус достојан обожавања као наш Створитељ. То показује да ми прихватимо Његов закон Десет заповести као божански надахнуте принципе за живљење пуним плућима. Будући да је закон темељ Божје владавине и откривење Његовог карактера, он постаје мерило суда. Наша верност заповести о Суботи је потврда наше решености да живимо у послушности.

Како разумевање Стварања утиче на наше понашање? Какав однос наслеђе и животна средина имају са одлукама које свакодневно доносимо? Како можемо, Божјом милошћу, да превазиђемо недостатке карактера које нисмо сами бирали?

СУБОТА И СТВАРАЊЕ

Бог нам је дао Суботу зато што је нашем свету тако очајнички потребна умирујућа порука о Стварању. Средином 19. века, када је еволуциона хипотеза на јуриш освојила интелектуални свет, Бог је послао поруку пуну наде. Ми проучавамо управо ту поруку, која се налази у тексту Откривење 14,6.7.

Сотона на сваки начин покушава да искриви идеју о Стварању, јер мрзи Исуса и не жели да Он прими изразе обожавања које Му с правом припада као нашем Створитељу и Искупитељу. Субота је у самом средишту велике борбе око Христове достојности да прими изразе обожавања као наш Створитељ. Божја порука за последње време позива цело човечанство да се врати обожавању Христа као Створитеља неба и земље. Основ сваког обожавања је чињеница да нас је Он створио.

Следеће текстове: 1. Мојсијева 2,1-3; 2. Мојсијева 20,8-11 и 5. Мојсијева 5,12-15 прочитајте у контексту стихова Откривење 14,6.7. Како у заповести о Суботи видимо, између осталог, везу између стварања и искупљења?

Субота је вечни симбол нашег почивања у Њему. То је посебан знак оданости Створитељу (Језекиљ 20,12.20). Далеко од тога да представља неки произвољан легалистички захтев, она заправо открива да се у Њему налази прави одмор од правдања делима. Субота говори о Богу који је за нас остварио оно што сами никад не бисмо могли да учинимо за себе.

Свето писмо нас позива да сваке суботе почивамо у Његовој љубави и бризи. Субота је симбол одмора а не дела, благодати а не легализма, охрабрења а не осуде, ослањања на Њега а не на себе. Сваке суботе радујемо се Његовој доброту и хвалимо Га за спасење које се може наћи само у Христу.

Субота је такође вечна спона између савршенства Едема из прошлости и славе новог неба и нове земље у будућности (Исаија 65,17; Откривење 21,1).

Субота нас позива да се вратимо својим коренима. То је веза са породицом из које потичемо. Субота се светкује непрекидно од почетка времена. То је непрекинута веза која нас враћа уназад кроз време до тренутка нашег стварања. Субота нас држи усредсређеним на славну истину да смо Божја деца и позива нас на присан, близак однос са Њим.

Како је заповест о Суботи наговештена у тексту Откривење 14,6.7 и зашто је то важно кад је реч о нашој поруци за последње време? (Видети текст 2. Мојсијева 20,8-11.)

НЕ ТАКО ВЕШТА ПРЕВАРА

У покушају да затре истину о нашем ненадмашном Стварању, ђаво је увео један не баш тако вешт фалсификат. Фалсификат, који чак и неки међу нама прихватају, гласи отприлике овако: Бог је главни покретач стварања, али му је требало много времена да створи живот и у ту сврху је користио процес еволуције. Тај приступ покушава да усагласи „научне податке“ са извештајем из 1. Мојсијеве. Сходно томе, тврди се да дани стварања у ствари представљају дуге, неодређене временске периоде, и да је живот на земљи стар милијардама година.

Прочитајте стихове Псалми 33,6.9 и Јеврејима 11,3. Шта нам ти јасни библијски текстови говоре о томе како је Бог створио свет?

Библијски извештај је јасан. Бог „рече, и постаде; он заповједи, и показа се“ (Псалми 33,9). „Вјером познајемо да је свијет ријечју Божијом свршен, да је све што видимо из ништа постало“ (Јеврејима 11,3). Прво поглавље 1. Мојсијеве потврђује да је Бог створио свет за шест дословних дана од 24 сата, а седмог дана се одморио. Језичка структура 1. и 2. поглавља 1. Мојсијеве не допушта другачије тумачење. Чак и научници који не верују у дословно шестодневно Стварање признају да је намера аутора библијског текста била да изнесе учење о шестодневном Стварању.

Јеврејска реч за „дан“ у 1. поглављу 1. Мојсијеве је „јом“. У читавој Библији, сваки пут када број, у својству придева, преиначи реч „јом“ (на пример, дан први, дан трећи, или било који), он ограничава тај временски период на 24 сата. Не постоји ниједан случај у Библији да број који стоји уз именицу „јом“ означава неко неодређено време. То је увек, без изузетка, 24-часовни период.

Осим тога, у непосредном смислу, да Бог није створио свет за шест дословних дана, какав би значај уопште имала Субота као седми дан? Зашто би нам Бог дао заповест да је светкујемо? Не би имало апсолутно никаквог смисла оставити Суботу као вечно наслеђе шестодневног Стварања, уколико тог шестодневног стварања уопште није ни било. Прихватити учење о стварању током дугих временских периода, значи оспорити саму потребу за светковањем Суботе као седмог дана. То би такође покренуло озбиљна питања у вези са веродостојношћу Светог писма.

Нападајући Суботу, сотона задире у саму срж Божјег ауторитета, а шта би могло ефикасније да уништи спомен-обележје шестодневног Стварања од негирања саме реалности шестодневног Стварања? Није ни чудо што толики број људи, укључујући и хришћане, занемарује Суботу као седми дан. Заиста маестрална поставка за коначну превару.

СТВАРАЊЕ, СУБОТА И ВРЕМЕ КРАЈА

Велика борба, која је отпочела на небу пре више миленијума, води се око питања Божје власти. Тај изазов је остао исти до данас.

Прочитајте Откривење 14,7.9.12. Резимирајте ове стихове тако што ћете допунити реченице у редовима испод.

Откривење 14,7 је позив да _____

Откривење 14,9 је свечан позив да не _____

Откривење 14,12 описује народ који _____

Ти стихови јасно показују да богослужење представља централно питање у сукобу између добра и зла, Христа и сотоне, на крају времена. Да ли се клањамо Створитељу или звери? А будући да Стварање чини основ свих наших веровања (на крају крајева, које наше веровање би имало смисла када Бог не би био наш Створитељ?), Субота као седми дан – уграђена у сам извештај о Стварању (1. Мојсијева 2,1-3) – стоји као вечни и непроменљиви знак тог Стварања. То је најосновнији симбол најосновнијег учења. Једино што је основније од тога је сам Бог.

Према томе, узурпирати седми дан, Суботу, значи узурпирати Господњи ауторитет на највишем могућем нивоу – Његов ауторитет као Створитеља. То значи сам стати иза свега и ишчупати тај ауторитет из корена. У суштини, то представља покушај да се заузме место самог Бога (2. Солуњанима 2,4).

Наравно, најважније питање последњег времена је наша љубав према Исусу и наша оданост Њему. А према Библији, та љубав се изражава послушношћу према заповестима (1. Јованова 5,3; Откривење 14,12) – при чему једино заповест о Суботи стоји иза свега, јер само она указује на Бога као Створитеља (2. Мојсијева 20,8-11). Није ни чудо што ће она бити спољашњи симбол коначног разграничења између људи који се клањају Господу и оних који се клањају звери (Откривење 14,11.12). С обзиром на то колико је Субота темељно важна за све остало, тешко је и замислити да би коначно питање у вези са обожавањем Створитеља могло да се односи на било шта друго.

Многи људи тврде да није битно који дан светкујемо као дан одмора, све док га светкујемо. Како да на тај аргумент одговоримо помоћу Библије?

СУБОТА И ВЕЧНИ ОДМОР

Субота је место уточишта у овом уморном свету. Једанпут седмично ми напуштамо бриге овог света и улазимо у Божје одмаралиште – Суботу. Чувени јеврејски писац Абрахам Хешел назива Суботу „палатом у времену“. Сваког седмог дана, Божја небеска палата спушта се с неба на земљу, и Господ нас позива у славу свог присуства, да тај период од 24 часа проведемо у блиском дружењу с Њим.

У својој књизи о лепоти и свечаности Суботе, Хешел описује њен значај следећим речима: „Субота је метафора за рај и сведочанство о Божјем присуству. Ми у својим молитвама призивамо месијанску еру, која ће заправо бити једна велика Субота, а свака Субота овде и сада припрема нас за то искуство. Ако човек данас не научи како да ужива у укусу Суботе... неће моћи да ужива ни у укусу вечности у будућем свету.“

Приликом стварања, Исус је за нас припремио посебно место пребивања. Ту можемо наћи уточиште. Ту можемо бити безбедни. Његово дело је довршено и комплетно. Када се одмарамо суботом, ми почивамо у Његовој бризи пуној љубави. Одмарамо се очекујући вечни спокој на новом небу и новој земљи који ће ускоро доћи.

Прочитајте следеће текстове: Исаија 65,17; Исаија 66,22; 2. Петрова 3,13 и Откривење 21,1. Како нас светковање Суботе упућује на вечност?

Исти Бог који је у почетку створио земљу, створиће је поново, а Субота ће остати вечни симбол Њега као Створитеља (видети текст Исаија 66,23). Заправо, Јевреји су Суботу видели као симбол или предукус онога што се на јеврејском назива *олам хаба*, будући свет.

Порука три анђела што лете посред неба и позивају нас да обожавамо Створитеља, представља небески одговор на незнађе и очајање које обузима многе људе у двадесет првом веку. Она нас упућује на нашег Створитеља, на Онога који је све створио, али и на нашег Искупитеља – на Онога који ће, након суда, након што грех буде искорењен, све обновити. „И рече онај што сјеђаше на пријестолу: ево све ново творим. И рече ми: напиши, јер су ове ријечи истините и вјерне“ (Откривење 21,5).

Како ви лично можете учинити да Субота постане предукус раја у вашем животу и вашој породици?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊ

„Оно што се наводи као разлог... да се поклонимо Богу јесте то што је Он Створитељ. У небеској литургији, становници неба износе ту идеју на веома сажет начин: „Јер си ти саздао све“ (Откривење 4,11). На земљи Божје стварање треба наглашавати што је више могуће, па анђеоложе каже: „Поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7). Исправно се примећује да анђеоложе говори језиком четврте заповести да би оправдао позив на клањање Богу (2. Мојсијева 20,11)...

Унутар Декалога заповест о Суботи заузима место његовог печата, у смислу да открива ко је Бог – Створитељ; одређује територију над којом Он влада – све што је створио; и указује на Његово право да влада – јер је Он све створио. Да би успела у својим наумима, аждаја би морала некако да склони у страну тај споменик.“ – Ángel Manuel Rodríguez, „The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages“, pp. 40, 41.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. На који начин порука о Суботи одговара на велика животна питања, попут оних: одакле потичем, зашто сам овде и каква је моја вечна судбина?
2. Бавите се у мислима чудом Стварања. Замислите се над чудом нашег постојања у овом непрегледном свемиру. Чему би требало да нас научи чињеница да нам врхунски споменик тог стварања – Субота – долази (уместо да ми идемо њој) сваке седмице без изузетка, кад је реч о важности доктрине о стварању?
3. Како гледате на сукоб око богослужења описан у надахнутим извештајима које налазимо у 3. и 6. поглављу Књиге пророка Данила ? Шта видимо у тим извештајима што нам може помоћи да се припремимо и да предвидимо с каквим изазовом ће се Божји верни народ суочити током кризе у вези са „жигом звери“?
4. Како неке ко верује у милионе, чак и милијарде година еволуције као средства стварања, указати на ирационалност светковања Суботе као седмог дана у спомен на такву врсту стварања?

ГРАД ЗВАНИ ПОМЕТЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 17,1.2.15; Откривење 18,1-4; Откривење 17,4-6; Матеј 16,18; Јеремија 50,33-38; Псалми 115,4-8.

Текст за памћење: „Ови ће се побити с јагњетом, и јагње ће их побиједити, јер је господар над господарима и цар над царевима; и који су с њим, јесу позвани и избрани и вјерни“ (Откривење 17,14).

Тема велике борбе сажета је у књизи Откривење симболичком две жене – једне обучене у сунце, коју видимо у 12. поглављу, и једне обучене у скерлет, у 17. поглављу Откривења.

Упечатљив симбол који представља жена обучена у сунце – у блиставу славу Христову – налази се у тексту Откривење 12. Она је верна својој правој љубави, Исусу. Није се оскврнила прљавштином лажних учења. У целој Библији чиста жена симболизује Исусову невесту – праву цркву. Тако у тексту Јеремија 6,2 пророк каже: „Учиних кћер Сионску да је као лијепа и њжна дјевојка.“ Он користи израз „кћер Сионска“, односно верна жена, да би описао Божји народ. (Видети такође и текстове Ефесцима 5,25-32 и Осија 2,20.)

Насупрот томе, отпадништво Библија упоређује са блудом или прељубом (Јаков 4,4). Говорећи о побуни и неверству Израела, Језекиљ јадикuje: „/Чиниш/ као жена прељубочиница, која мјесто мужа свога прима друге“ (Језекиљ 16,32).

У поуци за ову седмицу проучаваћемо те две жене из Откривења и дубље испитати сукоб између истине и заблуде.

ДВА СУПРОТСТАВЉЕНА СИСТЕМА

Прочитајте Откривење 12,17 и Откривење 17,14. Како је Божја црква описана и каква је сотонина реакција на то?

Бог је кроз све векове имао народ који Му је био веран. Откривење 12,17, описујући тај народ, каже да он „држи заповијести Божије“, а на другом месту га приказује као „позвани и избрани и вјерни“ (Откривење 17,14).

Прочитајте Откривење 14,8 и Откривење 17,1.2. Коју свечану објаву износи анђео и шта је Вавилон учинио да би оправдао такве речи?

Јован је књигу Откривење написао крајем првог века. У то време, древни град Вавилон био је само гомила песка. Дакле, у тренутку кад је Јован записивао поруке из Откривења, дословни град Вавилон већ вековима није постојао.

У Откривењу се древни град Вавилон сматра за тип или симбол Вавилона последњег времена. У пророчанствима Откривења, Вавилон представља лажни религиозни систем који ће имати сличне карактеристике као старозаветни Вавилон. Принципи којима се руководио древни Вавилон представљаће темељну структуру модерног, духовног Вавилона.

У тексту Откривење 17,1-6, жена обучена у скерлет газе чврстим корацима преко временског пејзажа. Та жена јаше на звери гримизне боје. Библија је назива блудницом. Напустила је своју праву љубав, Исуса Христа. Ту нам апостол Јован даје сликовит приказ једног отпадничког верског система који има моћан утицај у свету. Обратите пажњу на пророков избор речи кад каже да је то сила „с којом блудничеше цареви земаљски, и који живе на земљи опише се вином блуда њезина“ (Откривење 17,2). Опијање? То је у Библији увек нешто негативно. А блудничење? То је симбол лажних учења, погрешних веровања и лоше верске праксе.

И вође и обичан народ подједнако су изложени негативном утицају те силе. Шта је, у том случају, наша једина заштита? (Прочитајте Ефесцима 6,10-18.)

ВИНО ГНЕВА

Прочитајте Откривење 17,1.2.15 и Откривење 18,1-4. Колико је велики утицај Вавилона?

Отпали црквени систем има међународни досег, и он својим обманама утиче на људе широм света. Сотона се разгневио зато што ће еванђеље бити објављено „свакоме племену и језику и кољену и народу“ и зато што „проповједиће се ово јеванђеље о царству по свему свијету“, па користи сваку могућу превару да зароби умове оних „који живе на земљи“ (Откривење 14,6; Матеј 24,14; Откривење 17,2).

Текст Откривење 17,2 наставља своје објашњење тајне великог Вавилона, износећи тврдњу да он „чини блуд“ са земаљским владарима. Шта је блуд? То је незаконита веза. У случају отпалог црквеног система, то је његово сједињење са државом. У правом црквеном систему, црква је сједињена са Исусом Христом. Отпала црква своју моћ и ауторитет тражи од политичких вођа земље. Она тражи од државе да спроводи њене уредбе. Уместо да црпи снагу од Исуса као свог правог вође, она тражи подршку од државе.

Откривење 17,2 наставља своје драматично описивање: „И који живе на земљи опише се вином блуда њезина.“ Цео Нови завет користи симболику чистог сока од грозђа да би представио неокаљану, чисту Христову крв проливену на крсту за наше спасење (Матеј 26,27-29). У тексту Лука 22,20 Исус каже: „Ова је чаша нови завјет мојом крви која се за вас прољева.“ Међутим, када се чисто, ново вино еванђеља изобличи, а учења Божје Речи замене учењем људских верских вођа, то постаје „вавилонско вино“. (Видети стих Матеј 15,9.)

Запазите, такође, да Бог свој народ позива да изађе из Вавилона. Другим речима, колико год да је тај систем корумпиран и зао, његов досег је тако широк да обухвата, бар за извесно време, и Божје верне, односно „Његов народ“ (Откривење 18,4), како их Он назива. Ипак, долази време када ће их Бог позвати да изађу из тог система, коме због његове искварене и зле природе предстоји пад, јер је постао „стан ђаволима“ и „тамница свију птица нечистијех и мрскијех“ (Откривење 18,2).

Какву улогу имају они који објављују поруке три анђела док их Бог користи да позивају „мој народ“ – Његов народ – да изађе из Вавилона?

ТАЈНА – ВАВИЛОН ВЕЛИКИ

Прочитајте Откривење 17,4-6. Чему нас ти стихови уче у вези са природом тог злог система?

Као што смо видели, Откривење 17 описује један отпаднички религиозни систем који у хришћанство уноси многа учења старозаветног Вавилона.

„У настојању да разумемо природу Вавилона, потребно је да се осврнемо на његово прво помињање у библијском запису, а то налазимо у 1. Књизи Мојсијевој. Све је почело у равници земље Сенар, области у јужном делу Месопотамије, данас у јужном Ираку, која се зове Вавилон. Ту је подигнута Вавилонска кула, симбол човекове самодовољности, самоодржања и независности од Бога (1. Мојсијева 11,1-4).“ – Ángel Manuel Rodríguez, „The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages“, p. 43.

Вавилонска кула, на подручју древног Вавилона, саграђена је као израз директног пркошења Божјој Речи. Вавилонски градитељи зидали су тај споменик себи у славу, а Бог им је онда помешао језике. Извештај из 1. Мојсијевој о томе говори овако: „Зато се прозва Вавилон, јер ондје помете Господ језик цијеле земље, и оданде их расу Господ по свој земљи“ (1. Мојсијева 11,9).

Тај систем је толико зао да је приказан као пијан „од крви светијех и од крви свједока Исусовијех“ (Откривење 17,6). Управо тим страшним призорима дочарава се поквареност Вавилона (видети такође и текст Исаија 49,26).

У суштини, духовни Вавилон представља религију засновану на људским учењима, утемељену на људским идејама и подупрту људским обичајима. То је један вид људски успостављене религије, коју су основале можда чак и бриљантне верске вође, али која се противи сили еванђеља и цркви коју је Исус основао – цркви заснованој на љубави, не на насиљу.

Књига Откривење описује та два система религије. Први показује потпуно поверење у Исуса и ослања се на Његову Реч. Други показује поверење у људски ауторитет и ослања се на људске верске учитеље. Једно је вера усредсређена на Христа, која се за спасење у потпуности ослања на Христову милост, жртву и помирење. Други је хуманистички приступ вери, који потпуно ослањање на Христа у погледу спасења замењује ослањањем на црквену традицију.

Како можемо да се заштитимо од готово не приметног утицаја Вавилона, кад је реч о нечему таквом као што је склоност, којој смо лако подложни, да се ослањамо на себе саме, уместо да се у потпуности ослоњемо на Бога?

ПОЗИВ НА ПОСВЕЋЕЊЕ

Позив који упућује књига Откривења је хитан позив на посвећење, сажет у симболици две жене о којима та књига говори. Мада ће повремено изгледати као да би Божји народ могао да буде поражен у тој космичкој борби између истине и заблуде, Бог обећава да ће Његова црква на крају тријумфовати.

Упоредите стихове Матеј 16,18 и Откривење 17,14. Које је обећање Исус дао ученицима у погледу своје цркве?

Христос је чврст темељ на ком је сазирана Његова црква. Она је утемељена на учењима из Његове Речи и вођена је Његовим Духом. Насупрот томе, Вавилон, као што смо видели, има корене у људским учењима и традицији. Сваки верски вођа који људско мишљење и обичаје поставља на место, или чак изнад Божје воље откривене у Светом писму, једноставно подстиче и наставља вавилонску пометњу.

У време древног Вавилона, црква и држава биле су једно исто. Вавилонски цар Навуходоносор је, седећи у храму на свом царском престолу, наводно говорио у име богова. Једном приликом, тај вавилонски цар је, као чин пркоса истинитом Богу, донео општи декрет којим је наметао лажно богослужење, и заповедио свим својим поданицима да се поклоне у складу с тим, што представља моћан симбол онога са чиме ће се верни Божји народ, који буде одбио да се клања лажном богу, суочити на крају времена. (Видети Данило 3)

У последњим данима земаљске историје, настаће државно-црквени систем, духовни Вавилон, са духовним вођом који ће тврдити да говори у Божје име. Његова реч биће проглашена за реч самог Бога, а његове заповести за заповести Божје. Римски понтифекси су вековима тврдили да заузимају Божје место на земљи. Папа Лав XIII је, у својој енциклици од 20. јуна 1894, изјавио: „Ми на овом свету заузимамо место Свемогућег Бога.“ Фераријев црквени речник (Ferraris Ecclesiastical Dictionary) додаје: „Папа поседује тако велико достојанство и толико је узвишен да није као обичан човек, већ више као Бог и Божји намесник.“ Апостол Павле користи следеће речи раскринкавајући ту силу: „... (Он) се противи и подиже више свега што се зове Бог или се поштује, тако да ће он сјести у цркви Божијој као Бог показујући себе да је Бог“ (2. Солуњанима 2,4).

Пошто смо већ видели да Бог има свој верни народ у „Вавилону“, зашто морамо бити пажљиви кад говоримо о томе, и водити рачуна да не осуђујемо људе као појединце, већ сам систем?

БАВИЛОН – СРЕДИШТЕ ИДОЛОПОКЛОНСТВА

Ево још једног показатеља за јасно препознавање „тајне Вавилонског великог“ – идолопоклонство је чинило саму срж вавилонског богослужења.

Прочитајте следеће текстове: Јеремија 50,33-38 и Јеремија 51,17.47. Шта нам ти стихови откривају о клањању киповима у древном Вавилону и о томе како Бог гледа на то?

Текстови Јеремија 50 и 51 предвиђају уништење Вавилонске стране Миђана и Персијанаца. Један од разлога за пропаст Вавилонске било је његово идолопоклонство. Вавилоњани су веровали да ти кипови представљају њихова божанства. У вавилонској религији, ритуално опслуживање и обожавање статуа божанстава сматрани су светим. Сматрало се да ти богови живе истовремено у својим статуама у храмовима и у природним силама које оличавају. Пљачкање или уништавање идола сматрало се губитком божанске заштите. Током неовавилонског периода, халдејски принц Мардук-апла-идина II побегао је у јужне мочваре Месопотамије са статуама вавилонских богова да их спасе од војске Сенахирима из Асирије. (Jame R. McIntosh, *Ancient Mesopotamia: New Perceptives*, ABC-CLIO, Inc., [Santa Barbara, CA, 2005] pp. 35–43).

Библијски пророци су обожавање тих беживотних кипова представљали као супротност обожавању Бога Створитеља, који је жив и способан да подари живот (Јеремија 51,15.16.19).

Прочитајте текстове 2. Мојсијева 20,4-6 и Псалми 115,4-8. Чему нас они уче у вези са идолопоклонством?

Мада проблем идолопоклонства духовног Вавилонске задире много дубље од пуког клањања пред ликовима од дрвета и камена, у њему заиста постоји паралела са древним Вавилоном кад је реч о уношењу слика и кипова у богослужење. Употреба слика и кипова као предмета обожавања, или такозваног „клањања“, представља кршење друге заповести, јер ограничава способност Светог Духа да у наш ум утисне вечне истине, а Божје величанство своди на беживотне ликове. Те слике и кипови уведени су у хришћанство у четвртном веку, како би се хришћанска религија учинила прихватљивијом паганском становништву. Нажалост, тим сликама и киповима често се приписује светост и одају им се почести које припадају само Богу, што читаву ту ствар чини посебно духовно унижавајућом.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Порука из 14. поглавља Откривења, која најављује *над* Вавилону, мора да се примени на верске заједнице које су у почетку биле непорочне, а после су се исквариле. Пошто та порука стиже после упозорења о суду, свакако ће се проповедати у последње дане, и зато се не може односити искључиво на Римску цркву, јер се та Црква већ столећима налази у стању отпада.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 383 (оригинал).

Треће поглавље Књиге пророка Данила – прича о тројници јеврејских младића којима је било наређено да се поклоне „златному лику, који постави цар Навуходоносор“ (Данило 3,5) у древном Вавилону – представља симбол, модел онога што ће се догодити када духовни Вавилон, на крају времена, буде наметнуо обожавање лажне „иконе“ (видети Откривење 13,15; Откривење 14,9.11; Откривење 16,2; Откривење 19,20; Откривење 20,4). Како је интересантно то што заповест коју је требало да прекрше та тројица Јевреја – друга заповест (2. Мојсијева 20,4.5) – представља једну од две заповести које та сила, на другом месту оптужена за покушај „да промијени времена и законе“ (Данило 7,25), настоји да укине.

Коју још заповест она покушава да наруши? Наравно, четврту заповест, која се, као што смо видели, и као што ћемо поново видети, налази у самој сржи читавог тог спора око богослужења, и која ће бити од пресудног значаја у последњој кризи, када се будемо суочили са питањем да ли ћемо обожавати Онога који је „за шест дана створио... небо и земљу, море и што је год у њима; а у седми дан почину“ (2. Мојсијева 20,11; видети и Откривење 14,7), или звер и њену „икону“.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Какве везе има Вавилонска кула са савременим духовним Вавилоном? Које сличности постоје између њих?
2. Како ускладити те две супротстављене идеје: Исус је дао власт својој цркви, али је опасно препуштати своје верско искуство у руке било ког духовног вође? Које су границе црквене власти?
3. Како постати свестан да идолопоклонство, један од вавилонских греха, није само клањање пред киповима? На које начине чак и протестанти могу пасти у идолопоклонство?
4. Које још паралеле можете пронаћи у тексту Данило 3, и принудном клањању које је ту описано, са оним што смо упозорени да ће се дешавати на крају времена?

СОТОНИНЕ ЗАВРШНЕ ОБМАНЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 12,9; Откривење 16,13.14; 1. Солуњанима 4,16.17; Језекиљ 8,16; Језекиљ 20,1-20; Откривење 18,4.5.

Текст за памћење: „Освети их истином својом: ријеч је твоја истина“ (Јован 17,17).

Било је то једно од оних предивних септембарских јутара у Чикагу. Док се сунце помањало над језером Мичиген, ужурбани путници се пробијали кроз саобраћајне гужве на аутопутевима Кенеди и Ајзенхауер, а деца кретала у школу, почела је да кружи језива прича која је утерала страх у срца становника Чикага. Људи су се тешко разбољевали, а неки су чак и умирали само неколико часова након узимања капсула лека „Тилонол“. Током тестирања показало се да су у свакој капсули нађени трагови калијум-цијанида, смртоносног отрова. Нека неурачунљива особа је променила састав лека. Ни до дан-данас се не зна ко је то урадио.

Као што смо видели, Откривење нас упозорава да ће „становници земље“ попити смртоносни напитака који се зове „вавилонско вино“. Има лажних доктрина и учења који на крају доводе само до смрти. Међутим, свет није остао без противотрова, заштите од тог духовног отрова – а то су поруке три анђела.

У поуци за ову седмицу наставићемо да разматрамо не само вавилонске преваре, већ и Исусов план да нас спасе од тих превара и смрти коју би нам оне иначе донеле.

ПУТ КОЈИ СЕ ЧИНИ ПРАВ У ЉУДСКИМ ОЧИМА

У контексту последњег времена, Исус је изрекао снажно упозорење: „Јер ће изићи лажни христоси и лажни пророци, и показаће знаке и чудеса да би преварили, ако буде могуће, и избране“ (Марко 13,22). Ко су „изабрани“? Он касније каже: „И послаће анђеле своје с великијем гласом трубнијем; и сабраће избране његове од четири вјетра, од краја до краја небеса“ (Матеј 24,31). Помало је застрашујуће, зар не, то што ће обмана у последњим данима бити толика да ће се и верни наћи у опасности да буду преварени?

Прочитајте Откривење 12,9. Кога сотона vara? Како разумемо те речи?

Очигледно, Бог ће имати нешто верних људи и у последњим данима, као што их је имао кроз све векове. Међутим, избор речи у овом тексту открива колико је сотонина обмана заиста широко распрострањена.

Прочитајте текст Приче 14,12. Које снажно упозорење је ту изнето?

Људима се често саветује да следе сопствену савест како би сами за себе одредили шта је исправно а шта погрешно, шта је добро а шта зло, а затим да живе у складу с тим. Међутим, Свето писмо каже да смо сви ми грешници, да смо сви искварени (Јеремија 17,9; Римљанима 3,9-18), тако да је веровање сопственим осећајима готово загарантован начин да, пре или касније, нешто погрешно схватимо, па и да погрешно поступимо. Током векова, много су зла починили људи који су били потпуно уверени у исправност својих циљева. Они су, заправо, само следили пут који се „чини човјеку прав“.

За разлику од тога, ми морамо уронити у Божју Реч, и из Његове Речи, пошто се предамо Светом Духу, научити да разликујемо истину од заблуде, исправно од погрешног, добро од зла. Јер, препуштени сами себи, или сопственим чулима, можемо постати лак плен за сотонине обмане.

Замислите се над примерима људи који су деловали на основу онога што су сматрали исправним, или су чак веровали да је то по Божјој вољи, а ипак су чинили зло. Шта можемо научити на основу тих трагичних догађаја?

СТАРА ЛАЖ О БЕСМРТНОСТИ

Прочитајте следеће текстове: Откривење 16,13.14 и Откривење 18,2.23. Које алузије на спиритизам налазите у тим стиховима?

Изрази као што су: „стан ђаволима“, „духови ђаволски“ и „чарање“ указују на демонске активности. Није ни чудо што смо упозорени да ће од две велике преваре последњег времена једна бити „бесмртност душе“ (видети Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 588 / оригинал/).

Наравно, данас се то лако може видети. Чак и у хришћанском свету, идеја о бесмртности душе практично је једно од основних хришћанских учења. Многи хришћани верују да ће се спасени после смрти винути у рај, а изгубљени спустити у пакао. Колико смо често, на пример, након смрти великог еванђелисте Билија Грејема, могли да чујемо како је „Били Грејем сада безбедан на небу, у Исусовом наручју пуном љубави“, или нешто слично? Та врста изјава стално се чује у црквама и учионицама, а посебно на сахранама.

Прочитајте следеће текстове: Проповедник 9,5; Јов 19,25-27; 1. Солуњанима 4,16.17 и Откривење 14,13. Које је јасно упутство Бог дао свом народу кад је реч о животу после смрти, и у чему ми налазимо своју наду?

Један од стубова вавилонске обмане је погрешно схватање смрти, које, засновано на идеји о бесмртности душе, утире пут за преварни утицај спиритизма. Ако верујете да мртви, у неком облику, настављају да живе, и да су можда у стању чак и да комуницирају с нама, какву заштиту онда имате од било које од безбројних сотонских обмана? Кад би се пред вама изненада појавио неко за кога бисте могли да помислите да је ваша покојна мајка или дете, или неко други од ваших вољених, и кад би разговарао с вама, колико би ваша чула лако могла да вас преваре? То се дешавало у прошлости, дешава се и сада а, свакако, како се будемо ближили последњим данима, дешаваће се поново. Наша једина заштита је да стојимо чврсто укореењени у ономе што Библија учи, и држимо се библијског виђења смрти као сна који ће трајати до Исусовог другог доласка.

Који примери модерног спиритизма постоје у вашој култури данас? Зашто је чврсто придржавање Божје Речи наша једина заштита?

БАВИЛОН – СРЕДИШТЕ КУЛТА СУНЦА

Обожавање сунца било је изразито присутно у Египту, Асирији, Персији и, свакако, Вавилону. У својој књизи *Обожавање природе* (James G. Frazer, *The Worship of Nature*, volume 1, p. 529), Џејмс Г. Фрејзер износи следеће запажање: „У древној Вавилонији сунце се обожавало од давнина.“ Можда делује изненађујуће, али вавилонско обожавање сунца повремено је утицало на богослужење Божјег народа у Старом завету.

Прочитајте следеће текстове: Језекиљ 8,16 и 2. О царевима 23,5.11. Шта су пророци писали о утицају који је обожавање сунца имало у Израелу и Јуди? (Видети такође Римљанима 1,25.)

Пророк Језекиљ, Данилов савременик, описао је неке од припадника Божјег народа како се, леђима окренути према Божјем храму, клањају сунцу према истоку. Уместо да се клањају Творцу сунца, они су обожавали само сунце.

У 17. поглављу Откривења, Јован описује једно време компромиса, када су вавилонска начела, укључујући обожавање сунца, ушла у хришћанску цркву. Константиново неформално преобраћење, почетком четвртог века, изазвало је велику радост у Римском царству. Цар је био снажно наклоњен обожавању сунца. Едвард Гибон, познати историчар, пише: „Сунце је слављено широм царства као Константинов непобедиви водич и заштитник“ (*Опадање и пропаст Римског царства*, 20. поглавље). Године 321. Константин је донео први „недељни закон“. У том указу је писало: „На часни дан Сунца нека се одмарају магистрати и људи који живе у градовима, и нека се затворе све радионице“ (Константинов едикт, 321. године). То није значило да се светковање недеље законом наметало свим Константиновим поданицима, али је доношење тог едикта ипак учврстило поштовање недеље у свести римског становништва.

У наредним деценијама су цареви и папе, преко државних уредби и црквених савета, наставили да утврђују недељу као јединствени дан за богослужење, што се, за већину хришћана, одржало до данас. Какав моћан пример непријатне истине да нешто не постаје исправно само зато што већина људи верује у то, или то практикује.

Осврните се око себе и погледајте колико је недељно богослужење заступљено у хришћанским црквама. Чему би та чињеница требало да нас научи кад је реч о раширености сотонских обмана? И опет, као у вези са стањем мртвих, шта је наша једина заштита?

ПОЗИВ НА ВЕРНОСТ

Порука другог анђела из 14. поглавља Откривења гласи: „Паде, паде Вавилон град велики“ (Откривење 14,8). У 17. поглављу, жена препозната као духовни Вавилон, обучена у порфиру и скерлет, јаше на црвеној звери и пружа чашу свог вина да би опила свет својим заблудама. Црква и држава се уједињују. Преовладава лаж. Демони чине чуда да би обманули људе и свет великом брзином улеће у коначни сукоб.

У исто време, Божји народ бива омаловажен, исмеван, угњетаван и прогањан, али посредством Христа и силом Његовог Светог Духа остаје непоколебљив у свом опредељењу. Све силе пакла и војске зла не могу да слома њихову оданост Христу. У Њему, они су безбедни. Он је њихово „уточиште и сила, помоћник, који се у невољама брзо налази“ (Псалми 46,1).

Бог позива људе последњег времена да се врате оданости Његовој Речи. Исус се молио: „Освети их истином својом: ријеч је твоја истина“ (Јован 17,17). Истина Божје Речи, а не људско мишљење и традиција, представља звезду Даницу која ће нас водити у овом критичном часу земаљске историје.

Ево једне изванредне изјаве др Едварда Т. Хискокса, аутора *Стандардног приручника за баптистичке цркве*. Он се 1893. године обратио групи од више стотина баптистичких свештеника и шокирао их објашњавајући како је недеља ушла у хришћанску цркву.

„Каква је штета што она (недеља) долази обележена жигом паганства и крштена именом бога сунца, а потом усвојена и одобрена папским отпадништвом, и завештана као свето наслеђе протестантизму!“ (Edward Hiscox, New York ministers' conference, Nov. 13, 1893.)

Прочитајте текст Језекиљ 20,1-20. Шта представља суштину те Језекиљеве поруке и како се Субота уклапа у тај позив на верност?

Двадесето поглавље Књиге пророка Језекиља представља озбиљан позив Израелу да напусти паганске обичаје, и да обожава Створитеља уместо својих лажних богова, у овом случају „гадних богова Мисирских“. У порукама три анђела, Бог упућује сличан позив: „Поклоните се Створитељу“, јер „паде Вавилон“. Осим тога, као што знамо, Субота и верност њој имаће велику улогу у завршним догађајима.

Које поуке можемо извући за себе из онога што је написано у тексту Језекиљ 20,1-20? (Видети такође 1. Коринћанима 10,11.)

БЛАГОДАТ ЗА ПОСЛУШАЊЕ

Жена обучена у скерлет и пурпур која јаше на црвеној звери, дели унаоколо своју чашу вина, и свет бива опијен вавилонским лажним учењима. Говорећи о „вавилонском вину“, Елен Вајт износи следећи јасан коментар: „Шта представља то вино? То су њена лажна учења. Она је свету дала лажну суботу уместо Суботе из четврте заповести, и поновила је лаж коју је сотона први пут рекао Еви у Едему – лаж о природној бесмртности душе.“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, Dec. 6, 1892. Та погрешна учења преварила су милионе. Због свега тога, Бог упућује свом народу, још увек уплетеном у заблуде, последњи позив милости.

Прочитајте Откривење 18,4.5. Какав позив Бог упућује мноштву које се још увек налази у отпалим верским организацијама?

Као што смо већ видели (али вреди поновити), многи припадници Божјег народа налазе се у верским организацијама које доводе у питање библијска учења. Они не разумеју истине Светог писма. Њима Бог упућује једноставан позив пун љубави: „Изиђите из ње, народе мој, да се не помијешате у гријехе њезине, и да вам не науде зла њезина“ (Откривење 18,4).

Прочитајте стих 1. Јованова 3,4 и упоредите га са стихом Римљанима 14,23. Како Библија дефинише грех? Како ти библијски стихови могу да се ускладе?

Грех је преступ или кршење Божјег закона. А једини начин на који човек може да одржи Закон је путем вере у моћ живог Христа. Ми смо слаби, непостојани, посрнули, грешни људи. Кад вером прихватимо Христа, Његова милост искупљује нашу прошлост и оснажује нашу садашњост. Он нам даје „благодат и апостолство“ (Римљанима 1,5). Небо упућује позив Божјем народу у црквама које не поштују и не држе Божји закон да вером иступи из њих. А адвентистима, у црквама које светкују Суботу, Бог упућује позив да напусте све покушаје да буду послушни људском снагом, усредсређени на себе, и да, уместо тога, живе побожно вером у Христову благодат, која нас ослобађа и од осуде и од власти греха. И као што је верност Израелаца закону (5. Мојсијева 4,6) требало да буде моћно сведочанство свету, и наша верност може бити моћно сведочанство и допринети томе да се људи изведу из Вавилона.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„’Вавилон град велики’ из књиге Откривење у посебном смислу означава уједињене отпадничке религије на крају времена... ’Вавилон град велики’ је израз којим Надахнуће назива велики, троструки верски савез између папства, отпалог протестантизма и спиритизма... Појам ’Вавилон’ се односи на саме организације и њихове вође, а не толико на њихове чланове. О њима се говори као о ’водама многима’ (Откривење 17,1.15).“ – The SDA Bible Commentary, vol. 7, pp. 851, 852.

„Сотона ће два великим заблудама, заблудом о бесмртности душе и заблудом о светости недеље, подвластити људе својим преварама. Док прва поставља темеље спиритизму, друга омогућава пријатељске везе с Римом.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 588 (оригинал).

Према Старом завету, духови мртвих су имали главну улогу у вавилонској религији. Вавилоњани су снажно веровали у доктрину о бесмртности душе. Веровали су да душа након смрти улази у духовни свет. Међутим, концепт бесмртне душе је нешто потпуно страни учењу Светог писма. *Јеврејска енциклопедија* јасно препознаје порекло лажне идеје о бесмртности душе. „Веровање да душа наставља да постоји након распада тела се... нигде изричито не помиње у Светом писму... Вера у бесмртност душе ушла је међу Јевреје у додиру са грчком мишљу, и то углавном преко филозофије Платона – њеног најистакнутијег представника, који је до својих идеја долазио под утицајем орфичких и елеузинијских мистерија, у којима су се на необичан начин мешала вавилонска и египатска схватања.“ – Kaufman Kohler, *The Jewish Encyclopedia*, „Immortality of the Soul“ (1906).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је разумевање истине о смрти тако пресудно важно? Од чега нас та истина штити? Зашто је она истовремено и тако утешна?
2. Неке од ђавољих обмана су очигледне, друге су нешто прикривеније. Како можемо избећи и једне и друге?
3. Разговарајте у разреду о питању које смо дотакли у проучавању предвиђеном за недељу – о људима који чине зло верујући да следе Божју вољу откривену у Библији. Како то да објаснимо? Какву улогу треба да има Божји закон у разјашњењу тог проблема?

БОЖЈИ ПЕЧАТ И ЖИГ ЗВЕРИ – 1. ДЕО

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 14,12; Ефесцима 2,8-10; Матеј 27,45-50; Откривење 13,15-17; Откривење 14,4; Лука 5,18-26.

Текст за памћење: „И видјех другога анђела гдје се пење од истока сунчаног, који имаше печат Бога живог; и повика гласом великијем на четири анђела којима бјеше дано да кваре земљу и море, говорећи: Не кварите ни земље, ни мора, ни дрвета, докле запечатим слуге Бога нашега на челима њиховима“ (Откривење 7,2.3).

Док проучавамо дешавања на крају времена у вези са жигом звери, кључна појединост која се истиче је разлика у начину деловања између Бога и непријатеља душа.

Као што смо већ видели током нашег проучавања, централна питања у великој борби између Христа и сотоне тичу се лојалности, ауторитета и богослужења. Пророчанства која описују звери у 13. поглављу Откривења, мали рог у 7. поглављу Књиге пророка Данила и „сина погибли“ у 2. поглављу 2. Солуњанима посланице говоре о једној сили која узурпира Божју власт, захтева лојалност и уводи лажни систем богослужења. И то чини употребом силе, принуде, а понекад и давањем мита и награда – све са циљем да примора људе да јој се поклоне.

Насупрот томе, велика покретачка сила Божјег царства је љубав. Уместо да се клањају звери, припадници Божјег народа налазе највећу радост и задовољство у обожавању Творца. Потпуно су Му посвећени јер знају колико је Он посвећен њима. Једино што ће спречити било кога од нас да прими жиг звери на крају времена је љубав према Исусу, која је толико дубока да ништа не може да прекине нашу повезаност с Њим.

У овој поуци ћемо наставити да проучавамо те теме.

НЕПОКОЛЕБЉИВА ИСТРАЈНОСТ

Као што смо видели у тексту Откривење 14,7, Бог позива све људе да се поклоне Створитељу. То је порука првог анђела. У тексту Откривење 14,8, Бог упозорава свет на „Вавилон“, лажни религиозни систем чији корени сежу уназад све до древног Вавилона. То је порука другог анђела.

У тексту Откривење 14,9.10, трећи анђео опомиње људе да се не клањају звери. Он јаким гласом објављује: „Ко се год поклони звијери и икони њезиној, и прими жиг на чело своје или на руку своју, и он ће пити од вина гњева Божијега!“

Прочитајте текст Откривање 14,12. Које две карактеристике Божјег народа последњег времена откривамо у том стиху? Зашто су обе те карактеристике важне?

Грчка реч за „трпљење“ је *хупомоне*, што би могло исправније да се преведе као „непоколебљива истрајност“. Бог ће на крају времена имати народ који ће Му бити одан упркос противљењу и жестоком прогону. Божјом милошћу, они ће показати постојану истрајност, и водиће благословен живот послушности, потпуно усредсређен на Бога.

Обожавање Творца (Откривење 14,7) стоји у директној супротности са обожавањем звери (Откривење 14,9), и налази свој прави израз у народу који држи заповести Божје и има веру Исусову (Откривење 14,12). Тај коначни сукоб у вези са оданошћу Христу или зверској сили одвија се око богослужења, а у самој сржи великог сукоба између добра и зла наћи ће се у једном тренутку и питање Суботе.

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 8,1-4; Ефесцима 2,8-10 и Колошанима 1,29. Чему нас ти стихови уче кад је реч о живљењу по вери?

Кад живимо по вери, примамо Божју благодат, и наш живот се мења. Посвећени Спаситељеви следбеници неће имати само веру „у“ Исуса, већ и веру „Исусову“. Они ће имати тај посебан квалитет вере, карактеристичан за последња времена, сасвим по угледу на Исуса, и остаће верни до смрти – баш као и Он.

Колико сте верни у ситницама? Шта вам то говори у вези с тим како ћете се показати онда кад наиђу права искушења? (Видети Лука 16,10.)

КОСМИЧКА БОРБА

Прочитајте текст Матеј 27,45-50. Чему нас ти стихови уче у погледу онога што је Христос искусио на крсту? Шта је Исус мислио када је питао Бога зашто Га је напустио, и како нам тај призор помаже да разумемо шта значи имати „веру Исусову“?

Док је висио на крсту, обавијен тамом, носећи кривицу, срамоту и осуду за грехе света, одвојен од љубави свог Оца, Исус је могао да се ослони само на однос који је имао са Оцем током свог живота. Дакле, животом потпуне зависности од Оца, чак и у добрим временима, Исус се припремио за најгора времена, чак и за крст. Спаситељ је веровао, чак и кад су Га све околности нагониле на сумњу. Чак и кад Му се чинило да га је Бог напустио, Исус није одустао.

„Усред ужасног мрака, привидно напуштен од Бога, Христос је испио до дна чашу људског бола. У тим страшним тренуцима ослањао се на доказе о Очевој прихватању који су Му до тада дати... Христос је вером извојевао победу.“ – Елен Г. Вајт, *Христос – победник*, стр. 277 (оригинал).

Вера Исусова је тако дубока, тако пуна поуздања, тако посвећена, да је не могу пољуљати ни сви демони у космосу ни сва искушења на земљи. То је вера која се узда и кад не види, верује и кад не разуме, истрајава чак и кад има мало тога на шта би могла да се ослони. Та „вера Исусова“ је сама по себи дар који примамо вером, и она ће нас провести кроз предстојећу кризу. Управо је та „вера Исусова“, која пребива у нашем срцу, оно што ће нас оспособити да се клањамо Христу као свом Суверену, и да останемо непоколебљиво истрајни када се буде наметао жиг звери из Откривења.

Међутим, та вера није нешто што се може изненада појавити ниоткуда. Божји народ учи да живи вером из дана у дан, управо сада. У добрим временима, у лошим временима, кад се може осетити Божја близина и кад се чини да је Бог далеко – свеједно је. „Праведник од вјере живљеће“ (Галатима 3,11; видети такође Авакум 2,4). Време припреме је сада. Свако искушење сада, ако се трпи у вери, може донети драгоцене плодове у нашем животу.

Сетите се неког тренутка кад је изгледало да вам се живот распада, и кад је једино што сте имали била ваша вера. Како сте кроз то прошли? Које сте лекције научили? Шта сте доживели што би могло помоћи неком другом ко пролази кроз нешто слично?

ЖАЊЕМО ОНО ШТО СМО ПОСЕЈАЛИ

Пророчанство у вези са жигом звери говори о верској нетолеранцији, економском бојкоту, прогону и, на крају, осуди на смрт. Али зачудо, то је и порука охрабрења. Јер, чак и у најгорим временима, Бог ће се бринути за свој народ који држи „заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12). А међу тим заповестима је, наравно, и четврта – седми дан, Субота.

Пророчанство о жигу звери у 13. поглављу Откривења говори нам о најгорем окршају, о апсолутном врхунцу сотониног рата против Бога. Његова прва стратегија у том рату је обмана. Откривење 13 говори о једном времену у будућности када ће ђаво деловати преко овоземаљске политичко-религиозне силе зване „звер“, и када ће прибегавати насиљу.

Верски прогон, наравно, није никаква новост. Он постоји још отако је Каин убио Авеља зато што је служио Богу у складу са Божјим упутствима (видети 1. Мојсијева 4,1-8). Исус је најавио да ће верници трпети прогонство и у првом веку, а и касније кроз векове: „Доћи ће вријеме“, упозорио их је, „кад ће сваки који вас убије мислити да Богу службу чини“ (Јован 16,2; видети такође Матеј 10,22; 1. Петрова 4,12).

Пророчанство о жигу звери односи се на последњу карикатуру у том безбожном ланцу. Као и прогони у прошлости, и овај прогон је осмишљен тако да примора свакога да се повинује одређеном скупу веровања и прописаном систему богослужења.

Прочитајте Откривење 13,15-17. Са чиме ће се Божји народ последњег времена суочавати током те завршне кризе?

Пророчанство каже да ће прогон почети економским санкцијама: „Нико не може ни купити ни продати“ осим ако нема „жиг“. Када се то догоди, огромна већина ће поклекнути. Јер, свако ко одбије да прими жиг на крају ће бити осуђен на смрт.

Наводећи их на компромисе у свакодневном животу, ђаво припрема хришћане да приме жиг звери у будућности, када наиђе последњи испит. Али љубав коју Бог осећа према сваком од нас ојачаће нас и сачувати у тешким временима која нам предстоје.

Прочитајте Галатима 6,7-9. Мада то није написано у контексту догађаја последњих дана, зашто је принцип који је ту изложен толико релевантан кад је реч о жигу звери и о томе како можемо остати верни?

ОНИ КОЈИ ИДУ ЗА ЈАГЊЕТОМ

Прочитајте Откривење 13,1.2. Одакле долази звер и ко јој даје власт?

Прва звер из Откривења 13 добија силу, престо и велику област (власт) од змије. Откривење 12,9 и Откривење 20,2 поистовећују ту змију са сотоном. Сотона је лукави непријатељ и он делује преко земаљских сила. Откривење 12,3-5 каже да је та „аждаја“ – ђаво – покушала да прождере „мушко дете“ чим се родило. То „мушко Дете“ је касније „узето к Богу и пријестолу његову“. То се, наравно, односи на Христа. У жељи да уништи Христа као дете, сотона је деловао преко Ирода и царског Рима. На крају Исусовог живота, римски намесник, Пилат, осудио је Христа на смрт, римски целат Га је приковао за сурови крст, римски војник Га је пробоо копљем, а други римски војници су чували Његов гроб. Према тексту Откривење 13,2, аждаја, односно сотона, делујући преко паганског Рима дао је свој престо тој новонасталој зверској сили.

„Мада првенствено представља сотону, аждаја, у пренесеном смислу, представља Римско царство... Власт која је наследила Римско царство, која је од аждаје примила 'силу своју, и пријестол свој, и област велику', очигледно је папски Рим.“ – *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, p. 817. Историчар А. К. Флик објашњава да се „из рушевина политичког Рима уздигла велика морална империја у 'циновском обличју' Римске цркве“. – А. С. Flick, *The Rise of the Medieval Church* (1900) p. 150 (цитирано у Адвентистичком библијском коментару – *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, page 817).

Прочитајте Откривење 13,3 и Откривење 14,4. Какву супротност видите у тим стиховима?

За разлику од „целог света“, који следи звер, Бог ће имати народ који ће уместо тога „ићи за Јагњетом“. Као и увек, мораћемо да се определимо за једну или другу страну, за Исуса или против Исуса. Ни тада, као ни сада, неће бити неког средњег пута нити неутралне позиције. Не бити чврсто посвећен Исусу, значи предати се, свесно или несвесно, другој страни.

„И сви ће мрзити на вас имена мојега ради; али који претрпи до краја благо њему“ (Матеј 10,22). Колико сте ви спремни за то да истрпите до краја?

ИСУС – НАШ ЈЕДИНИ ПОСРЕДНИК

Прочитајте Откривење 13,4.5. Која карактеристична обележја звери налазимо у тим стиховима?

Звер из Откривења је отпадничка верска сила која се уздиже из паганског Рима и прераста у светски религиозни систем. Међутим, према тексту Откривење 13,5, то је богохулна сила. У Новом завету, богохуљење се изједначаје са присвајањем Божјих привилегија и прерогатива од стране некога ко се поставља као да је раван Богу.

Прочитајте текстове Лука 5,18-26 и Јован 10,33. На која два аспекта богохуљења указују ти стихови?

Бође су оптуживале Исуса за богохуљење. У Исусовом случају те оптужбе су биле неоправдане, јер је Он заиста располагао свим правима и прерогативима Бога – укључујући и право да опрашта наше грехе. И то само зато што Исус јесте био Бог. Или, како је Он то сам упечатљиво изразио: „Толико сам вријеме с вама и нијеси ме познао, Филипе? Који видје мене, видје оца; па како ти говориш: покажи нам оца?“ (Јован 14,9).

С друге стране, текст 1. Тимотију 2,5 учи да постоји само један посредник између Бога и људи – човек Исус Христос. Насупрот томе, Римска црква учи да је свештеник посредник између Бога и грешног човечанства. Међутим, будући да је и сам грешно људско биће, свештеник не може бити наш посредник, јер је и њему самом потребан посредник. Богохуљење се такође дефинише као тврдња било ког човека да је Бог или да заузима место Бога. Ево, да наведемо само две такве изјаве из ауторитативних извора Римске цркве:

„Папа поседује тако велико достојанство и толико је узвишен да није као обичан човек... он као да је Бог на земљи.“ – Lucius Ferraris, „Pope“, article 2, *Prompta Bibliotheca* (1763), vol. 6, pp. 25–29.

Папа Лав XIII се хвалио: „Ми (папе) на овом свету заузимамо место Свемогућег Бога.“ – *The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII* (New York: Benziger, 1903), p. 193.

Те тврдње постају још значајније када схватимо да речца „анти-“, као у изразу „анти-Христ“, не значи увек „против“, већ може да значи и „уместо“. Отуда „антихрист“ такође значи и „уместо Христа“. Има ли већег богохуљења?!

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Од самог почетка великог сукоба на Небу, сотона је желео да сури Божји закон. У намери да постигне овај циљ, упустио се у побуну против Створитеља. Иако је био прогнан са Неба, наставио је исту битку на Земљи. Циљ за којим је истрајно тежио, огледао се у његовом настојању да превари људе и да их наведе да прекрше Божји закон. Последице ће бити потпуно исте, без обзира да ли ће га постићи тако што ће их навести да одбаце цео Закон, или да уклоне само једну од његових одредаба... Трудећи се да изложи презиру божанске уредбе, Сотона је изопачио библијску науку, па су се заблуде на тај начин увукле и у веру хиљада људи који су сматрали да верују у Библију. Последњи велики сукоб између истине и заблуде представља коначну битку у дуготрајном рату око Божјег закона. Управо сада улазимо у ту битку – у битку између људских закона и Господњих одредаба, између религије Библије и религије митова и традиција.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 582 (оригинал).

У целој књизи Откривење богослужење и стварање су нераскидиво повезани. Суштина борбе између добра и зла, као и спорења око жига звери, своди се на питање да ли је Бог достојан обожавања.

Као што смо видели, схватање Христа као Створитеља налази се у самој сржи суботног богослужења. Исус доследно подвлачи значај дана чији је Он, према сопственој тврдњи, „Господар“ (Матеј 12,8; Марко 2,28; Лука 6,5). Субота је вечни подсетник на наш идентитет. Она нас подсећа на то ко смо ми као људска бића. Она даје вредност сваком човеку. Она стално понавља ту мисао да смо створена бића и да је Створитељ достојан наше оданости и обожавања. То је разлог што ђаво толико мрзи Суботу. Она је златна карика која нас спаја са нашим Створитељем, и зато ће имати тако кључну улогу у завршној кризи.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. На основу којих принципа „звер из мора“ полаже право на власт? На који начин ти исти ставови могу да се увуку и у наше срце, а да то и не знамо?
2. Како одговарате онима што тврде да идеја о дословном постојању сотоне представља примитивно сујеверје, које образовани, или бар интелигентни људи, не могу озбиљно да схвате? Које аргументе можете употребити у свом одговору?

БОЖЈИ ПЕЧАТ И ЖИГ ЗВЕРИ – 2. ДЕО

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 12,6.14; Данило 7,25; 2. Солуњанима 2,3.4; 5. Мојсијева 6,8; 5. Мојсијева 11,18; 2. Мојсијева 20,8-11.

Текст за памћење: „И видјех другога анђела гдје се пење од истока сунчаног, који имаше печат Бога живог; и повика гласом великијем на четири анђела којима бјеше дано да кваре земљу и море, говорећи: Не кварите ни земље, ни мора, ни дрвета, докле запечатим слуге Бога нашега на челима њиховима“ (Откривење 7,2.3).

У петнаестом веку, долине Пијемонта, високо у Алпима у северној Италији, биле су дом Валденжана, народа који се чврсто држао свог схватања Библије. Због њихове непоколебљиве оданости Христу, били су жестоко прогањани. Године 1488, Валденжане из долине Лојз Римска црква је брутално побила због њихове вере.

Још један талас прогонства наступио је у седамнаестом веку, када је савојски војвода послао групу од 8 000 војника на њихову територију, захтевајући од локалног становништва да размести његове трупе по својим домовима. Народ је поступио како се од њега тражило, али то је заправо била само стратегија да се војницима омогући лак приступ жртвама. Дана 24. априла 1655. у 4 сата ујутро, дат је знак за почетак масакра. Овог пута број погинулих износио је више од 4 000.

Историја се, нажалост, често понавља. Пророчанство о „жигу звери“ односи се на последњи у низу безбожних верских прогона који се протежу кроз векове. Као и прогони у прошлости, осмишљен је тако да примора свакога да се повинује одређеном скупу веровања и прописаном систему богослужења. Међутим, Бог ће, као и увек, имати свој народ који неће поклекнути.

СМРТНА РАНА

Као што смо већ утврдили, звери из 13. и 14. поглавља Откривења представљају један глобални систем лажног богослужења. Али, то није све.

Прочитајте следеће текстове: Откривење 13,5; Откривење 12,6.14 и Данило 7,25. Колико дуго је та сила доминирала верском сценом у претходним вековима?

Власт звери је трајала током одређеног временског периода у историји. У симболичким временским пророчанствима, један пророчки дан одговара једној дословној години. У тексту 4. Мојсијева 14,34 Бог одређује свом народу „на сваки дан по годину“ – примењујући библијски принцип рачунања дана као године. И опет, на другом месту, Бог каже: „По један дан дајем ти за годину“ (Језекиљ 4,6). Тај принцип се више пута показао тачним у тумачењу библијских временских пророчанстава, као што је случај са пророчанством о 70 седмица из текста Данило 9,24-27. Множећи временски период који се помиње у тексту Откривење 13,5 – 42 месеца – са 30 дана – колико има у месецу, долазимо до 1260 пророчких дана, односно дословних година. Стари календари су по правилу имали 360 дана у години.

У четвртном веку је римски цар Константин легализовао хришћанство широм свог царства. Када је 330. године преместио своју престоницу у Византију да би ујединио источни и западни део Царства, остало је упражњено место владара у Риму. А онда је папа попунио ту празнину. Он је постао не само моћан верски вођа, већ и снажна политичка фигура на коју је у Европи требало рачунати. Године 538. Јустинијан, пагански римски цар, званично је доделио римском бискупу улогу браниоца вере. Средњовековна црква је од 538. до 1798. године наше ере вршила огроман утицај, што је укључивало и страшне прогоне, као што је онај који смо поменули у уводу ове поуке. А онда је Наполеонов генерал Бертије заробио папу 1798. године, чиме се пророчанство у потпуности испунило.

Бертије и његова војска *ухапсили* су папу Пија VI и, без икаквих церемонија, *уклонили* га са папског престола. Био је то озбиљан ударац за папство, али, према тексту Откривење 13,12, та смртна рана ће бити исцељена, и свет ће имати још тога да чује од те силе – још много више.

Размислите о томе како су невероватна библијска пророчанства, и како нам она откривају Божје знање о будућим догађајима. Чему би та чињеница требало да нас поучи, кад је реч о томе зашто можемо да се ослонимо на Господња обећања, чак и на она чије испуњење још увек не видимо?

ОТПАД

Прочитајте текст 2. Солуњанима 2,3.4.9-12. Шта Павле предвиђа у вези са последњим данима? Које знаке препознавања он даје за звер – силу антихриста?

Апостол Павле упозорава хришћанску заједницу на „отпад“ од истине из Божје Речи. Он је забринут због семена отпадништва које је било присутно већ у новозаветној цркви, и које ће цветати у наредним вековима пре Христовог другог доласка. Лажно еванђеље ће се увући у цркву, изврћући Божју Реч.

Сотона је онај који стоји иза тог отпадништва. Он је прави „човек безакоња“, који жели да се уздигне „више свега што се зове Бог“, и који ће „сјести у цркви Божијој“ (2. Солуњанима 2,4). Али тај „велики варалица“ на остварењу својих циљева ради преко људских бића. Знаци препознавања из Данилове књиге и Откривења показују да „мали рог“ из текста Данило 7, „звер“ из 13. и 14. поглавља Откривења и „безаконик“ из текста 2. Солуњанима 2 представљају исти ентитет.

Адвентистички библијски коментар то тумачи на следећи начин: „Поређење са Даниловим пророчанством о богохулној сили која је наследила пагански Рим..., и са Јовановом сликовитом представом звери налик леопарду... открива многе сличности између та три описа (малог рога, силе звери и безаконика). То нас наводи на закључак да Данило, Павле и Јован говоре о истој сили, ... папству.“ – *The SDA Bible Commentary, Volume 7, p. 271.*

Изузетно је важно имати на уму да библијско пророчанство описује један религијски систем који је компромитовао Божју Реч, заменио еванђеље људским традицијама и одступио од библијске истине. Та пророчанства нам је дао Бог невероватне љубави да би припремио људе за Исусов долазак. Она представљају укор за отпадничке верске организације које су се удаљиле од Божје Речи, мада не нужно и за људе који им припадају (видети Откривење 18,4). Наша порука се односи на систем који је преварио милионе људи. Те људе, иако су преварени, Христос још увек много воли. Зато се и ми према њима морамо понашати у складу с тим.

„Све дакле што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима: јер је то закон и пророци“ (Матеј 7,12). Како да применимо тај принцип кад говоримо на тему звери из 13. и 14. поглавља Откривења?

СОТЕНИНА ЗАВРШНА СТРАТЕГИЈА

Истраживања јавног мњења широм света показују дубок недостатак поверења у владе и државне институције. Милиони људи се питају: „Има ли иког ко је морално подобан да води овај свет?“ С друге стране, пророчанства из књиге Откривење указују на извесну „звер“, као на силу од које ће се очекивати да, под окриљем једног верско-политичког савеза, испуни ту улогу.

Прочитајте Откривење 17,12-14. Како Јован описује те последње призоре земаљске историје? Какав се снажан контраст ту запажа?

Постоје три значајне појединости које Јован истиче у том тексту. Прво, те политичке силе „једну вољу имају“, и оне ће „силу и област своју“ дати звери. Друго, тај конгломерат лажи ће заратити против Исуса – Јагњета. Треће, у последњем рату на земљи Христос и Његови следбеници ће победити. Дакле, не побеђује звер него Исус.

Да ли сте се икад запитали коју ће стратегију ђаво употребити да би ујединио све народе? Историја се често понавља. Неке вредне поуке можемо извући из пропасти Римског царства. Кад су упади германских племена са севера опустошили западну Европу, римски цар Константин се окренуо вери. Ауторитет цркве, уједињен са снагом државе, постао је управо такво оруђе какво је Константину било потребно. Непрекидно истицање светости недеље у четвртом веку представљало је прорачунат политички и верски потез, да би се царство ујединило у то време кризе. Константин је желео да се његово царство уједини, а Римска црква је желела да се оно „преобрати“. Познати историчар Артур Вајгал то јасно каже: „Црква је од недеље начинила свети дан... углавном зато што је то био седмични фестивал сунца. Јер, то је свакако била политика хришћанске Цркве – да преузме омиљене паганске празнике из народне традиције и да им додели хришћанско значење.“ – Arthur Weigall, *The Paganism in Our Christianity* (New York: G. P. Putnam's Sons, 1928), p. 145.

У време велике кризе, када цео свет буде застрашен, напаћен и угрожен, људи ће очајнички желети некога ко би могао да им пружи стабилност и заштиту. Тако су тираније настајале у прошлости, и нема разлога помишљати да то не би могло да се понови. А према пророчанствима, појавиће се нешто што ће довести до тих завршних догађаја.

Мада је тешко предвидети како ће се све то одвијати, свет се већ уверио да до великих промена може доћи, и то веома брзо. Мада не знамо све детаље о томе што долази, ипак морамо бити спремни, шта год то било.

ЖИГ ЗВЕРИ

Прочитајте стих Откривење 14,9 и упоредите га са стихом Откривење 14,12. Где ће бити утиснут жиг звери? (Видети текстове 5. Мојсијева 6,8; 5. Мојсијева 11,18.) Које две карактеристике одвајају Божји народ од оних који примају жиг звери?

Једна група се клања звери, а друга држи Божје заповести (што подразумева и четврту, једину заповест коју звер настоји да промени) и има веру Исусову. То је потпуна супротност. Радећи преко звери из мора и звери из земље, ђаво покушава да поткопа Божји ауторитет нападом на саму срж богослужења, односно на Суботу. Жиг звери се ставља на чело или на руку. Чело је симбол ума, седиште савести, разума и расуђивања. Рука је, с друге стране, симбол поступања и деловања.

Долази дан, можда чак и раније него што мислимо, када ће бити донети закони који ће ограничити нашу верску слободу. Они који навесно следе Божју Реч и светкују праву Господњу Суботу биће озачени као противници јединства и добробити друштва.

„Они који светкују библијски дан одмора, Суботу, биће оптужени као противници закона и реда, као људи који крше морална правила друштва, који изазивају анархију и поквареност, призивају божанске судове на земљу. Њихово савесно држање Божјег закона биће проглашено упорношћу, тврдоглавошћу и презирањем ауторитета. Биће оптужени да не поштују власти.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 592 (оригинал).

Римска црква тврди да је недеља „знак“ њеног црквеног ауторитета. „Наравно, Католичка црква тврди да је та промена била њен чин... А тај чин је показатељ њене црквене моћи и ауторитета у верским питањима.“ – *The American Catholic Quarterly Review*, January 1883.

Књига Откривење предвиђа да ће се у будућности, у време велике међународне кризе, наш свет суочити са неком врстом радикалне политичке, друштвене, верске и моралне промене, током које ће светковање недеље почети силом да се намеће, и тада ће она постати „жиг звери“. Међутим, како ће тачно до тога доћи, није нам речено. Свето писмо нам даје само широке обриси, али и то је сасвим довољно да нам покаже да ће на врхунцу велике борбе кључно питање бити да ли се клањамо звери или Творцу, и да ће седми дан, Субота, имати централну улогу у томе.

На које начине се човечанство одувек делило у погледу оданости Божјој или сотоновој страни? Зашто не може да постоји неки средњи пут? Како можемо са сигурношћу знати на чијој смо страни?

СУБОТА КАО ТЕСТ

Сасвим је могуће да се већ сада припрема позорница за тај предстојећи прогон. Папа Бенедикт XVI је 6. јуна 2012. године, пред више од 15 000 људи окупљених на Тргу Светог Петра у Риму, упутио хитан апел да недеља постане дан одмора за све, како би људи били слободни да то време проведу са својим породицама и са Богом. „Одбраном недеље брани се људска слобода.“ То, наравно, није исто што и захтевање од других да светкују тај дан уместо библијске суботе, али нам ипак показује да идеја о недељи као „дану за одмор“ несумњиво представља реалан проблем. Пре или касније, закони ће се донети, а они који буду хтели савесно да следе Божју Реч и светкују праву суботу, биће означени као људи који се противе најбољим интересима друштва.

У том времену кризе, Божји верни народ ће, Његовом милошћу и Његовом силом, остати чврст у својој намери да Га следи, и неће подлећи притиску.

Уместо жига звери, они ће добити Божји печат. Печати су од давнина коришћени да би се потврдила аутентичност званичних докумената. С тим у вези, очекивали бисмо да пронађемо Божји печат утиснут у Његов закон. Древни печати су били препознатљиво обележје појединца. Пророк Исаија каже: „Свежи свједочанство, запечати закон мојим ученицима“ (Исаија 8,16).

Прочитајте текст 2. Мојсијева 20,8-11. Које елементе библијског печата налазите у заповести о суботи? По чему се заповест о суботи разликује од свих осталих заповести?

Четврта заповест садржи три елемента аутентичног печата. Прво, име онога који ставља печат: „Господ Бог твој“ (2. Мојсијева 20,10). Друго, титула онога који ставља печат: Господ који је „створио“ (2. Мојсијева 20,11), односно Створитељ. И треће, територија онога који ставља печат: „Небо и земља, море и што је год у њима“ (2. Мојсијева 20,11). Према тексту Откривење 7,1.2, Божји печат се ставља само на наше чело, симбол нашег ума. Исус поштује нашу слободу избора. Он нас позива да Му допустимо да својим Светим Духом обликује наш ум, тако да се не одвојимо од сидра наше вере, а то је Божја Реч (Ефесцима 4,30). Према томе, закључујемо да су верни они „који држе заповијести Божије и (имају) вјеру Исусову“ (Откривење 14,12), а у те заповести спада и четврта, једина заповест коју је звер променила.

Да ли запажете да се тренутно стичу одређени услови који би потенцијално могли да доведу до ограничења наше верске слободе? Које препреке такође већ сад постоје?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Када протестантизам пружи руку преко провалије да би прихватио руку римске силе, када посегне преко амбиса да би стегао руку спиритизму, када под утицајем тог троструког савеза, наша земља (Сједињене Државе) одбаци сваки принцип свог Устава као протестантске и републичке владе и омогући ширење папских неистина и заблуда, тада можемо знати да је дошло време за сотонино чудесно деловање и да је крај близу.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 451.

„Били смо склони да превидимо чињеницу да недеља представља дан за богослужење противничких сила... у заплету књиге Откривење. Недеља је изузетно важан симбол који открива невероватно лукавство и препреденост змије... Та... промена Божјег закона једним једноставним чином изражава саму суштину мржње коју змија показује према Богу у космичком сукобу. Једноставност тог поступка је веома варљива. Змија је покушала да узурпира Божји положај у космосу приказујући себе као прави предмет *обожавања* и тврдећи да је Божји закон неправедан — да га треба променити. А променила је управо ону заповест у Декалогу у којој је Бог препознат као Створитељ и Испушитељ, као једини достојан обожавања (2. Мојсијева 20,8-11; 5. Мојсијева 5; упоредити са стиховима Откривење 4,11; 5,9.13.14). Та промена закона не само да показује мржњу змије према вољи Господњој (закону), већ представља и њен покушај да узурпира Божје место тако што ће сама постати предмет обожавања... Свеопште прихватање те промене закона обезбедило би јој победу.“ – Ángel Manuel Rodríguez, „The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages“, pp. 53, 54.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Мада живимо у ишчекивању, и то у ишчекивању завршних догађаја, зашто морамо водити рачуна да се не упуштамо у фанатизам, одређивање датума, или спекулисање о нечему што нам није откривено путем Надахнућа? Какве опасности се крију у томе и какве би биле последице када се очекивани догађаји не би одиграли у време и на начин на који су људи најавили да ће се десити?
2. Мада морамо избегавати опасности описане у претходном питању, како да ипак одговоримо онима који тврде да наша предвиђања о жигу звери и верском прогону не могу да се остваре, јер се то једноставно не чини могућим, с обзиром на тренутно стање ствари у свету? Зашто такво резонување, мада на први поглед делује логично, заправо уопште није логично? (Погледајте, уосталом, којом брзином може доћи до великих промена у свету.)

ОБАСЈАНИ ПЛАМЕНОМ БОЖЈЕ СЛАВЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Солуњанима 5,1-6; Јован 8,32; Откривење 18,1; Откривење 4,11; 2. Мојсијева 33,18.19; Откривење 5,6.12; Откривење 13,8.

Текст за памћење: „И послје овога видјех другога анђела гдје силази с неба, који имаше област велику; и земља се засвијетли од славе његове“ (Откривење 18,1).

Пре или касније, завршни догађаји ће се одиграти. Када тачно, и на који тачно начин – није нам речено. Али речено нам је довољно. Биће донета нека врста закона која ће наметати светковање недеље уместо држања четврте заповести. Откривење нас упознаје са кључним спорним питањима која су у игри и са кључним играчима који су у то умешани, износећи, у општим цртама, шта ће се догађати када уместо да се поклоне Ономе „који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7), људи – сви они „којима имена нијесу записана у животној књизи јагњета, које је заклано од постања свијета“ (Откривење 13,8) – одлуче да се клањају звери и њеној икони. Другим речима, имена оних који су изабрали да следе Господа Исуса Христа и да се повинују Његовим заповестима – остаће записана у књизи живота. А колико је боље бити на Божјој листи него у људским анализима!

Бог је подигао Цркву адвентиста седмог дана да ту поруку објави свету. С тим у вези, потребно је да се и ми сами обратимо ка истини каква је у Исусу, да будемо преображени и обновљени „вечним еванђељем“ из текста Откривење 14,6, у чијем је средишту Христова смрт за нас, као потврда нашег спасења у Њему.

ПРИПРЕМА ЗА ЗАВРШНУ КРИЗУ

Прочитајте текст 1. Солуњанима 5,1-6. На шта нас апостол Павле упозорава у вези са последњим данима људске историје?

У контексту Христовог другог доласка, апостол Павле је вернике у Солуну подстицао да „пазе“ и да „буду трезни“. А кад је тако говорио тадашњим верницима, шта би тек Павле казао нама данас?

Такође их је називао „синовима видјела“ (1. Солуњанима 5,5) и говорио им да нису у тами, па да их тај дан (Христов повратак) „као лупеж застане“ (1. Солуњанима 5,4). Исус је користио израз „стражити“ у вези са истрајном, усрдном молитвом (Матеј 24,42; Матеј 26,40.41). Стражити значи бити духовно будан. Бити трезвен значи озбиљно схватити време у ком живимо и посветити пажњу ономе што је заиста битно.

Елен Вајт примећује: „Ми који знамо истину требало би да се припремимо за оно што ће се ускоро обрушити на овај свет као за препашћујуће изненађење.“ – *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 28.

И мада би то могло да изненади овај свет, не би требало да изненади и нас. Премда не знамо када ће се све то одиграти, ипак видимо довољно да бисмо знали да то заиста долази, и да је управо сада, данас, време да будемо спремни.

Размотрите 2. поглавље Књиге пророка Данила и забележите редослед царстава која су дошла и прошла, тачно онако како је проречено. Шта нам то говори о потреби да, кад Бог каже да ће се нешто десити, заиста верујемо да ће се то и десити?

Христос нам је упутио те поруке за последње време да бисмо, знајући до чега ће доћи, могли да се припремимо за то. Пророчанства из Данилове књиге и Откривења, у комбинацији са савременим даром пророштва, дају нам божански увид у оно што долази на овај свет. Божја пророчка Реч унапред оцртава историју спасења, а текст Данило 2 пружа нам снажан, уверљив доказ да се у Бога можемо поуздати.

Павле нам каже „да не спавамо као и остали“. Шта то значи и како да проверимо да ли можда ипак спавамо? А ако спавамо, шта би могло да нас пробуди?

СПОЗНАТИ ИСТИНУ

Прочитајте следеће текстове: Јован 8,32; Јован 7,17 и Јован 17,17. Која обећања Исус даје у погледу сазнања истине и о томе где се она може наћи?

У последњем обраћању припадницима свог народа, Бог их позива да беже од вавилонских заблуда и да ходају у светлости вечне истине која се налази у Његовој Речи. Кључ свега је Библија. Све док се буду држали Библије и следили њена учења, људи неће бити преварени током последње кризе, посебно у погледу Суботе.

Порука другог анђела позива нас да прихватимо истину уместо заблуде, Свето писмо уместо традиције, и учења Божје Речи уместо заводљивих теорија.

Порука трећег анђела, који следи прва два анђела, представља упозорење против примања жига звери. У свим библијским пророчанствима, звер представља политичку или верску силу. Звер која излази из мора, описана у 13. и 14. поглављу Откривења, подиже се на рушевинама Рима и успоставља светски богослужбени систем. На крају ће та римска сила проширити свој утицај на цео свет и предводиће покрет за уједињење цркве и државе. Њен циљ ће бити постизање јединства света у време економских преокрета, природних катастрофа, друштвених превирања, међународне политичке кризе и глобалног сукоба.

И на крају ће Сједињене Америчке Државе преузети вођство у тој глобалној алијанси. „Сотона ће двема великим заблудама, заблудом о бесмртности душе и заблудом о светости недеље, подвластити људе својим преварама. Док прва поставља темеље спиритизму, друга омогућава пријатељске везе с Римом. Протестанти у Сједињеним Државама први ће пружити руку преко провалије и прихватити руку спиритизма, они ће премостити амбис да би се руковали с римском силом и под утицајем тог троструког савеза, ова земља кренуће стопама Рима и погазити права савести.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 588 (оригинал).

Те три поруке завршавају се хитним позивом Христовим оданим следбеницима да Божје заповести држе живом вером у Исуса који пребива у њиховом срцу (Откривење 14,12).

Како разумете Исусове речи да ће вас „истина ослободити“? Шта то значи? Како вас је истина ослободила? Шта значи бити „слободан“ у том контексту?

РЕФОРМАЦИЈА СЕ НАСТАВЉА

Бог је подигао народ последњег времена да стоји на раменима великих реформатора из прошлости – са Библијом као својим јединим правилом вере, са Христом као јединим извором спасења, са Светим Духом као јединим извором снаге, и уздањем у Господњи повратак као испуњењем свих својих нада. Истине које су дуго биле замагљене заблудама и традицијом, укључујући истину о правој библијској Суботи, биће објављене свету непосредно пред повратак нашег Господа.

Поруке три анђела изнедриле су овај покрет последњег времена, који ће заокружити реформацију и сарађивати са Христом у довршењу Његовог дела на земљи. Велика пророчанства из последње библијске књиге указују на један божански покрет произашао из великог разочарања, чија је улога да објави Божју последњу поруку свету. Откривење 14 описује једну глобалну цркву која радосну вест о вечном еванђељу разноси широм света.

Три анђелима из 14. поглавља Откривења придружује се четврти анђеоло из 18. поглавља. Тај анђеоло даје посебну силу објавама три анђела, тако да се „земља... засвијетли од славе његове“ (Откривење 18,1). Осамнаесто поглавље се усредсређује на главне догађаје који ће довести до врхунца људске историје, и до коначне, потпуне победе еванђеља.

Прочитајте Откривење 18,1. Које три појединости нам Јован открива о том анђеоло? (Видети такође стих Авакум 2,14.)

Анђеоло који долази из Божјег славног присуства, из престоне дворане небеског светилишта, добио је задатак да објави Божју последњу поруку милости, и да упозори становнике земље на оно што ће задесити њихову планету.

Текст каже да тај анђеоло има „велику власт“ (Чарнић). Новозаветна грчка реч за „власт“ је *егзозија*. Исус користи ту реч у Матејевом еванђељу када шаље своје ученике у службу. У тексту Матеј 10,1 Исус својим ученицима даје „власт“ над нечистим духовима. Он их шаље са божанском силом да побеђују у борби између добра и зла. У тексту Матеј 28,18-19 Он их још једном шаље, али овог пута са „сваком влашћу“ на небу и на земљи, да иду и „начине све народе Његовим ученицима“.

Како се проблеми последњег времена (као усталом и сваког другог времена) у крајњој линији свODE на питање власти? Чију власт следимо: Божју, сопствену, власт звери или неког другог? Чију власт ви тренутно следите?

БОЖЈА СЛАВА ИСПУЊАВА ЗЕМЉУ

Прочитајте следеће стихове: Откривење 4,11; Откривење 5,12; Откривење 19,1 и Откривење 21,26. Које се речи повезују са Божјом славом која испуњава земљу, као што је описано у тексту Откривење 18,1?

Велика борба између добра и зла у свемиру тиче се такође и Божје части и угледа. Сотона, бунтовни анђеоло, изнео је тврдњу да је Бог неправедан, да захтева обожавање, али да за узврат мало пружа. То зло биће тврди да Божји закон ограничава нашу слободу и умањује нашу радост.

Исусов живот, смрт и васкрсење разбили су тај мит. Онај који нас је створио спустио се у змијску јазбину овог света да би нас искупио. Он је на крсту оборио сотонине оптужбе, и показао да је Бог истовремено праведан и пун љубави.

Очаран Његовом љубављу и забринут за Његову част, Божји народ последњег времена открива Његову славу – Његов љубазни, самопожртвовани карактер – пред овим егоцентричним, безбожним светом, и Земља бива обасјана славом Божјег карактера.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 33,18.19. Како је Бог открио своју славу пред Мојсијем? Шта је уопште Божја слава?

Божја слава је Његов карактер. Земља ће се испунити Божјом славом кад се ми испунимо Божјом љубављу и када се наш карактер промени искушљујућом љубављу.

Показивање Његове љубави у нашем личном животу открива Његову славу, Његов карактер, пред светом. Последња порука која ће бити објављена свету утонулом у духовни мрак, и коју носе три анђела што лете посред неба, гласи: „Бојте се Бога, и подајте му славу“ (Откривење 14,7).

Нама не припада никаква слава ни због наших добрих дела, ни због наше праведности, ни због наше добротe. „Порука о Христовој праведности треба да одзвања с краја на крај света... Божја слава је то што ће довршити дело трећег анђела.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 19. Елен Вајт такође пише: „Шта је оправдање вером? То је Божје дело које се огледа у томе што Он човекову славу полаже у прах, а потом чини за њега оно што човек сам није у стању да учини за себе.“ – *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, p. 456.

Дакле, никаква слава не припада нама, већ – да, заиста – сва слава припада Богу.

ЈАГЊЕ – ЈАГЊЕ ЗАКЛАНО

У књизи Откривење има много симбола, веома значајних библијских симбола, као што су: аждаја на небу (Откривење 12,3.4.7), анђели који лете посред неба (Откривење 14,6), жена која јаше црвену звер (Откривење 17,3), и тако даље. Ти симболи се налазе у Божјој Речи. Свети Дух је надахнуо Јована да их ту стави, и они имају важну улогу у откривању истине људима који читају речи те књиге и који их творе, јер, као што пише: „Благо ономе који чита и онима који слушају ријечи пророштва, и држе што је написано у њему; јер је вријеме близу“ (Откривење 1,3).

Постоји, међутим, још једна слика која се, увек изнова, појављује у књизи Откривење. Каква је то слика и кога она представља?

Прочитајте следеће текстове: Откривење 5,6.8.12; Откривење 7,17; Откривење 14,1; Откривење 15,3; Откривење 19,7; Откривење 21,22.23 и Откривење 22,1.3. Какво је значење симболике јагњета, и зашто се оно толико пута појављује у књизи Откривење?

Наравно, као што уводне речи напомињу, та књига представља откривење „Исуса Христа“. И то не само као Јагњета, већ као Јагњета „закланог“ (Откривење 5,6.12; Откривење 13,8). Односно, Исуса Христа распетог. У томе је срце и душа не само целе Библије, већ и књиге Откривење и порука три анђела. Не можемо да будемо верни свом позиву, не можемо да обављамо дело ради којег је Бог подигао ову цркву, уколико се Јагње, и то Јагње заклано, Исус распети, Жртва за наше грехе, не налази у самој жижи наше поруке.

„Морамо свесно да поставимо Јагње које је заклано у само средиште наших учења и наше мисије, у срж сваке проповеди коју држимо, сваког чланка који пишемо, сваке молитве коју упутимо, сваке песме коју певамо, сваког библијског часа који водимо, и свега остало што радимо. Нека љубав коју је Јагње показало на крсту преобрази начин на који се опходимо једни према другима, и подстакне нас да водимо више рачуна о овом свету.“ – Ángel Manuel Rodrigues, „The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages“, p. 70.

Односно, усред призора опасних звери, ратоборне аждаје, разних пошаста, прогона и наметања жига звери, налазимо Јагње, и то Јагње заклано – Оно је испред и у сржи свега. И само Исус, и оно што је учинио за нас, што сада чини, и што ће учинити пре него што се све заврши – само Он, у крајњој линији, даје смисао порукама три анђела.

Зашто је уметање Јагњета закланог у само средиште наше поруке од кључне важности, не само за довођење других до Њега већ и за наш лични духовни живот?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Божје слуге, лица озарених светим посвећењем, журиће од места до места да објаве вест са Неба. Хиљаде гласова, по целој Земљи, објављиваће опомену. Догађаће се чуда, болесници ће оздрављати, а знаци и велика чуда пратиће вернике. Сотона ће, такође, деловати и чинити лажна чуда, учиниће да и огањ с неба падне на земљу пред људима (Откривење 13,13). Становници Земље на овај начин биће присиљени да се одреде.

Вест ће бити објављивана не толико снагом доказа, колико снагом дубоког осведочења Божјим Духом. Докази су већ били представљени. Семе је већ било посејано, а сада треба да проклија и донесе род. Литература коју су еванђеоски радници распространили извршила је свој утицај, али су многи, на које је истина оставила дубок утисак, били спречени да је потпуно схвате или да је послушају. Међутим, зраци светлости сада свуда продиру, и истина је откривена и постала јасна, а искрена Божја деца кидају везе које су их спутавале. Ни породичне везе, ни односи у цркви – више ништа није довољно снажно да их задржи. Истина им је драгоценија од свега осталог. Упркос силама које су се сврстале против истине, велико мноштво људи и жена прелази на Господњу страну.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 612 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Елен Вајт тврди да је порука о оправдању вером „неоспорно вест трећег анђела“. – Евангелизам, стр. 190 (оригинал). Шта то значи? Какве везе има оправдање вером са порукама три анђела?
2. Прочитајте поново стих Откривење 14,12. У чему се састоји разлика између држања Божјих заповести и легализма? Када послушност постаје легализам? У ком смислу чак и неко ко не држи Божје заповести ипак може бити легалиста?
3. Шта бисмо могли да одговоримо онима који нас критикују зато што објављујемо истину о свирепим зверима и страшним упозорењима из књиге Откривење? Осим очигледног одговора, а то је да о њима говоримо зато што се они, ето, помињу у тој књизи, које бисте још одговоре могли да им дате?
4. Разговарајте у разреду о актуелним светским збивањима. Шта сте запазили да се дешава, што би лако могло да нас уведе у завршне догађаје? Како да заузмемо уравнотежен став, и да се, иако смо свесни времена у ком живимо, не упуштамо у јалова нагађања о ономе што нам још увек није откривено?

АПРИЛ

МЕСИЈА

Изданак

1. С Исаија 11,1.

Изданак

Месија

2. Н Матеј 7,28.
3. П Судије 6,12.
4. У Лука 2,7.
5. С Јеремија 29,11.
6. Ч Лука 6,13.
7. П Јован 4,14.
8. С Матеј 3,17.

Први велики Учитељ
Анђео завета
Месија
Доброчинитељ
Највећи Васпитач
Извор благослова
Најдражи

Узор светости

9. Н Колошанима 1,9.
10. П 1. Коринћанима 15,21.22.
11. У Лука 23,26.
12. С Римљанима 5,19.
13. Ч Јеврејима 12,14.
14. П 2. Коринћанима 12,10.
15. С Откривење 1,18.

Кладенац живота
Извор сваког живота
Онај који није заслужио сурову смрт
Пријатељ у небеским дворовима
Узор светости
Пријатељ беспомоћних
Кнез победник

Највећи дар

16. Н Галатима 6,2.
17. П Исаија 45,5.
18. У Римљанима 5,8.
19. С Јован 14,30.
20. Ч Псалам 145,16.
21. П Јован 10,11.
22. С Јован 17,26.

Божански помоћник
Моћни Војвода небеске војске
Највећи дар
Божански узор
Дародавац сваког добра и савршеног дара
Прави пастир
Прослављена Глава

Добри Пастир

23. Н Јован 10,4.
24. П Јован 1,49.
25. У Колошанима 1,15.
26. С 1. Петрова 5,7.
27. Ч Исаија 53,7.
28. П Јаков 1,5.
29. С Јован 12,32.

Добри Пастир
Владар над Израиљем
На челу људског рода
Велики носилац терета
Жртва
Силни Саветник векова
Средиште привлачности

Божански Исцелитељ

30. Н Лука 10,34.

Божански Исцелитељ

Венац радости

1. П	Исаија 59,19.	Велики Заповедник на небу и на Земљи
2. У	Римљанима 5,11.	Венац радости
3. С	Псалам 121,4.	Чувар који никад не дрема
4. Ч	Колошанима 2,9.10.	У потпуности откривен Спаситељ
5. П	Исаија 53,5.	Божански Страдалник
6. С	Лука 22,32.	Велики Посредник

Истински Узор

7. Н	1. Јованова 3,16.	Онај који је бринуо
8. П	Псалам 128,1.	Истински Узор
9. У	Марко 1,3.	Божански Саветник
10. С	Откривење 22,16.	Корен и Род Давидов
11. Ч	Матеј 9,35.	Велики Лекар
12. П	5. Мојсијева 31,6.	Заповедник нашег спасења
13. С	1. Мојсијева 32,26.	Небески Весник

Камен темељац

14. Н	Лука 14,23.	Велики Радник
15. П	1. Јованова 5,13.	Извор бесмртности
16. У	Лука 2,46.	Млади Галилејац
17. С	Јеремија 18,3.	Велики Уметник
18. Ч	5. Мојсијева 32,4.	Камен темељац
19. П	Исаија 26,4.	Стена нашег спасења
20. С	Псалам 111,9.	Велики Проповедник у делу откупљења

Створитељ света

21. Н	Јован 1,29.	Велики Антитип
22. П	Марко 11,24.	Лекар свих болести
23. У	Римљанима 5,6.	Божански Заменик
24. С	Јеремија 17,10.	Онај који испитује срца
25. Ч	Псалам 91,2.	Уточиште од олује
26. П	Псалам 107,8.	Небески Доброчинитељ
27. С	1. Коринћанима 8,6.	Створитељ света

Вечни Пријатељ

28. Н	Матеј 28,20.	Божански Пријатељ
29. П	Матеј 13,45.	Небески Трговац
30. У	Матеј 6,20.	Вечни Пријатељ
31. С	1. Петрова 5,2.	Поглавар пастирски

ПОМАЗАНИК ГОСПОДЊИ

Истински Саветник

1. Ч	Лука 7,16.	Небески Посетилац
2. П	2. Коринћанима 8,9.	Заповедник небеске војске
3. С	Откривење 2,4.	Истински Саветник

Моћни Победник

4. Н	Исаија 55,7.	Онај који је сав љубак
5. П	Авакум 3,3.	Моћни Победник
6. У	Јеврејима 2,10.	Спаситељ света
7. С	Јован 1,46.	Скромни Назарећанин
8. Ч	Матеј 9,12.	Моћни Лекар душе болесне од греха
9. П	Римљанима 8,32.	Велики дар
10. С	Псалам 36,8.	Извор духовне снаге

Зачетник

11. Н	Јован 8,12.	Велико средиште из кога зрачи сва слава
12. П	Данило 3,25.	Господар врућине и хладноће
13. У	Јован 3,2.	Нада Израиља
14. С	Лука 9,23.	Човек с Голготе
15. Ч	Псалам 32,7.	Силни и моћни Избавитељ
16. П	Откривење 5,12.	Жртва која је умирала
17. С	Лука 24,27.	Зачетник

Права Стена

18. Н	1. Јованова 5,20.	Идеал сваке истине
19. П	Јован 1,9.	Велики Извор блиставе светлости
20. У	Матеј 8,27.	Божански Кормилар
21. С	1. Коринћанима 10,4.	Права Стена
22. Ч	Исаија 30,21.	Божански вођа
23. П	Псалам 27,1.	Светлост
24. С	Ефесцима 5,27.	Судија целе Земље

Помазаник Господњи

25. Н	Лука 4,15.	Скромни Учитељ
26. П	Јеремија 17,14.	Глава над свима
27. У	Откривење 1,17.	Омега Откривења
28. С	Јеврејима 2,3.	Божански Лекар
29. Ч	Марко 15,13.14.	Помазаник Господњи
30. П	2. Мојсијева 31,13.	Бог који посвећује

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април		Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6	1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12	3. «	31-33	3. «	21-23
4. «	13-16	4. «	34-36	4. «	24-26
5. «	17-19	5. Јездра	1-3	5. «	27-29
6. «	20-22	6. «	4-6	6. «	30-34
7. 2. О цар.	1-3	7. «	7-10	7. «	35-37
8. «	4-6	8. Немија	1-3	8. «	38-40
9. «	7-9	9. «	4-7	9. «	41-43
10. «	10-12	10. «	8-11	10. «	44-46
11. «	13-16	11. «	12-13	11. «	47-49
12. «	17-19	12. О Јестири	1-3	12. «	50-52
13. «	20-22	13. «	4-6	13. «	53-57
14. «	23-25	14. «	7-10	14. «	58-60
15. 1. Днев.	1-3	15. О Јову	1-3	15. «	61-63
16. «	4-6	16. «	4-8	16. «	64-66
17. «	7-9	17. «	9-11	17. «	67-69
18. «	10-14	18. «	12-14	18. «	70-72
19. «	15-17	19. «	15-17	18. «	73-75
20. «	18-20	20. «	18-20	20. «	76-80
21. «	21-23	21. «	21-23	21. «	81-83
22. «	24-26	22. «	24-26	22. «	84-86
23. «	27-29	23. «	27-30	23. «	87-89
24. 2. Днев.	1-3	24. «	31-33	24. «	90-92
25. «	4-7	25. «	34-36	25. «	93-95
26. «	8-10	26. «	37-39	26. «	96-98
27. «	11-13	27. «	40-42	27. «	99-103
28. «	14-16	28. Псалам	1-3	28. «	104-106
29. «	17-19	29. «	4-6	29. «	107-109
30. «	20-22	30. «	7-11	30. «	110-114
		31. «	12-14		

Април	Мај	Јун
1. Псалам 78,43-56.	1. Псалам 103.	1. Псалам 121.
2. Псалам 78,57-72.	2. Псалам 104,1-18.	2. Псалам 122.
3. Псалам 79.	3. Псалам 104,19-35.	3. Псалам 123.
4. Псалам 80.	4. Псалам 105,1-15.	4. Псалам 124.
5. Псалам 81.	5. Псалам 105,16-31.	5. Псалам 125.
6. Псалам 82.	6. Псалам 105,32-45.	6. Псалам 126.
7. Псалам 83.	7. Псалам 106,1-16.	7. Псалам 127.
8. Псалам 84.	8. Псалам 106,17-32.	8. Псалам 128.
9. Псалам 85.	9. Псалам 106,33-48.	9. Псалам 129.
10. Псалам 86.	10. Псалам 107,1-21,	10. Псалам 130.
11. Псалам 87.	11. Псалам 107,22-43.	11. Псалам 131.
12. Псалам 88	12. Псалам 108.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,1-13.	13. Псалам 109,1-16.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,14-26.	14. Псалам 109,17-31.	14. Псалам 134.
15. Псалам 89,27-39.	15. Псалам 110.	15. Псалам 135.
16. Псалам 89,40-52.	16. Псалам 111.	16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 90.	17. Псалам 112.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 91.	18. Псалам 113.	18. Псалам 137.
19. Псалам 92.	19. Псалам 114.	19. Псалам 138.
20. Псалам 93.	20. Псалам 115.	20. Псалам 139.
21. Псалам 94.	21. Псалам 116.	21. Псалам 140.
22. Псалам 95.	22. Псалам 117.	22. Псалам 141.
23. Псалам 96.	23. Псалам 118,1-14.	23. Псалам 142.
24. Псалам 97.	24. Псалам 118,15-29.	24. Псалам 143.
25. Псалам 98.	25. Псалам 119,1-34.	25. Псалам 144.
26. Псалам 99.	26. Псалам 119,35-63.	26. Псалам 145.
27. Псалам 100.	27. Псалам 119,64-90.	27. Псалам 146.
28. Псалам 101.	28. Псалам 119,91-117.	28. Псалам 147.
29. Псалам 102,1-14.	29. Псалам 119,118-143.	29. Псалам 148.
30. Псалам 102,15-28.	30. Псалам 119,144-176.	30. Псалам 149.
	31. Псалам 120.	

*Предлажемо верницима да ове шексјиве читају у
школу вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	31. 3.	7	14.	21.	28.
Струмица, Ђевђелија	18,51	18,59	19,07	19,17	19,24
Радовиш, Кавадарци	18,53	19,01	19,09	19,19	19,26
Пирот, Велес, Прилеп, Битољ	18,55	19,03	19,11	19,21	19,28
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Скопље	18,57	19,05	19,13	19,22	19,30
Параћин, Крушевац, Приштина , Тетово, Дебар, Охрид	18,59	19,07	19,15	19,24	19,32
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица, Призрен	19,01	19,09	19,17	19,26	19,34
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пех	19,03	19,11	19,19	19,28	19,36
Српска Црња, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак , Беране	19,05	19,13	19,22	19,30	19,38
Кикинда, Зрењанин , Ваљево, Рума, Ужице, Пљевља, Колашин, Подгорица , Бар, Улцињ	19,07	19,15	19,24	19,32	19,40
Сента, Бечеј, Врбас, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Лозница, Зеленика	19,09	19,17	19,26	19,34	19,42
Суботица , Бачка Паланка, Сомбор, Кула, Даљ, Вуковар, Бачка Топола, Шид, Бијељина, Тузла, Сарајево , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	19,11	19,19	19,28	19,36	19,44
Бели Манастир, Осиек , Винковци, Мостар, Метковић, Мљет	19,13	19,21	19,30	19,38	19,46
Славонски Брод, Дервента, Добој, Зеница, Пељешац	19,15	19,23	19,32	19,40	19,48
Подравска Слатина , Јајце, Славонска Пожега, Бања Лука , Ливно, Хвар, Корчула	19,17	19,25	19,34	19,42	19,50
Вировитица, Дарувар, Приједор , Босанска, Градишка, Нова Градишка, Сплит, Брач, Вис	19,19	19,27	19,36	19,44	19,52
Копривница , Бјеловар, Дрвар, Книн , Шибеник	19,21	19,29	19,38	19,46	19,54
Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Бихаћ, Биоград	19,23	19,31	19,40	19,48	19,56
Мурска Субота, Птуј, Цеље , Крапина, Загреб , Карловац, Слуњ, Госпић, Задар, Дуги оток	19,25	19,33	19,42	19,50	19,58
Марибор , Словен Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Раб, Паг	19,27	19,35	19,44	19,52	20,00
Дравоград, Межица, Љубљана, Ријека , Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	19,29	19,37	19,46	19,54	20,02
Крањ, Постојна, Пула	19,31	19,39	19,48	19,56	20,04
Крањска Гора, Јесенице , Горица, Копар, Ровињ	19,33	19,41	19,50	19,58	20,06

Подаци из ове табеле изведени су по најњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Струмица , Ћевђегија	19,29	19,37	19,44	19,51
Радовиш, Кавадарци	19,31	19,39	19,46	19,53
Велес, Прилеп, Битољ	19,33	19,41	19,48	19,55
Пирот , Врање, Куманово, Скопје , Охрид	19,35	19,43	19,50	19,57
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	19,37	19,45	19,52	19,59
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Приштина , Призрен, Ђаковица	19,39	19,47	19,54	20,01
Параћин, Крушевац , Косовска Митровица	19,41	19,49	19,56	20,03
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	19,43	19,51	19,58	20,05
Вршац, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак , Краљево, Беране, Подгорица , Улцињ	19,45	19,53	20,00	20,07
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Ужице, Бар	19,47	19,55	20,02	20,09
Ваљево, Пљевља, Зеленика	19,49	19,57	20,04	20,11
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник, Богатић	19,51	19,59	20,06	20,13
Сента, Бечеј, Врбас, Кула , Бачка Паланка, Шид, Бијељина , Лозница, Сарајево , Мљет	19,53	20,01	20,08	20,15
Суботица , Бачка Топола, Даљ, Вуковар, Тузла, Винковци, Мостар, Метковић, Пељешац	19,55	20,03	20,10	20,17
Осијек , Добој, Зеница, Корчула	19,57	20,05	20,12	20,19
Бели Манастир , Дервента, Славонски Брод, Јајце, Ливно, Брач, Хвар	19,59	20,07	20,14	20,21
Подравска Слатина , Славонска Пожега, Босанска, Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,01	20,09	20,16	20,23
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,03	20,11	20,18	20,25
Бјеловар , Биоград	20,05	20,13	20,20	20,27
Копривница , Сисак, Слуњ, Бихаћ, Госпић , Задар, Дути Оток	20,07	20,15	20,22	20,29
Ормож, Чаковец, Вараждин , Крапина, Загреб , Карловац, Паг, Марибор , Птуј, Цеље	20,09	20,17	20,24	20,31
Мурска Сوبота, Зидани Мост, Ријека	20,11	20,19	20,26	20,33
Цриквеница, Крк, Лошињ, Рогашка Слатина	20,13	20,21	20,28	20,35
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Ровињ, Пула	20,15	20,23	20,30	20,37
Јесенице , Копар, Горица	20,17	20,25	20,32	20,39
Крањска Гора	20,19	20,27	20,34	20,41

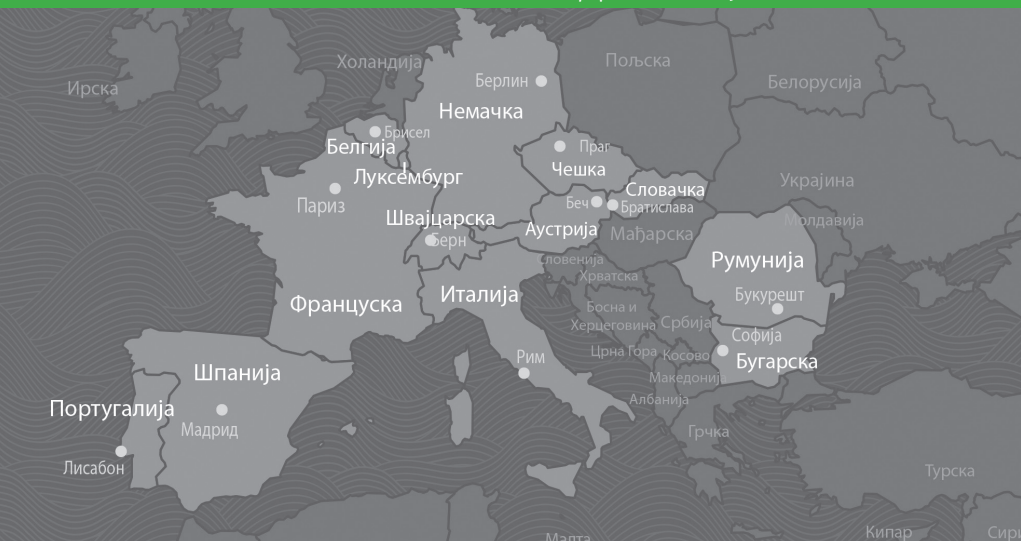
Подаци из ове табеле изведени су по лејњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2023. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2	9.	16.	23.	30.
Струмица, Ђевђелија	19,56	20,01	20,04	20,06	20,06
Радовиш, Кавадарци	19,58	20,03	20,06	20,08	20,08
Велес, Прилеп , Битољ	20,00	20,05	20,08	20,10	20,10
Пирот , Куманово, Скопље , Охрид	20,02	20,07	20,10	20,12	20,12
Лесковац, Врање, Тетово, Дебар	20,04	20,09	20,12	20,14	20,14
Зајечар, Књажевац, Ниш , Приштина , Призрен	20,06	20,11	20,14	20,16	20,16
Кладово, Неготин , Бор, Косовска Митровица, Ђаковица	20,08	20,13	20,16	20,18	20,18
Параћин, Крушевац , Пећ	20,10	20,15	20,18	20,20	20,20
Јагодина, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Беране, Улцињ	20,12	20,17	20,20	20,22	20,22
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Чачак , Колашин, Подгорица , Бар	20,14	20,19	20,22	20,24	20,24
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Аранђеловац, Ужице, Пљевља, Зеленика	20,16	20,21	20,24	20,26	20,26
Панчево, Београд , Ваљево, Билећа, Требиње, Дубровник	20,18	20,23	20,26	20,28	20,28
Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац , Фоча	20,20	20,25	20,28	20,30	20,30
Кикинда, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет, Пељешац	20,22	20,27	20,30	20,32	20,32
Сента, Бачка Топола, Кула , Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Корчула	20,24	20,29	20,32	20,34	20,34
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар	20,26	20,31	20,34	20,36	20,36
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Сплит, Брач, Вис	20,28	20,33	20,36	20,38	20,38
Славонска Пожега, Бања Лука	20,30	20,35	20,38	20,40	20,40
Подравска Слатина , Дарувар, Босанска Градишка, Приједор , Нова Градишка, Дрвар, Книн, Шибеник	20,32	20,37	20,40	20,42	20,42
Вировитица, Биоград	20,34	20,39	20,42	20,44	20,44
Копривница , Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги оток	20,36	20,41	20,44	20,46	20,46
Загреб , Чаковец, Вараждин , Слуњ, Паг	20,38	20,43	20,46	20,48	20,48
Мурска Сوبота, Ормож, Крапина, Карловац, Раб	20,40	20,45	20,48	20,50	20,50
Марибор , Птуј, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Прес, Лошињ	20,42	20,47	20,50	20,52	20,52
Рогашка Слатина, Ријека , Пула	20,44	20,49	20,52	20,54	20,54
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Копар, Ровинь	20,46	20,51	20,54	20,56	20,56
Јесенице , Горица	20,48	20,53	20,56	20,58	20,58
Крањска гора	20,50	20,55	20,58	21,00	21,00

Подаци из ове табеле изведени су по најњем рачунању времена.

ИНТЕРЕВРОПСКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Аустрија	57	10	4.326	8.944.000
Бугарска	115	104	7.032	6.888.000
Чешка/Словачка	190	33	9.517	16.317.000
Француска/Белгија	174	46	19.475	77.464.000
Италија	107	20	9.334	59.596.000
Северна Немачка	321	21	18.721	47.529.004
Португалија	94	21	10.274	10.299.000
Румунија	1.075	245	62.071	19.182.000
Јужна Немачка	220	22	15.517	35.613.996
Шпанија	109	50	17.383	47.506.000
Швајцарска	57	4	4.728	8.733.000
УКУПНО	2.519	576	178.378	337.892.000

ПРОЈЕКТИ:

1. Изградња основне школе у Сетубалу у Португалу
2. Изградња центра „Нада и живот“ у Лиону у Француској
3. Изградња омладинског кампа у Гланду у Швајцарској
4. Изградња основне школе у Моизеи у Румунији
5. Изградња центра за ваннаставне активности у Галати у Румунији